

Vadim Zeland

SPAȚIUL VARIANTELOR

*Cum să ne dezvoltăm intuiția
și să ne alegem soarta*

Transurfingul
realității

Școala rusă

Gradul
1

Transurfingul realității - serie de mare succes (în Rusia s-a vândut în peste un milion de exemplare), a fost tradusă deja în 20 de limbi. În aceste cărți autorul ne ajută să privim și să înțelegem lumea, pe noi înșine, gândurile noastre și toate interconexiunile create, dintr-o nouă perspectivă.

Cum să ne trezim, cum să facem să nu mai fim manipulați, cum să ne dezvoltăm intuiția, cum să ne alegem destinul, iată numai câteva din subiectele prezentate în cărțile acestei serii, cărți ce au schimbat destine. Sperăm să vă fie de folos. Dar mai bine îl lăsăm pe autor să vă prezinte prima carte a seriei.

“În această carte se discută despre lucruri stranii și neobișnuite. Sunt atât de șocante, încât nu le puteți crede. Nici nu e nevoie să le credeți. Aici sunt prezentate metode cu ajutorul cărora puteți să verificați totul dumneavoastră înșivă, și veți vedea cum concepția avută odinioară se năruie. Transurfingul este o tehnică viguroasă, capabilă să vă dea putere pentru a realiza imposibilul din punctul de vedere al uzanței existente și anume, să vă croiți soarta așa cum doriți.

Transurfingul nu este o metodă nouă de autoperfecționare, ci este un nou mod de a gândi și a acționa pentru a obține ceea ce dorim. Nu să obținem prin strădanii, ci să primim. Nu să ne schimbăm, ci să ne întoarcem către noi înșine.

... Cu toții facem în viață multe greșeli, iar apoi ne gândim ce bine ar fi dacă am putea să întoarcem trecutul și să corectăm totul. Eu nu vă promit „un bilet dus-întors în copilărie”, dar greșelile le putem corecta, ceea ce va fi similar cu întoarcerea în trecut. Altfel spus: „Înainte, în trecut”. Sensul acestor cuvinte vă va fi clar spre sfârșitul cărții. N-ați auzit niciodată și n-ați citit nicăieri ce vreau eu să vă spun. De aceea pregătiți-vă pentru ceva inedit, pe cât de uimitor, pe atât de plăcut!”

www.sufletdecarte.ro

ISBN 978-973-8975-31-6

9 789738 975316

**Transurfingul
realității**

Vadim Zeland

SPAȚIUL VARIANTELOR

Cum să ne dezvoltăm intuiția

și să ne alegem soarta

Gradul 1

Ediția a II-a

**Traducere din limba rusă de
Dr. st. fil. Aurica Brașoveanu**

**Editura Dharana
București**

© Лисовский П. П., 2004

© Оформление. ОАО «Издательская группа
„Весь”», 2004

© 2009 Editura DHARANA

Traducere din rusă. Titlul original: *„Трансерфинг
реальности. Ступень I: Пространство вариантов”* de
Вадим Зеланд

Editura Dharana Bucuresti

Str. Sfânta Ecaterina nr.15, sect.4, O.P. 53

Tel: 021-337 24 24

e-mail: editura@gmail.com

www.sufletdecarte.ro

Coperta colecției: Mihai Marinescu

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
ZELAND, VADIM

**Spațiul variantelor / Vadim Zeland ; trad.: Aurica
Brașoveanu. -**

Ed. a 2-a. - București : Dharana, 2012

ISBN 978-973-8975-58-3

I. Brașoveanu, Aurica (trad.)

159.923.2

Cuvânt înainte

Dragă Cititorule,

Fără îndoială, la fel ca toți oamenii, și dumneavoastră doriți să trăiți confortabil, în îndeplinire, fără boli și șocuri de tot felul. Dar viața dispune de noi altfel și ne răsuțește ca pe o bărcuță din hârtie aflată într-un torent vijelios. În goana după fericire ați încercat destule modalități cunoscute deja. Ați reușit oare să vă realizați în cadrul concepției tradiționale de viață?

În această carte se discută despre lucruri stranii și neobișnuite. Sunt atât de șocante, încât nu le puteți crede. Nici nu e nevoie să le credeți. Aici sunt prezentate metode cu ajutorul cărora puteți să verificați totul dumneavoastră înșivă, și veți vedea cum concepția avută odinioară se năruie. Transurfingul este o tehnică viguroasă, capabilă să vă dea putere pentru a realiza imposibilul din punctul de vedere al uzanței existente și anume, să vă croiți soarta așa cum doriți. Nu e vorba de nici o minune. Va fi mai mult decât atât. Vă veți convinge că realitatea necunoscută este mult mai uimitoare decât orice mistică.

Există multe cărți care te învață cum să obții succesul, să devii bogat și fericit. Ademenitoare perspectivă! Cine nu-și dorește așa ceva? Dar ce se găsește în ele? Tot soiul de exerciții, meditații, lucrul cu tine însuși. Te apucă plictisul. Viața este și așa un permanent examen; îți mai trebuie alte eforturi și tensiuni?

Autorii vă conving că nu sunteți perfect, că trebuie să vă schimbați, altfel nu vă așteaptă nimic bun. E posibil să nu fiți mulțumit de propria persoană. Dar în adâncul sufletului nu vă doriți nicidecum să vă schimbați. E normal să nu vă doriți. Nu-l credeți pe cel care vă spune că sunteți imperfect. De ce considerați că cineva știe mai bine decât dumneavoastră cum trebuie să fiți? N-aveți nevoie să vă schimbați. Soluția nu se află acolo unde o căutați.

Noi nu vom face exerciții, meditații, nu vom „săpa” în noi înșine. Transurfingul nu este o metodă nouă de autoperfecționare, ci este un nou mod de a gândi și a acționa pentru a obține ceea ce dorim. Nu să obținem prin strădăniile, ci să primim. Nu să ne schimbăm, ci să ne întoarcem către noi înșine.

Cu toții facem în viață multe greșeli, iar apoi ne gândim ce bine ar fi dacă am putea să întoarcem trecutul și să corectăm totul. Eu nu vă promit „un bilet dus-întors în copilărie”, dar greșelile le putem corecta, ceea ce va fi similar cu întoarcerea în trecut. Altfel spus: „Înainte, în trecut”. Sensul acestor cuvinte vă va fi clar spre sfârșitul cărții. N-ați auzit niciodată și n-ați citit nicăieri ce vreau eu să vă spun. De aceea pregătiți-vă pentru ceva inedit – pe cât de uimitor, pe atât de plăcut!

Capitolul 1

Modelul variantelor

În acest capitol se face o introducere teoretică în Transurfing. Baza conceptuală a Transurfingului este modelul variantelor – o viziune în principiu nouă asupra construcției lumii noastre. Omul nu știe că poate nu doar să obțină prin strădanii, ci chiar să capete lucrul dorit. Cum e posibil așa ceva?

Murmurul stelelor dimineții

M-a trezit lătratul câinelui din vecini. Mizerabilul, totdeauna mă trezește. Ah! Cât îl urăsc! De ce trebuie să mă scol din cauza zgomotului pe care-l face javra asta? Trebuie să ies, să mă plimb puțin, să mă liniștesc cumva, să-mi domolesc dorința de a-i da foc casei vecinului. Deh! Cum e câinele, așa sunt și vecinii. În permanență cineva mă necăjește și vrea să pună mâna pe mine. Mă îmbrac plin de draci. Unde naiba îmi sunt papucii?! Unde sunteți? Dacă vă găsesc, cu siguranță o să vă arunc!

Afară e ceață, e umezeală, iar eu merg printr-o pădure mohorâtă, pe o potecă unde alunec mereu. Au căzut deja toate frunzele, dezgolind trunchiurile copacilor pe jumătate uscați. Oare de ce locuiesc eu aici, în mijlocul acestei mocirle întunecate? Ia să-mi aprind o țigară! Scot țigara. N-ar trebui să fumez, dar o fac din obișnuință. Trebuie? Chiar trebuie?! De când a ajuns țigara să fie pentru mine o obligație? Da, îmi repugnă să fumez dimineața pe stomacul gol. Altă dată, la o petrecere îmi făcea plăcere să fu-

mez. Țigara era un semn de mondenitate, de libertate, de stil. Dar sărbătorile trec și vin zilele cenușii, ploioase, cu o mulțime de probleme, care de care mai urâtă, ca și mizeria asta de băltoacă. Și pentru fiecare problemă mai trag câte o țigară și reintru în rutina pustiitoare.

Fumul de la țigară mi-a intrat în ochi; îmi acopăr pentru o clipă ochii cu mâinile, ca un copil nemulțumit. Ce m-am săturat!! Și chiar în acea clipă, ca o replică la gândurile mele, o ramură de brad, îndoindu-se cu răutate, mă pocnește zdravăn peste obraz. Ce mizerie! O rup mânios și o arunc cât colo, dar ea rămâne agățată de pom și începe să salte, să sară ca o paiață, dorind parcă să-mi demonstreze toată neputința mea de a schimba ceva în viață. Plec indispus.

De fiecare dată, când am încercat să lupt cu viața aceasta, la început ea s-a dat bătută, îmbărbătându-mă parcă, dar apoi, mi-a mai tras un bobârnac. Doar în filme, eroii își ating țelul măturând totul în cale. În viață nu-i așa. Viața seamănă cu jocul la ruletă. La început câștigi: o dată, de două ori, de trei ori. Îți imaginezi că ești învingător, că toată lumea îți stă la picioare. Dar până la urmă ieși în pierdere. Nu ești decât un curcan îndopat pentru sărbători, fript și apoi mâncat în acordurile muzicii și al râsetelor mesenilor. Ai greșit!...

Și așa, cu gândurile astea nu tocmai vesele, am ajuns la malul mării. Valuri mărunte mușcau cu răutate din malul de nisip. Marea m-a întâmpinat neprietenosă, cu o suflare umedă și rece. Pescăruși ghiftuiți mai ciuguleau câte ceva ici-colo. În ochii lor nu era nicio fărâmbă de emoție

sau de gândire, ci doar un pustiu rece și întunecat. În ochii aceștia mi s-a dezvăluit parcă toată lumea care mă înconjură, la fel de rece și vrăjmașă.

Pe mal, un tip aduna sticle goale. Cară-te de-aici, ciumă puturoasă! Vreau să fiu singur. Dar ăsta – nu și nu; iată că vine spre mine gloaba urâtă! Mai bine mă duc acasă. Nicăieri n-am liniște! Am obosit. Oboseala asta nu mă părăsește nici când mă odihnesc. Trăiesc de parcă aș fi în ultimele zile de carceră. De s-ar schimba totul cât mai curând; atunci voi începe o nouă viață, va fi altfel, voi putea să mă bucur de viață. Dar toate acestea vor fi în viitor. Deocamdată este aceeași tristă silnicie. Tot aștept ceva, dar viitorul acesta se lasă mult așteptat. Acum, ca de obicei, îmi voi lua micul dejun, care n-are nici un gust, e fad, și mă voi duce la plicticosul meu loc de muncă, unde va trebui să storc din mine rezultate bune, necesare nu mie, ci altcuiva. Încă o zi apăsătoare din viața mea lipsită de sens!...

M-a trezit murmurul stelelor dimineții. Ce vis plicticos am avut! Parcă-ar fi un crâmpei din propria-mi viață. Ce bine că a fost doar un vis! M-am întins, cu un sentiment de ușurare, întocmai ca motanul meu. Iată-l, leneșul, stă tolănit și numai după mișcarea urechilor dă semne că a luat cunoștință de prezența mea. Scoală-te, mustăciosule! Mergem să ne plimbăm.

Mi-am comandat o zi însorită și am pornit-o spre mare. Cărarea ducea prin pădure; murmurul stelelor dimineții se amesteca treptat cu corul mulțimilor de glasuri ale păsă-

rilor de tot felul. Undeva, între tufişuri, unul din glasurile păsăreşti era foarte vehement: „Mâncare!” „Mâncare!” Ei, ce mai ziceţi de asta? Un ghemotoc, pufos, micuţ; cum de-i ajung puterile să glăsuiască aşa de tare?! Uimitor. Până acum nu m-am gândit că deşi fiecare pasăre are ciripitul atât de diferit, niciuna nu este disonantă în corul cântătoarelor. Totdeauna rezultă o simfonie perfectă pe care nu o poate reproduce nici cea mai mare orchestră.

Soarele şi-a trimis razele printre copaci. Strălucirea de basm a razelor a însufleţit într-o clipă adâncul pădurii, iar fluiditatea culorilor a transformat-o într-o minunăţie de hologramă. Poteca m-a călăuzit grijulie spre mare. Valurile de smarald abia şopteau ceva vântului cu adiere caldă. Malul mării, deşi nemărginit şi pustiu, acum îmi insufla pace sufletească şi linişte, ca şi cum lumea noastră suprapopulată mi-ar fi rezervat, special mie, acest colţişor plăcut. Sunt unii care presupun că lumea înconjurătoare este o iluzie pe care ne-o creăm noi înşine. Nu, nu am suficientă infatuare încât să afirm că toată această frumuseţe este rezultatul percepţiei mele!

Aflându-mă încă sub influenţa apăsătoare a visului avut, am început să-mi amintesc viaţa mea de dinainte, care într-adevăr era plicticoasă, lipsită de lumină. Adesea, la fel ca şi mulţi alţii, încercam să cer de la viaţă ceea ce, chipurile, mi s-ar fi cuvenit. Drept răspuns, viaţa îmi întorcea, parcă şi mai indiferentă, spatele. Sfătuitoarii, înţelepţiţi de experienţă, îmi spuneau că această lume nu ţi se oferă aşa de simplu şi că trebuie să o cucereşti. Am încercat să lupt cu viaţa, dar n-am obţinut nimic, doar mi s-au sleit

puterile. Și în cazul acesta sfătuitoarii au avut un răspuns pregătit: „Nu ești cum ar trebui să fii, mai întâi schimbă-te și apoi cere ceva de la lumea aceasta”. Am încercat să lupt cu mine însumi, dar a rezultat că lucrul acesta este și mai dificil.

Și iată, odată, am avut un vis: mă afluam parcă într-o rezervație naturală. Mă înconjură o frumusețe de nedescris. Mergeam și admiram toată această minunăție. În acest timp, a apărut un bătrân cu barbă albă, tare posac. După câte am înțeles, era Supraveghetorul rezervației. A început, în tăcere, să mă studieze. M-am îndreptat spre el și numai ce am deschis gura, că a și început să mă judece. Pe un ton distant mi-a spus că nu dorește să asculte nimic, că a obosit din cauza vizitatorilor capricioși și lacomi, care sunt veșnic nemulțumiți și permanent pretind câte ceva, fac gălăgie și lasă în urma lor munți de gunoaie. Am dat din cap a înțelegere și am plecat mai departe.

Natura unică a rezervației pur și simplu m-a năucit. De ce până acum n-am mai venit aici? Ca vrăjit, mergeam fără vreun scop și priveam împrejur. Perfecțiunea naturii înconjurătoare nu poate fi redată prin cuvinte. De aceea aveam în cap un gol extaziat.

În curând a apărut din nou Supraveghetorul. Expresia aspră a feței i se mai îndulcise. Cu un semn mi-a propus să-l urmez. Ne-am urcat pe culmea unui deal înverzit, de unde ni s-a înfățișat o vale a cărei frumusețe este greu de descris. O așezare umană: căsuțe, ca niște jucării, se pierdeau în verdeață și flori ca și cum erau ilustrații la un basm. Puteai privi cu duioșie dacă n-ar fi părut într-un fel ireală.

Bănuiam că așa ceva poate fi doar în vis. M-am uitat întrebător la Supraveghetor, dar el a râs în barbă ca și cum ar fi vrut să-mi spună: „Asta încă nu-i nimic!”

Am coborât amândoi în vale și mi-am dat seama că nu îmi amintesc cum am ajuns în rezervație. Aș fi vrut să primesc cel puțin câteva explicații de la el. Cred că am făcut o remarcă stângace, nepotrivită, spunând că sunt grozav de fericiți cei care își pot petrece viața în mijlocul acestei frumuseți. A răspuns enervat: „Cine te oprește să fii printre ei!”

Atunci am pus placa la modă, că nu toți se nasc în lux și nimeni nu-și poate alege soarta. Supraveghetorul n-a luat în seamă cuvintele mele și mi-a spus: „Tocmai asta este, că fiecare om e liber să-și aleagă *oricare soartă*. Singura libertate, adevărată, de care dispune omul, este libertatea de a alege. Fiecare poate să aleagă ce își dorește”.

Acest raționament nu se încadra în reprezentările mele despre viață și am început să ripostez. Dar Supraveghetorul nici măcar nu a vrut să mă asculte: „Prostule! Ai dreptul să alegi, dar nu-l folosești! Tu, pur și simplu, nu înțelegi ce înseamnă *să alegi!*” „E o aiureală” – nu m-am lăsat eu. „Cum pot să aleg tot ce îmi doresc? Se poate crede că în lumea asta totul este permis.” Chiar în clipa aceea am înțeles că totul se petrecea în somn. Nedumerit, n-am știut cum să mă port în atare situație stranie.

Dacă nu mă înșeală memoria, i-am făcut un apropo – că în somn, ca de altfel și în realitate, individul are libertatea să facă orice prostie, că în aceasta constă toată libertatea lui. Se pare că această observație nu l-a afectat și la

remarca mea mi-a răspuns printr-un surâs. Realizând tot nefirescul situației (de ce m-am prins în discuție cu personajul din visul meu?) am început să mă întreb dacă nu este mai bine să mă trezesc. Bătrânul parcă mi-ar fi ghicit gândurile: „Ajunge, avem puțin timp” – mi-a spus el. „Nu m-am așteptat ca ei să-mi trimită un asemenea guguman ca tine. Va trebui totuși să-mi îndeplinesc misiunea”.

Se făcea că îl întreb despre ce „misiune” este vorba și cine sunt „ei”. A trecut peste întrebările mele și mi-a spus o ghicitoare ciudată: „*Fiecare om poate obține libertatea să aleagă absolut tot ce-și dorește. Iată și ghicitoarea: cum obții această libertate? Dacă reușești să dezlegi ghicitoarea, merele tale vor cădea în cer*”.

De unde până unde mere? Mi-am pierdut răbdarea și i-am răspuns că nu intenționez să ghicesc nimic, că doar în somn și în basme se petrec asemenea minuni și că, la urma urmei, în realitate merele cad întotdeauna în jos, pe pământ. Răspunsul lui a fost prompt: „Ajunge! Haide, trebuie să-ți arăt ceva”.

Trezindu-mă, am regretat că nu-mi aminteam sfârșitul visului. Aveam totuși senzația fermă că Supraveghetorul mi-a furnizat o anume informație pe care nu o pot exprima verbal. În memorie, mi s-a întipărit doar un singur cuvânt necunoscut – *Transurfing*. Singurul gând care mi se învârtea în minte era acela că nu e necesar să-mi făuresc o viață mai acătării – totul este demult rânduit, fără participarea mea, dar spre binele meu. Nu trebuie să mă războiesc pentru un loc sub soare – aceasta fiind calea cea mai inefficientă. De altfel, nimeni nu-mi interzice să-mi aleg

exact acea lume pe care mi-aș dori-o.

La început, această idee mi s-a părut absurdă. Aș fi uitat cu totul despre acel vis, dar curând, spre marea mea uimire, am remarcat că în memorie au început să-mi apară amintiri clare despre ceea ce voia să-mi spună Supraveghetorul prin cuvântul *a alege* și cum anume trebuie procedat. Rezolvarea ghicitorii Supraveghetorului mi-a venit de la sine exact ca niște informații de nu se știe unde. În fiecare zi mi se dezvăluia ceva nou și de fiecare dată mă încerca o uimire uriașă, vecină cu teama. Nu sunt în stare să explic rațional de unde îmi veneau. Un singur lucru îl pot spune cu certitudine: nu din capul meu.

De când am descoperit Transurfingul, (mai precis, mi s-a permis acest lucru), viața mea are alt rost acum, e plină de sens, de bucurie. Cine a creat vreodată ceva, acela știe ce bucurie și ce satisfacții îți dă creația, lucrul făcut cu propriile tale mâini. Dar aceasta nu înseamnă nimic în comparație cu creația propriei sorți, deși termenul „făurirea destinului” în accepțiunea obișnuită nu se potrivește defel. Transurfingul este modalitatea de a-ți alege propria soartă, așa cum alegi un produs la supermarket. În continuare am să scriu despre ce anume semnifică toate acestea. Veți afla de ce merele pot „cădea în cer”, veți afla ce semnifică „murmurul stelelor dimineții” precum și multe alte lucruri neobișnuite.

Ghicitoarea Supraveghetorului

Există diferite modalități de interpretare a destinului. Una ar fi că soarta este fatalitate, ceva predestinat, dinainte stabilit. Orice ai face, de soartă nu scapi. Pe de o parte, o asemenea interpretare te macină prin imposibilitatea de a găsi o ieșire. Rezultă că, dacă individul nu a avut parte de un destin clasa I, nu se întrevade nicio șansă de a-l schimba. Pe de altă parte, totdeauna există persoane pe care chiar le aranjează o asemenea stare a lucrurilor. Este comod și chiar te simți în siguranță știind că viitorul îți este, mai mult sau mai puțin prestabilit și nu te mai sperie imprevizibilul.

Și totuși fatalitatea, într-o asemenea accepțiune, nu te absolvă de sentimentul de insatisfacție și de protestul lăuntric. Omul ocolit de succes, nu poate să nu-și căineze viața: oare de ce lumea este așa de nedreaptă? Unul are prea mult, iar altul, oricât s-ar strădui, tot nu are ce-i trebuie. Unul este înzestrat de natură cu frumusețe, inteligență, putere, iar altul – doar Dumnezeu știe pentru ce păcate – poartă toată viața eticheta de „categoria a doua”. De unde atâta inechitate?! De ce oare viața, care nu cunoaște nicio limită în multitudinea manifestărilor sale, pune asemenea stavile unor grupuri de oameni. Cu ce s-au făcut vinovați acești oameni mai puțin norocoși?

Omul nefericit simte nu doar ciudă, ci chiar indignare și se străduiește să afle, măcar pentru sine, o explicație pentru starea sa jalnică. Și aici apar tot soiul de „învăță-turi” cum ar fi datoria karmică pentru păcatele săvârșite în

alte vieți. Ai putea crede că Bunul Dumnezeu cu asta se și ocupă – își educă fiii neascultători și, cu toată puterea Lui, tot întâmpină greutăți în educarea acestora. În loc să-i pedepsească în timpul vieții pentru păcatele făcute, amână pedepsa pentru mai târziu, deși care ar mai fi rațiunea să-i pedepsească, dacă ei, păcătoșii, nu-și pot aminti cu ce au greșit.

Există și o altă versiune a inegalității care îi umple de speranță pe cei nefericiți și nevoiași și anume că aceștia își vor primi răsplata fie undeva în ceruri, fie într-o viață viitoare. În mod practic, nu are importanță dacă există sau nu vieți trecute și viitoare, pentru că omul își amintește și nimic numai una și, în acest sens, are o singură viață.

Dacă este să crezi că viața ți-a fost dinainte orânduită, atunci cea mai bună soluție este să o accepți așa cum este. Și în acest caz, se găsesc explicații noi de genul „Dacă vrei să fii fericit, fii fericit!” Fii optimist și mulțumește-te cu ceea ce ai! Omului i se sugerează ideea că este nefericit pentru că este veșnic nemulțumit și că își dorește prea multe. Dar prin definiție trebuie să fii mulțumit. Trebuie să te bucuri de viață. Omul pare să fie de acord, dar în același timp nu-i prea vine să se bucure de realitatea cenușie. Oare nu are și el dreptul să-și dorească ceva mai mult? De ce trebuie să te străduiești să te bucuri? Este ca și când te-ai obliga să iubești.

În permanență, mișună în jurul nostru tot felul de „iluminați” care ne îndeamnă la iubire generală și la iertare. Omul trebuie să-și inducă această iluzie ca și cum și-ar trage plapuma peste cap pentru a nu vedea realitatea crudă

și astfel, poate, într-adevăr i-ar fi mai ușor. Dar, în adâncul sufletului, omul chiar nu poate să-nțeleagă de ce trebuie să se chinuie să-i ierte pe cei pe care îi urăște și să-i iubească pe aceia care îi sunt indiferenți. Pentru ce? Pentru o fericire chinuită în loc de una firească? E ca și cum bucuria nu trebuie să vină de la sine, ci să o storci din tine cum storci pasta dintr-un tub.

Desigur, există și oameni care nu cred că viața este așa de plicticoasă și primitivă și că totul s-ar reduce la predestinare. Ei nu vor să se mulțumească cu ceea ce au și preferă să se bucure nu de ce le-a fost dat, ci de realizările lor. Pentru astfel de oameni există o altă concepție despre soartă: „Omul este făuritorul propriei fericiri”. Da, dar pentru fericire, după cum se știe, trebuie să lupți. Cum s-ar putea altfel?! „Știutorii” vor spune că nimic nu se obține ușor. S-ar părea să fie un dat indiscutabil: dacă nu vrei să accepți fericirea așa cum ți-a fost dată, atunci trebuie să dai din coate și să-ți obții fericirea pe care o vrei tu.

Întâmplări pline de învățăminte stau mărturie faptului că eroii au luptat și au trudit cu abnegație, zi și noapte, înfruntând piedici inimaginabile. Numai trecând peste toate obstacolele și peste lipsuri de tot felul, învingătorii au fost încununati cu laurii succesului. Dar și aici ceva este în ne-regulă. Luptă și trudesec milioane de oameni, dar au cu adevărat succes doar câțiva indivizi. Poți să-ți irosești întreaga viață luptând cu disperare pentru un loc sub soare și să reușești mai nimic. De ce o fi oare viața asta așa de nemiloasă și de neînduplecată?!

Ce necesitate apăsătoare – să lupți cu lumea întreagă

cu să obții ce ți se cuvine! Dar, dacă lumea nu se lasă, înseamnă că trebuie să lupți cu tine însuși. Dacă ești sărac, bolnav, urât, nefericit – înseamnă că tu ești vinovat? Dacă ești imperfect, ești obligat să te schimbi? Omul este pus în fața faptului că, din capul locului, el este un amalgam de defecte și vicii împotriva cărora trebuie să lupți. Trist tablou, nu-i așa?

Și totuși există o ieșire. Soluția este așa de simplă și chiar plăcută în comparație cu cele prezentate mai sus, pentru că ea se află în alt plan. Destinul, în concepția Transurfingului se bazează pe un model al lumii cu totul nou. Nu vă grăbiți să renunțați, spunându-vă că vi se oferă o nouă himeră. Sunteți de acord că fiecare dintre concepțiile despre soartă, cunoscute până în prezent, sunt tributare unei anumite concepții despre lume, care, la rândul ei, se bazează pe câteva puncte de plecare încă neargumentate.

De exemplu, materialismul se fondează pe afirmația că materia e primordială, iar conștiința este secundară. Idealismul afirmă exact opusul. Niciuna din aceste afirmații nu este demonstrabilă și cu toate acestea pe baza lor se construiesc o sumedenie de modele ale lumii noastre, fiecare model fiind extrem de convingător și având adepți săi fideli. În filosofie, știință și religie ambele direcții explică lumea în felul lor, fiecare având și neavând dreptate. Nu vom putea niciodată să descriem cu exactitate maximă adevărul absolut, deoarece noțiunile pe care le folosim sunt ele însele relative. Într-o cunoscută alegorie referitoare la trei orbi și un elefant se povestește că unul dintre orbi pipăie trompa elefantului, al doilea – piciorul și ultimul –

urechea elefantului, iar după aceea fiecare trebuie să spună despre ce animal crede el că este vorba. De aceea este un nonsens să demonstrezi că una dintre descrieri este singura adevărată, iar celelalte – nu. Important este ca descrierea să fie funcțională.

Vă este desigur cunoscută ideea că realitatea este o iluzie pe care ne-o construim noi înșine, deși nimeni, nici-odată nu a putut să explice de unde vine această iluzie.

Să rezulte că noi toți vedem „un film”? Este, desigur, foarte îndoielnic, dar, într-un anume sens, există un sâmbure de adevăr în această opinie. Există și altă părere, cu totul contrară, că lumea materială este doar un mecanism care funcționează după legi foarte stricte, și că conștiința noastră nu poate determina absolut nimic. Și în această afirmație există o fărâmbă de adevăr, indiscutabil.

Rațiunea umană este, însă, alcătuită în așa fel încât omul să își dorească un teren ferm sub picioare, lipsit de ambiguitate. Așa se face că uneori îți vine să faci praf și pulbere o teorie, iar pe alta să o ridici în slăvi, lucru pe care de altfel îl și fac oamenii de știință de mii de ani încoace. După fiecare bătălie pentru adevăr, pe câmpul de luptă rămâne neînving un singur fapt: *oricare teorie reprezintă doar un anumit aspect de manifestare a realității, realitate ce are o multitudine de fațete.*

Orice teorie se confirmă în timp, de aceea are dreptul la existență. Dar și alte concepții despre viață pot fi viabile. Dacă ați hotărât că, pentru dumneavoastră, soarta este ceva prestabilit, și că nu puteți să schimbați nimic, așa va fi. În acest caz vă lăsați de bunăvoie soarta în mâinile altora –

n-are importanță în ale cui – și atunci veți fi o corăbioară rămasă în voia valurilor. Dacă însă credeți că vă făuriți singur soarta, atunci vă asumați în mod deliberat responsabilitatea pentru tot ce se petrece în viața dumneavoastră. Vă veți lupta cu valurile, încercând să vă direcționați bărcuța. Fiți atent la ce se întâmplă: *alegerea dumneavoastră se realizează întotdeauna. Ce alegeți, aceea și primiți.* Oricare concepție despre lume v-ați alege, dreptatea va fi de partea dumneavoastră. Ceilalți vă vor contrazice, pentru că și ei au dreptatea lor.

Dacă v-ați ales ca punct de referință, ca punct de plecare un fenomen oarecare de manifestare a realității, din el poate să decurgă un întreg domeniu al cunoașterii. Și această cunoaștere nu va fi contradictorie în interiorul ei și va reflecta cu succes una dintre manifestările realității. Pentru fundamentarea unei întregi sfere de cunoaștere vor fi suficiente unul sau mai multe fapte care nu sunt total explicabile, dar care totuși au loc.

De exemplu, fizica cuantică se fundamentează pe câteva adevăruri ce nu pot fi demonstrate – postulate. Sunt nedemonstrabile pentru că ele servesc drept punct de plecare în cunoaștere. În fizica cuantică, obiectul microuniversului se manifestă în unele cazuri ca particulă, iar în altele ca undă. Oamenii de știință nu au putut să interpreteze în același mod un astfel de dualism și de aceea l-au luat ca atare, cu alte cuvinte, ca axiomă. Postulatele fizicii cuantice împacă diversitatea formelor de manifestare a realității la fel ca orbii din parabolă. Dacă s-ar fi înțeles între ei, într-un caz, elefantul ar fi fost un stâlp, iar în celălalt

caz — șarpe.

Dacă în descrierea microcosmosului, sunt alese ca principală caracteristică particulele, rezultă modelul atomului, care a fost descris de fizicianul Niels Bohr. În modelul respectiv, electronii se rotesc în jurul nucleului întocmai ca planetele în Sistemul solar. Dacă drept caracteristică de bază este aleasă unda, atunci atomul va arăta ca o pată ștersă. Ambele modele sunt valabile deoarece reflectă forme diferite de manifestare a realității. Din nou rezultă că *obținem ceea ce alegem*.

În general, orice formă de manifestare poate constitui un postulat, un punct de plecare în domeniul cunoașterii, care, negreșit, va fi funcțional și va avea dreptul la existență. În goana lor după adevăr, oamenii au năzuit să cunoască natura lumii, studiind diversele ei aspecte. Majoritatea cunoștințelor științifice au fost întocmite ca descrieri și explicații ale diferitelor fenomene ale naturii. Au apărut în felul acesta diverse domenii ale cunoașterii, care intră în contradicție unele cu altele.

Natura lumii este unică, dar în permanență ea își arată fațete diferite. Nici nu reușesc bine oamenii să cerceteze și să explice cum trebuie o fațetă, că imediat a și apărut alta, care nu concordă deloc cu precedenta. Oamenii de știință încearcă să unifice diferitele forme de manifestare ale realității pentru a înlătura contradicțiile, dar lucrul acesta se obține cu greu. Există doar un singur fapt indubitabil care poate unifica și împăca toate domeniile cunoașterii — diversitatea și multilateralitatea formelor de manifestare a realității. El nu poate fi pus la îndoială. Prima ca-

racteristică fundamentală a lumii noastre o constituie multitudinea de variante.

Preocupați să explice diversitatea formelor de manifestare, adepții diverselor ramuri ale cunoașterii ocolesc, nu se știe de ce, tocmai acest fapt. Într-adevăr, s-ar părea că de aici încă se mai poate scoate ceva. Variantele multiple pot să constituie un punct de plecare, ca și punctul zero în rețeaua de coordonate. Orice puncte de plecare, în diverse domenii de cunoaștere, sunt secundare față de el. Cu toate acestea, punctului inițial nu i se acordă atenție, de parcă nu ar conține absolut nicio informație. Și totuși, informația există și este uimitoare.

Pentru rezolvarea Ghicitorii Supraveghetorului vom lua ca punct de plecare chiar această caracteristică – variante multiple. Cu alte cuvinte, vom lua ca postulat faptul că *realitatea are o multitudine infinită de forme de manifestare*. Cu toate că postulatul nostru are un caracter general, vă veți convinge ce cunoștințe interesante și neașteptate vi se vor dezvălui.

Vom porni de la ideea că formele de manifestare a realității vor trebui să aibă o sursă, de la care pornește toată această multitudine. Unde sunt „înscrise” toate legile acestei lumi? Lumea noastră se manifestă ca mișcare a materiei în spațiu și în timp. Această mișcare se supune unor anumite legități. După cum știți, în graficul funcției, punctele sunt dispuse după o anumită formulă matematică. Se poate spune că legea mișcării punctului pe grafic este formula funcției. Dar formulele, ca și legile, sunt descoperiri abstracte ale judecății umane și sunt create pentru a fi

înțelese mai ușor. Este puțin probabil ca natura să le păstreze undeva.

În ce alt mod se mai poate stabili dispunerea punctelor în grafic? Desigur, sub forma unui spațiu infinit de mare al coordonatelor tuturor punctelor. Capacitatea memoriei umane este limitată și nu poate face față unui volum imens. Dar pentru natură, infinitul nu este o problemă. Ea nu are nevoie să generalizeze dispunerea și mișcarea punctelor în grafic sub formă de formule. Dacă împărțim linia funcției într-un număr infinit de puncte mici, atunci fiecare punct poate fi considerat cauza, iar următorul punct – efectul. Ca urmare, oricare mișcare în spațiu și în timp a punctului material poate fi reprezentată sub forma unui lanț continuu, infinit de lung, de cauze și efecte infinit de mici.

În cunoașterea noastră prezentăm mișcarea materiei sub formă de legi, iar în natură, mișcarea se află în forma ei naturală, ca o mulțime infinită de cauze și efecte. Într-o exprimare simplificată, datele despre toate punctele posibile de mișcare a materiei se stochează într-un fel de câmp informațional, pe care îl vom numi *spațiul variantelor*. El conține informații despre tot ce a fost, ce este și ce va fi.

Spațiul variantelor reprezintă o *structură informațională* materială. Este un câmp informațional infinit care conține toate variantele posibile de evenimente ce se pot produce. Se poate spune că în spațiul variantelor există totul. Nu vom face supoziții în legătură cu modul în care se stochează aceste informații – pentru scopurile noastre acest lucru nici nu are importanță. Important este doar că *spațiul variantelor constituie șablonul, rețeaua de coor-*

donate a oricărei forme de mișcare a materiei în spațiu și timp.

În fiecare punct din spațiu există varianta proprie pentru un eveniment sau altul. Pentru ușurința înțelegerii, vom considera că varianta conține *un scenariu și decoruri*. Decorurile reprezintă forma exterioară sau forma de manifestare, iar scenariul – calea de mișcare a materiei. Pentru ușurință, vom împărți spațiul variantelor în sectoare. Fiecare sector are propriul scenariu și propriile decoruri. Cu cât distanța dintre sectoare este mai mare, cu atât deosebirile dintre scenarii și decorurile acestora vor fi mai mari. Soarta omului este și ea reprezentată printr-o multitudine de variante.

Teoretic, nu există niciun fel de limite în privința scenariilor și decorurilor existenței umane deoarece spațiul variantelor este infinit. Orice eveniment, chiar de mică importanță, poate duce la o cotitură în destin. Viața umană, ca oricare alt tip de mișcare a materiei, reprezintă un lanț de cauze și efecte. În spațiul variantelor, efectul se află totdeauna în apropierea cauzei. Ele se succed una după alta și de aceea sectoarele destinului se constituie în *linii ale vieții*. Scenariile și decorurile uneia dintre aceste linii sunt mai mult sau mai puțin uniforme. Viața omului se derulează uniform într-o anume direcție până când se produce un eveniment care îi schimbă scenariul și decorul. Și atunci soarta face o cotitură și se mută pe o altă linie a vieții.

Imaginați-vă că ați văzut un spectacol. A doua zi, veniți din nou la teatru la același spectacol, dar cu un decor

nou. Liniile vieții sunt apropiate. În următoarea stagiune vă duceți la un spectacol cu aceiași actori, dar cu schimbări semnificative în scenariu. Deja această linie a vieții este situată mai departe. În sfârșit vedeți aceeași montare, dar la un alt teatru și în altă interpretare a piesei. Este o linie a vieții asemănătoare, dar deja destul de departe de prima.

Realitatea se manifestă în toată diversitatea ei deoarece numărul variantelor este infinit. Orice punct de plecare este inclus în lanțul legăturilor cauză-efect. Alegând un anumit punct de plecare, veți obține o anumită formă de manifestare a realității. Se poate spune că realitatea se derulează pe linia vieții în funcție de punctul de referință ales. Primiți ceea ce ați ales. Aveți dreptul să alegeți tocmai pentru că există deja o infinitate de variante. Nimeni nu vă interzice să vă alegeți soarta care vă este pe plac. Cum vă conduceți destinul depinde de un singur lucru, simplu – *să faceți alegerea*. Transurfingul vă explică modul în care se face acest lucru.

Există deci o structură informațională care conține o multitudine infinită de posibilități potențiale – de variante, cu propriile scenarii și decoruri. Realizarea materială se produce în funcție de ce conține structura respectivă. Cum se mișcă materia în spațiul variantelor se poate demonstra prin următorul experiment de gândire.

Imaginați-vă o țeavă de apă. De-a lungul țevii se deplasează încet un inel frigorific în așa fel încât apa îngheață imediat numai în interiorul inelului. Rezultă următorul fenomen: cristalul de gheață se deplasează pe țeavă odată

cu apa. Moleculele de apă rămân aproximativ în aceleași locuri și în stare relativ liberă. În momentul trecerii prin inel, moleculele din interiorul lui se fixează în cristalul înghețat, care are o anumită structură, iar după aceea, în locul respectiv, apa se topește din nou și moleculele se eliberează. Cristalul ca atare nu se deplasează. Cu alte cuvinte, în acest caz, gheața nu plutește în apă. În țeavă se deplasează nu cristalul de gheață, ci structura, adică starea de îngheț.

Prin analogie, apa din țeavă reprezintă spațiul variantelor, iar cristalul de gheață – realizarea materială a variantelor. Moleculele sunt oamenii, iar dispunerea lor în structura cristalului se realizează ca variantă a destinului. Nu există un singur răspuns la întrebarea: al cui analog este inelul-de-răcire. Cu alte cuvinte, de ce și cum se transformă structura informațională în materie? În microunivers, materia se poate manifesta ca o aglomerare, o condensare de energie. Se știe că în vid se nasc și mor în permanență microparticule. Materia pare că este, dar nu are propriu-zis substanță materială. Un lucru este cert: tot ce poate fi atins are în spatele său o bază energetică ce nu poate fi percepută.

Nădăjduiesc că nu v-am obosit prea mult cu fizica. Deocamdată ne aflăm abia în punctul de plecare al Transurfingului. Ce veți afla din această carte vă poate șoca, într-o anumită măsură. De aceea va trebui, inevitabil, să-mi fundamentez măcar teoretic expunerea pentru ca să nu aveți senzația că vă fuge pământul de sub picioare. Vă rog să mai aveți puțină răbdare.

Valul marin poate să constituie încă o analogie capabilă să ilustreze realizarea în spațiul variantelor. Să ne imaginăm că un urma unui cutremur s-a format un val uriaș. El se deplasează pe suprafața mării sub forma unei cocoșe imense și cu toate acestea apa rămâne pe loc. Se deplasează nu masa de apă, ci realizarea potențialului energetic. Doar în apropierea malului apa se lovește cu o plesnitură de uscat. La fel se manifestă și celelalte valuri. În analogia enunțată, marea este spațiul variantelor, iar valul – realizarea materială.

Ce se petrece? Pe de o parte, realizarea materială se deplasează în spațiu și timp, iar pe de altă parte, variantele rămân pe loc și există totdeauna? Rezultă că totul a fost, este și va fi? La drept vorbind, de ce n-ar fi așa! Într-adevăr, timpul este la fel de static ca și spațiul. Sesizăm trecerea timpului doar atunci când se derulează pelicula filmului și imaginile se succed una după alta. Derulați pelicula și uitați-vă la toate imaginile deodată. Unde a dispărut timpul? Toate cadrele există simultan. Timpul este static atâta timp cât nu vizionăm succesiv imagine după imagine. În viață se petrece același lucru și de aceea în conștiința noastră s-a împământenit ideea că totul vine și pleacă.

Într-adevăr, tot ce este înscris în câmpul informațional, a fost acolo dintotdeauna și va rămâne pentru totdeauna. Liniile vieții există precum peliculele de film. Ce a trecut, nu a dispărut, ci a rămas. Ce va fi în clipa următoare, deja este. Momentul actual de viață este realizarea materială a spațiului variantelor în acest segment al liniei vieții.

S-ar putea ca mulți să-și exprime nedumerirea prin

Întrebări de genul: „Cum e posibil ca o mulțime infinită de variante ale destinului meu să existe staționar? Cine și de ce are nevoie de așa ceva? Dumnezeu? Legile naturii? De ce?” Încercați atunci să vă imaginați un punct în planul coordonatelor. Încă din școală ne-a fost prezentat acest model: un punct în plan poate avea orice coordonate x și y . Remarcați – orice – de la minus infinit până la plus infinit. De ce oare nimănui nu-i trece prin minte să întrebe: „de ce punctul poate avea orice coordonate?” Iar acum imaginați-vă că punctul care se mișcă pe linia funcției se minunează: „Cum e posibil ca drumul pe care l-am parcurs să fi existat dintotdeauna și să existe mereu? Cum e posibil ca drumul pe care urmează să-l parcurg să fi fost deja prefigurat?” Dumneavoastră însă priviți de sus traseul punctului și de aceea nu vi se pare nimic deosebit.

Spațiul variantelor constituie un șablon care determină modul în care trebuie să se manifeste realizarea materială. Imaginați-vă o pădure întunecată pe care o străbate un individ cu un felinar în mână; felinarul luminează în jurul acestuia un spațiu nu prea mare. Realizarea se manifestă ca o pată de lumină. Întreaga pădure cuprinsă de întuneric reprezintă spațiul variantelor, iar locul luminat de felinar constituie realizarea variantelor în porțiunea respectivă. Ce menține flacăra? Ce anume face să se „aprindă”, adică ce materializează varianta șablonului?

Pentru a răspunde la această întrebare va trebui să alegem încă un punct de plecare. În momentul de față nu mai există dubii în legătură cu faptul că gândurile sunt materiale. Realitatea ni se dezvăluie sub două forme: pe de o

parte, existența determină conștiința, dar pe de altă parte, există și confirmări incontestabile ale opusului celor afirmate. Gândurile nu numai că motivează acțiunile omului, ci și exercită o acțiune directă asupra realității înconjurătoare. De exemplu, așteptările noastre rele, de regulă se adevăresc. Desigur, se poate riposta că nu este vorba despre materializarea gândurilor, ci despre presentimentul unor neplăceri viitoare. Într-adevăr, în fenomenele paranormale sunt multe lucruri neclare, care nu au o singură interpretare. Dar acest lucru nu înseamnă că această formă de manifestare a realității poate fi ignorată. Există o sumedenie de fapte care confirmă influența directă a gândurilor asupra realității înconjurătoare.

Într-un fel sau altul, conștiința omului îi formează soarta. În această carte este vorba tocmai despre modul în care se petrec aceste lucruri. Ca punct de plecare vom lua următoarea afirmație: emisia de energie mentală materializează o variantă potențială. Suntem îndreptățiți să afirmăm acest lucru deoarece realitatea se manifestă și în acea formă în care conștiința determină realitatea. Confirmarea o reprezintă nu numai faptele din viața de toate zilele ci și experimentele din fizica cuantică. În principiu, pentru noi nu are importanță mecanismul însuși de interacțiune între emisia mentală și spațiul variantelor. Deocamdată rămâne neclar în ce mod decurge procesul de transmitere a informației – pe cale energetică sau pe altă cale. Pentru ușurință, vom presupune pur și simplu că emisia de energie mentală „iluminează” un anumit sector din spațiul variantelor și ca urmare varianta respectivă capătă o întruchipare materială.

Cu și sectorul, emisia are anumiți parametri. Emisia de energie mentală își găsește sectorul, varianta se realizează și astfel rezultă că conștiința determină realitatea.

Va trebui să nu uităm că aceasta este doar una dintre formele de manifestare a realității. Nu e posibil doar să uităm și să contemplăm alcătuirea propriei realități. Deși există oameni care pot, ad-litteram, să materializeze lucrurile din aer. Asemenea persoane sunt rare și nu-și afișează capacitățile. Și cu toate acestea, gândurile exercită o influență la fel de puternică asupra destinului individului ca și luptele sale concrete. Oamenii s-au obișnuit cu faptul că acțiunile lor atrag după ele urmări vizibile și ușor de explicat. Influența gândurilor nu se manifestă vizibil și de aceea ea este inexplicabilă și imprevizibilă. S-ar părea că este destul de greu să stabilești o legătură de cauzalitate demonstrabilă între gânduri și evenimentele care urmează acestora. Dar în curând veți avea ocazia să vă convingeți că gândurile omului formează în mod nemijlocit realitatea. Omul primește exact ce alege el însuși.

Cineva poate obiecta: „Rezultă că aceste mări, munți, planete, galaxii – toate sunt produsul emisiei mele mentale?” Uneori omul se consideră centrul Universului. Dar de fapt, el ocupă doar o minusculă nișă în acest spațiu infinit. În lumea noastră, se află o multitudine de organisme vii și fiecare își aduce contribuția la formarea realității. Fiecare ființă își are parametrii săi de emisie mentală. Dacă nu vă place să considerați că emisia plantei este mentală, numiți-o altfel, dar esența lucrurilor nu se va schimba. Nu se poate afirma cu certitudine că obiectele neînsuflețite nu au

nimic în comun cu emisia organismelor vii. Fără să mai vorbim de Spiritul Unic, care pătrunde în tot ce există și pe care îl numim Dumnezeu. Fiecare ființă are propria conștiință și formează stratul lumii sale. Se poate spune că totul în această lume poartă în sine o părticică din Dumnezeu și astfel EL guvernează întreaga lume.

Fiecare om merge pe linia vieții sale. Și în același timp, toți oamenii trăiesc în una și aceeași lume. Lumea materială este una singură pentru toți, dar realizarea concretă a fiecărui om este a sa, proprie. Să presupunem că sunteți turist și vă plimbați printr-un oraș minunat. Admirați obiectivele de interes turistic, vă extaziați în fața frumuseților arhitecturii, vă încântă straturile cu flori, fântânile, aleile parcurilor, chipurile zâmbitoare ale cetățenilor realizați. Treceți pe lângă un tomberon unde vedeți un om fără adăpost. La fel ca și dumneavoastră, el se află în aceeași lume, nu într-o altă dimensiune. Cu toate acestea, el vede cu totul altceva decât vedeți dumneavoastră. El vede o sticlă goală, vede un zid murdar, îl vede pe concurentul care vroia să ajungă el primul la sticlă și în clipa aceea se gândește cum să pună mâna pe ea; îl vede pe polițistul care-i aruncă o privire bănuitoare. Dumneavoastră trăiți pe o anumită linie a vieții, iar el pe altă linie. Linia vieții dumneavoastră și linia vieții acestui individ s-au întretăiat într-un punct din spațiul variantelor, și de aceea această lume, ca realizare materială, este una și aceeași pentru amândoi.

Toate formele de manifestare a naturii materiale au o bază energetică. Câmpul energiei este primar, toate cele-

lalte manifestări fizice sunt secundare. Oamenii de știință încearcă să unească diferitele manifestări ale energiei într-o teorie unitară și în curând vor avea rezultate. După aceea, însă, ceva va trebui să fie comasat întrucât numărul formelor de manifestare a realității este infinit. Fără a intra în toate aceste finețuri, vom considera energia ca fiind o forță abstractă, invizibilă, dar care există în mod obiectiv. Pentru scopurile noastre, va fi absolut suficient să acceptăm faptul că energia gândurilor omului este pe deplin materială. Energia gândurilor nu se învâртеște ferecată în capul omului, ci se răspândește în spațiu și interacționează cu câmpul energetic înconjurător. În prezent, puțină lume mai poate să conteste acest lucru.

Pentru ușurință, ca parametru al emisiei mentale putem lua frecvența acesteia, asemănătoare cu frecvența undelor radio. Când vă gândiți la ceva, frecvența energiei gândurilor dumneavoastră este reglată pentru un anumit domeniu din spațiul variantelor. Când energia intră în sectorul spațiului variantelor, se produce realizarea materială a variantei respective. Energia are o structură complexă și pătrunde în tot ce există în această lume. Trecând prin corpul uman, energia este modelată de gânduri, iar la ieșire ea capătă parametrii acestor gânduri. După același principiu funcționează și aparatul de radio. Parametrii energiei „preiau” și caracteristicile gândurilor. În felul acesta, la ieșire, avem o emisie mentală care transformă un sector din spațiul variantelor în realizare materială. Când vă gândiți la ceva rău sau la ceva bun, emiteți energia gândurilor în spațiul variantelor. Energia modulată se așează într-un

anumit sector și duce la schimbări corespunzătoare în viața dumneavoastră.

Nu numai faptele concrete formează circumstanțele vieții ci și natura gândurilor individului. Dacă aveți o atitudine dușmănoasă față de lumea în care trăiți, ea vă va răspunde la fel. Dacă veți fi în permanență nemulțumiți, motive pentru aceasta vor fi tot mai multe. Dacă în atitudinea dumneavoastră față de realitate va precumpăni negativismul, lumea vă va arăta fațeta sa cea mai rea. Și, dimpotrivă, o atitudine pozitivă vă va schimba în modul cel mai firesc viața în bine. Omul primește exact ceea ce alege. Aceasta este realitatea, chiar dacă vă place sau nu.

Atâta timp cât gândurile dumneavoastră sunt mai mult sau mai puțin uniforme ca direcție, vă aflați pe una și aceeași linie a vieții. Imediat ce vi se schimbă atitudinea față de realitate, într-o direcție sau alta, parametrii emisiei mentale capătă noi caracteristici și realizarea materială a categoriei sociale căreia îi aparțineți se transferă pe o altă linie. Acolo, evenimentele se desfășoară după un alt scenariu, corespunzător parametrilor emisiei dumneavoastră. Dacă, din anumite motive, scenariul nu vă satisface, vă veți lupta, străduindu-vă să schimbați situația. Când apar piedici în cale, fiecare reacționează negativ, exprimându-și nemulțumirea sau căzând în apatie. Emisia dumneavoastră mentală vă transferă pe linia unde vor fi din ce în ce mai multe piedici. Drept urmare, rezultă că viața se rostogolește pe un plan înclinat.

Procesul respectiv pare de necontrolat, dar în realitate, chiar dumneavoastră, prin propriile gânduri, vă direcțio-

nuți propria realizare în zonele problematice ale spațiului variantelor. Considerați că prin propriile acțiuni depășiți obstacolele. În realitate, însă, obțineți exact ceea ce ați ales. Dacă alegeți să luptați cu dificultățile – le veți avea din plin. Dacă sunteți copleșit de gânduri în legătură cu problemele de viață – ele vor fi prezente permanent în viața dumneavoastră. Vă direcționați acțiunile în vederea schimbării situației pe linia în curs a vieții, dar nu puteți să schimbați scenarii în spațiul variantelor. Puteți doar să alegeți un altul. Încercând să schimbați momentele nedorite din scenariu, vă gândiți exact la ceea ce nu vă place. În felul acesta, alegerea dumneavoastră se realizează cu succes și *obțineți exact ceea ce nu doriți*.

Pe linia respectivă a vieții nu puteți să schimbați ceva. Exact ca atunci când, aflându-vă într-o galerie de artă, nu puteți să scoateți un exponat sau să modificați aranjamentul exponatelor așa cum v-ar plăcea. Aici nu sunteți stăpân. Dar nu vă oprește nimeni să mergeți în altă sală și să priviți ce vă face plăcere. Desigur, transferul pe altă linie a vieții, unde fiecare are după nevoi, nu poate fi făcut doar pentru că vrei. Nu toate gândurile urmează să se realizeze și nu toate dorințele se împlinesc. Și nu e vorba de conținutul gândurilor, ci de calitatea acestora. Un simplu vis nu e o simplă dorință nu înseamnă că am făcut deja o alegere. *Visele nu se împlinesc*. Sunt necesare anumite condiții, despre care veți afla citind această carte.

În spațiul variantelor, pentru fiecare om există o multitudine infinită de linii ale sorții. Nu avem temeiuri să ne nupărăm pe propria soartă, deoarece ne-a fost dat dreptul

să alegem. Problema noastră constă în faptul că nu știm cum să facem acest lucru. Lumea ni se înfățișează în diversitatea ei, ca și cum ea ar fi fost creată pentru a satisface orice necesitate. Oricine poate găsi în această lume tot ce-și dorește. Chiar și în sfera cunoașterii ea ne arată acea față pe care vrem s-o vedem. De exemplu, idealismul susține că lumea este o iluzie și oamenii sunt de acord. Materialismul afirmă contrariul și oamenii de asemenea n-au nimic împotriva. Oamenii discută în contradictoriu și vor să-și impună concepția lor față de viață, iar viața demonstrează că toți au dreptate. Nu e oare minunat?! Spațiul variantelor reprezintă așa-numitele iluzii, iar realizarea materială reprezintă ceea ce se înțelege prin lumea materială. Primim întotdeauna ceea ce alegem.

Cine cunoaște principiile religiei islamice, știe ce semnificație au cuvintele „soarta omului este pecetluită în Carte”. Se are în vedere faptul că soarta ne este predestinată și că nu putem scăpa de ea. Asemenea afirmații se întâlnesc și în alte religii. Într-adevăr, soarta omului este predestinată. Eroarea religiilor constă însă în faptul că nu există o singură variantă pentru soartă, ci o mulțime infinită de variante. De ce ți-e scris, de aia nu scapi. Într-o oarecare măsură este adevărat și acest lucru deoarece nu poți să schimbi scenariile variantei. Să lupți cu lumea pentru a-ți schimba soarta este un lucru dificil. Nu trebuie să schimbi scenariile, ci pur și simplu să-ți alegi varianta care ți-e pe plac.

Desigur, toate lucrurile acestea sunt neobișnuite și trezesc dubii rezonabile. Eu nici nu m-am bizuit pe faptul

că veți fi dispuși să acceptați modelul variantelor. Nici eu n-am crezut până ce nu m-am convins că Transurfingul este eficient, că acționează fără greș. N-are rost să preferi un model sau altul doar pentru a ajunge la un fel de adevăr absolut. Important este nu modelul în sine, ci rezultatul practic la care el îți permite să ajungi. Diferite modele matematice pot reprezenta unul și același fenomen fizic în mod diferit. Nu-i așa că ar fi fost nostim ca specialiștii în geometrie analitică să se fi înverșunat împotriva analizei matematice, încercând să demonstreze că geometria este unica disciplină matematică adevărată? Matematicienii au reușit să se înțeleagă, pe când filozofii și clericii n-au reușit.

Unde se află acest spațiu al variantelor? La această întrebare este greu de răspuns. Din punct de vedere al percepției noastre tridimensionale, despre acest spațiu al variantelor se poate spune că există pretutindeni și niciunde. Imaginați-vă o suprafață plană, fără început și fără sfârșit, pe care trăiesc doi omuleți „bidimensionali”. Ei nu-și imaginează că există o a treia dimensiune. Lor li se pare că suprafața plană este unica lume existentă și nu pot să înțeleagă cum poate să existe ceva dincolo de lumea lor. Cu toate acestea, noi știm că este suficient să adăugăm la acest model o a treia dimensiune și astfel de suprafețe plane se pot alcătui la nesfârșit. Așa că nu e cazul să vă neliștiți că nu sunteți capabili să vă imaginați explicit în ce mod, alături de lumea noastră, pot exista o mulțime infinită de lumi paralele.

Este dificil de crezut în existența reală a unor lumi

paralele. Pe de altă parte, ne este oare ușor să credem în teoria relativității, potrivit căreia, odată cu creșterea vitezei corpului, masa acestuia se mărește, distanțele se scurtează, iar timpul se încetinește? Deocamdată, prin experiență proprie, nu putem verifica acest lucru. Important este nu dacă înțelegem sau nu, ci să înțelegem ce folos practic putem să extragem din aceasta.

Să discuți în contradictoriu despre avantajele unui model sau ale altuia în spațiul infinit este absurd și lipsit de importanță. Imaginați-vă infinitul în sensul măririi distanțelor. Acolo, în depărtări, nu există capăt. Oricât ar părea de ciudat, infinitul nu are limite nici în sensul micșorării distanțelor. Noi putem observa doar o parte limitată a Universului vizibil. Atât telescopul, cât și microscopul au limitele lor. Infinitul raportat la existența microuniversului nu se deosebește de cel al macrouniversului.

Există ipoteza că Universul pe care îl vedem noi a apărut în urma „Marii explozii” (Big Bang). Se spune că din momentul acela, el se află în expansiune. Corpurile se deplasează în cosmos cu viteze uriașe. Dar, pe de altă parte, ținând seama și de distanțele imense, nouă ni se pare că Universul se extinde încet și în timp îndelungat.

Se știe, de asemenea, că în vid, în fiecare unitate de timp se nasc de niciunde și dispar imediat particule elementare. Dacă ținem seama de relativitatea spațiului și a timpului, nimic nu ne împiedică să considerăm că fiecare asemenea particulă este un Univers aparte, asemănător cu al nostru, pentru că noi nu știm care este structura particulelor elementare. Pentru fizicieni, ele se manifestă când

sub formă de undă, când sub formă de particule. Mergând și mai departe în microunivers, pentru un observator din interior, distanțele relative pot deveni la fel de uriașe, iar timpul se încetinește din nou. Pentru un observator din exterior, Universul nostru există o clipă, asemenea particulei născute și dispărute în vid, iar pentru noi, ca observatori interni, Universul există de miliarde de ani.

Când sorbiți o înghițitură de cafea, imaginați-vă numai câte Universuri ați înghițit! O infinitate de mulțimi pentru că infinitul nu se divide. În interiorul microuniversului „a zbura” înseamnă tot atât de departe și ia tot atât de mult timp ca și în imensitățile nemărginite ale cosmosului nostru. Timpul, ca și spațiul, este nesfârșit atât înainte, cât și înapoi. Unitățile de timp pot fi infinit de mici, dar și imense. Orice punct de pe un segment de timp poate fi considerat ca punct de referință; în ambele lui sensuri se desfășoară infinitatea timpului. Schimbarea punctului de referință din segmentul de timp nu schimbă nimic, nici înainte, nici înapoi.

Toată această infinitate de lumi, încorporate unele în altele, există în același timp. Centrul Universului se află simultan în fiecare punct pentru că oricare punct este înconjurat, din oricare parte, de aceeași infinitate. Și toate evenimentele au loc în același timp, din aceeași cauză – și anume că centrul Universului se găsește simultan în oricare dintre puncte. Este greu de imaginat. Dar și infinitul să-l cuprinzi dintr-o privire e de asemenea imposibil. Oricât v-ați deplasa în gând prin Univers, mai departe se întinde aceeași imensitate de necuprins. Există teorii și mai încăl-

cite, potrivit cărora Universul nostru vizibil se transformă într-o sferă terminală într-un spațiu cu patru dimensiuni. Lucrurile nu se simplifică deoarece, teoretic vorbind, iarăși poate să existe o multitudine infinită de dimensiuni. Neputând să ne reprezentăm toate aceste lucruri suntem nevoiți să ne mulțumim cu nivelul îngust pe care-l avem și să lăsăm impresia că înțelegem câte ceva.

În știința contemporană sunt multe lucruri de neînțeles, pe care nu ni le putem explica și totuși aceasta nu ne împiedică să-i folosim roadele. Utilizând principiile Transurfingului putem obține rezultate năucitoare. Haideți mai întâi să convenim că nu e cazul să ne torturăm cu întrebări de genul cum și în ce fel funcționează el? Pentru că vom avea aceeași reușită, ca și copilul care-l poate întreba pe un fizician: „De ce corpurile se atrag?” Savantul îi va răspunde: „Pentru că există legea gravitației”. După care va urma o nouă întrebare: „De ce acționează legea gravitației?” Chiar așa, de ce se atrag? Nu există răspuns. Să renunțăm deci la această îndeletnicire de a întreba și a explica ceva și să ne folosim de rezultatele modelului variantelor. Nu ne este dat să știm și să înțelegem totul.

Din modelul variantelor rezultă că omul își poate făuri singur soarta. Cu toate acestea, în Transurfing, concepția despre soartă se deosebește de cele unanim cunoscute. Care ar fi deosebirea? *Deosebirea este că: fericirea o poți alege și că nu trebuie să lupți pentru ea.* Nu vă grăbiți să acceptați imediat modelul variantelor, dar nici să nu-l respingeți. Mai bine puneți-vă întrebarea: cât și ce anume ați reușit să obțineți luptându-vă cu lumea pentru fericire?

fiiccare va hotărî pentru sine dacă va continua să acţioneze în acelaşi mod sau va încerca o altă modalitate. Luptând, vă puteţi irosi întreaga viaţă şi nici nu obţineţi nimic. Nu e mai simplu să faceţi în aşa fel, încât lumea să vă vină în întâmpinare? Ea, de altfel, asta şi face, vă realizează opţiunea.

Comanda, pentru care aţi optat, va fi onorată întotdeauna şi în mod necondiţionat. Dar alegerea nu înseamnă o simplă dorinţă, ci cu totul altceva, despre care veţi afla în continuare. Dorinţele se împlinesc numai în basme. Nu întâmplător s-a înrădăcinat convingerea că dorinţa ori ţi se îndeplineşte, dar cu greu, ori nu se realizează defel. Am făcut doar un prim pas spre dezlegarea Ghicitorii Supraveghetorului. În curând veţi afla de ce dorinţele nu se realizează şi visurile nu se împlinesc.

Rezumat

Realitatea are o multitudine infinită de forme de manifestare.

Multitudinea de variante a Universului este prima însuşire fundamentală a lumii.

Oricare model reprezintă doar un aspect de manifestare a realităţii.

Oricare domeniu al cunoaşterii se bazează pe acel aspect de manifestare a realităţii care a fost ales.

Alegerea dumneavoastră se realizează întotdeauna.

Ce alegeți, aceea și obțineți.

Spațiul variantelor este un câmp informațional referitor la ceea ce a fost, este și va fi.

Câmpul informațional conține variante posibile pentru orice fel de evenimente.

Varianta conține un scenariu și decoruri.

Spațiul poate fi împărțit în sectoare, fiecare având varianta sa.

Cu cât distanța dintre sectoare este mai mare, cu atât deosebirea dintre variante sunt mai mari.

Sectoarele cu parametri aproximativ asemănători se înscriu într-o linie a vieții.

Realizarea materială circulă în spațiu ca potențial energetic.

Emisia de energie mentală materializează varianta potențial posibilă.

Fiecare organism își aduce contribuția la alcătuirea realizării materiale.

Când parametrii emisiei se modifică, are loc transferul pe o nouă linie.

Nu puteți modifica scenariul, dar aveți capacitatea să vă alegeți un altul.

Nu e necesar să luptați pentru fericire – puteți pur și simplu să vă alegeți o variantă care să vă fie pe plac.

Capitolul 11

Pendulii

Grupuri de oameni care au gândurile orientate în aceeași direcție, formează o structură energo-informațională și îi vom numi penduli. Aceste structuri încep să se dezvolte independent și să-i subordoneze pe oameni legilor lor. Oamenii nu realizează faptul că fără voia lor acționează în interesul pendulilor. Cum să ne trezim din această halucinație tenebroasă?

Pendulii distructivi

Am fost învățați, încă din copilărie, să ne subordnăm unei voințe străine, să ne îndeplinim obligațiile, să servim patria, familia, partidul politic, firma, statul, o idee. Să ne supunem oricui, mai puțin propriei persoane și ei să ne supunem abia în ultimul rând. Fiecare dintre noi are, într-o măsură mai mare sau mai mică, simțul obligativității asumate, al responsabilității, al necesității, al vinovăției. Fiecare om „slujește”, într-un fel sau altul, diverse grupuri și organizații: familie, club, instituție de învățământ, întreprindere, partid politic, stat și așa mai departe. Toate aceste *structuri* se nasc și se dezvoltă când un grup separat de indivizi încep să gândească și să acționeze într-o anume direcție. Apoi aderă și alte persoane și structura se dezvoltă, capătă forță și îi obligă pe membrii săi să respecte regulile stabilite iar, în final, această structură poate să-și subordoneze pături imense din societate.

La nivelul realizării materiale, structura este alcătuită din persoane unite prin scopuri și bunuri materiale comune, cum ar fi clădiri, echipamente, mobilier, construcții, tehni-

că și altele. Dar ce anume se află în spatele acestora la nivel energetic? Structura apare când gândurile unui grup de oameni sunt îndreptate într-o anume direcție și, în mod corespunzător, parametrii energiei mentale sunt identici. Energia mentală a unor oameni – fiecare din ei cu identitatea sa – se unește într-un șuvoi unic. Astfel, în mijlocul oceanului de energie, se creează o structură energoinformațională independentă – *pendulul energetic*. Această structură începe să aibă propria sa existență și să-și subordoneze prin legile sale oamenii care au acționat în vederea alcătuirii ei.

De ce pendul? Pentru că el se balansează cu atât mai viguros cu cât mai mulți indivizi – *aderenți* – îl vor alimenta cu energia lor. Fiecare pendul se caracterizează printr-o anumită frecvență a oscilațiilor. De exemplu, leagănul își începe balansul numai dacă i se aplică un efort cu o anumită frecvență. Această frecvență se numește frecvență de rezonanță. Dacă numărul aderenților se micșorează, oscilațiile pendulului se sting. Când nu mai rămân aderenți, pendulul se oprește și, ca esență, moare. Iată câteva exemple de penduli care s-au stins: religiile păgâne străvechi, uneltele de muncă din piatră din vechime, străvechile tipuri de arme, vechile curente în modă, plăcile din vinilin, cu alte cuvinte tot ceea ce era odinioară, iar în prezent nu se mai folosește.

Cu siguranță, veți fi uimiți: cum așa? Toate aceste lucruri sunt niște penduli? Da, orice structură cu atributele sale, creată de energia gândirii omului, este un pendul. În general, orice ființă vie capabilă să emită energie într-o

anume direcție, mai devreme sau mai târziu, va crea penduli energetici. Iată exemple de penduli din natura vie: coloniile de bacterii, bancurile de pești, turmele de vite, masivele împădurite, preeriile, mușuroaiele de furnici – diverse structuri, mai mult sau mai puțin ordonate și uniforme, de organisme vii. Fiecare organism viu, luat separat, este un pendul elementar pentru că reprezintă o unitate energetică. Atunci când un grup de penduli izolați începe să balanseze la unison, se creează un pendul de grup. Acesta se situează deasupra aderenților ca o suprastructură, funcționează ca structură independentă și stabilește reguli pentru aderenții săi pentru a-i menține la un loc și a atrage și alți aderenți. O astfel de structură este independentă în sensul că se dezvoltă de sine stătător, după legile sale. Aderenții nu sunt conștienți că ei acționează nu după propria lor voință, ci după regulile pendulului. De exemplu, aparatul birocratic se dezvoltă ca structură independentă indiferent de voința unor funcționari luați separat. Desigur, un funcționar influent va putea lua hotărâri independente, dar aceste hotărâri nu pot să contravină legilor sistemului, în caz contrar acest aderent va fi îndepărtat din funcția respectivă. Chiar și o singură persoană, pendul fiind, nu întotdeauna își dă seama de motivațiile sale. De exemplu, vampirul energetic.

Orice pendul, prin natura sa, este *distructiv* întrucât se folosește de energia aderenților săi și își impune puterea asupra lor. Caracterul distructiv al pendulului se manifestă în faptul că pe el nu-l interesează soarta fiecărui aderent luat în parte. Pendulul are un singur scop și anume să pri-

incalcă energia aderentului, dar în ce măsură este sau nu acest lucru în favoarea aderentului – nu prezintă nicio însemnătate pentru pendul. Individul aflat sub influența sistemului este nevoit să-și construiască viața în concordanță cu legile sistemului, în caz contrar, acesta, după ce îl va lipsi de energie, îl va arunca întocmai ca pe o măsea stricată. Este greu, de regulă, să te retragi fără pierderi.

Dacă individul a avut șansă, el își găsește locul în sistem și se simte în largul său. Ca aderent, însă, îi va da energia sa pendulului, iar acesta îi va asigura un mediu de existență. Este de ajuns ca aderentul să înceapă să încalce legile structurii, că frecvența lui de emisie nu va mai coincide cu frecvența de rezonanță a oscilațiilor pendulului. Nemaiprimind energia așteptată, pendulul îl va elimina sau îl va distruge pe aderentul refractar.

Dacă însă individul a fost împins departe de liniile de viață care îi sunt favorabile, atunci viața în structura unui alt pendul, străin aspirațiilor aderentului, se va transforma într-un adevărat calvar sau într-o existență tristă, umilă. Un astfel de pendul va deveni pentru aderent total distructiv. Individul aflat sub influența acestuia își va pierde libertatea. Va fi nevoit să trăiască după legile impuse de pendul și să devină un simplu șurub într-un mare mecanism, indiferent de-i place sau nu.

Individul poate să intre sub protecția pendulului și să obțină rezultate excepționale. Napoleon, Hitler, Stalin și alții, asemenea lor, au fost *favoriți* ai pendulilor distructivi. Dar în oricare situație, pendulul distructiv nu se preocupă de binele aderenților săi, ci doar îi folosește în scopurile

proprii. Când Napoleon a fost întrebat dacă a fost vreodată fericit și când anume, el a răspuns că în toată viața sa nu a fost fericit mai mult de câteva zile.

Pendulul se folosește de metode rafinate, perverse pentru atragerea unor noi aderenți dintre cei care mișună în juru-i precum fluturii de noapte la lumina becului. De ce, oare, oamenii, vrăjiți de pendulii de reclamă, se îndepărtează atât de des de fericirea care a fost atât de aproape de ei?!. Se duc să slujească în armată și pier. Intră la o facultate să se pregătească pentru o profesie pentru care nu au chemare. Își găsesc un alt serviciu, chipurile de prestigiu, dar care nu li se potrivește și apoi eşuează într-o mare de probleme. Își leagă viața de o persoană care sufletește le e străină și apoi suferă.

Activitatea pendulului conduce adesea la distrugerea aderenților, deși el se străduiește să-și ascundă adevăratele intenții sub masca binefăcătorului. Pericolul cel mai mare pentru individul care a nimerit în aria de influență a pendulului distructiv este faptul că el va deveni în mod sigur o victimă, întrucât este scos de pe acele linii de viață unde și-ar fi putut găsi adevărata fericire.

Vom enunța însușirile ce caracterizează pendulul distructiv:

- Se hrănește cu energia aderenților săi și în felul acesta își amplifică oscilațiile.
- Se străduiește să atragă cât mai mulți aderenți și să obțină, în felul acesta, cât mai multă energie.
- Contrapune grupul de aderenți tuturor celorlalte grupuri (Iată cum suntem noi, iar ei sunt altfel, nu

sunt buni).

- Îl învinuiește în mod agresiv pe orice individ care nu a dorit să-i devină aderent și se străduiește să-l atragă de partea sa, iar dacă nu reușește, îl neutralizează sau îl elimină.
- Se folosește de masca atrăgătoare de binefăcător, de militant pentru scopuri înalte, se joacă cu sentimentele oamenilor, pentru ca să-și justifice acțiunile și să câștige cât mai mulți adherenți.

În esență, pendulul este un egregor, dar cu asta n-am spus nici pe departe totul. Noțiunea de „egregor” nu reflectă tot ansamblul de nuanțe ale interacțiunii dintre individ și esențele energo-informaționale. Pendulii joacă un rol extrem de mare în viața individului, un rol cu mult mai mare decât credem.

Felul în care pendulul absoarbe energia adherenților mai poate fi ilustrat prin următorul exemplu. Imaginați-vă un stadion plin, unde se desfășoară un meci de fotbal foarte tensionat, pasiunile sunt dezlănțuite, fanii sunt în delir. Unul dintre jucători face o greșeală, de neiertat, fapt ce duce echipa la eșec. Asupra jucătorului se revarsă o adevărată furtună de indignare a fanilor, care sunt gata să-l sfâșie în bucăți. Imaginați-vă ce volum de energie negativă se revarsă pe capul nefericitului jucător. Din cauza acestei monstruoase reacții, el ar fi trebuit, pur și simplu, să-și dea duhul. Lucrul acesta nu s-a petrecut, jucătorul este viu și nevătămat, deși copleșit de sentimentul vinovăției. Ce s-a ales de energia negativă îndreptată asupra jucătorului? Ea

a fost furată de pendul. De n-ar fi fost așa, ținta urii mulțimii ar fi pierit, iar idolul s-ar fi înălțat la ceruri.

Eu nu intenționez să judec dacă pendulul este o entitate energetică înzestrată cu suflet sau este pur și simplu o formă energetică. Dar acest lucru nu are nici un fel de importanță pentru tehnica Transurfingului. Important este să-l recunoști și să nu intri în jocul lui care nu-ți este de folos. Este ușor să identifice pendulul distructiv după o singură caracteristică. *În lupta pentru aderenți, pendulul distructiv rivalizează totdeauna cu cei ce i se aseamănă.* Scopul lui este unul singur – să pună stăpânire pe cât mai mulți aderenți, pentru a obține cât mai multă energie. Cu cât pendulul este mai agresiv în lupta pentru aderenți, cu atât este mai distructiv, adică este periculos pentru soarta individului în cauză.

S-ar putea obiecta că există organizații de binefacere, asociații pentru protecția naturii, animalelor, etc. Ce poate fi distructiv în toate acestea? Pentru dumneavoastră personal – faptul că ele, oricum am suci-o, se hrănesc cu energia dumneavoastră și nu le pasă de fericirea și de bunăstarea nimănui. Ele îndeamnă la mărinimie față de alții, dar față de dumneavoastră rămân indiferente. Dacă vă convine și dacă vă simțiți într-adevăr fericiți ocupându-vă de această treabă, înseamnă că aceasta este chemarea dumneavoastră și că v-ați găsit pendulul. Dar trebuie să fiți cinstiți cu sine: nu cumva purtați o mască de binefăcător? Cu adevărat vă oferiți, în mod sincer, energia și banii pentru binele altora sau vă jucați de-a binefacerea ca să păreți mai bun?

Pendulii distructivi i-au dezvățat pe oameni să-și alegă soarta. Dacă individul este liber în alegerea sa, el își va dobândi independența. Un astfel de individ nu va mai putea fi atras de penduli. Conștiința umană s-a obișnuit într-atât cu ideea că soarta este predestinare, încât ne vine greu să credem în posibilitatea de a ne alege soarta care ne place mai mult. Pentru penduli este profitabil să-și țină aderenții sub control și de aceea ei inventează tot soiul de modalități pentru a-i manipula ca pe slugile lor. Din cele expuse în continuare vă veți da seama cum procedează necuștia.

Și Transurfingul ar putea deveni pendul dacă se face din el un cult, o mișcare sau o școală. Dacă pendulii sunt diferiți, evident că și nivelul lor de distrugere va fi diferit. Chiar și în cel mai rău caz, Transurfingul ar putea fi un pendul mai puțin distructiv deoarece nu servește unui scop general ci se ocupă exclusiv de binele fiecărui individ. De aceea un astfel de pendul ar fi extrem de neobișnuit, un fel de comunitate de individualiști care se ocupă exclusiv de propria lor soartă. Apropo: iată o temă de studiu: care dintre penduli pot fi numiți constructivi?

Dar oare de ce vă relatez toate acestea? Ca să vă pot explica ce înseamnă să-ți *alegi* soarta și cum să procedezi în acest scop. Dragă Cititorule, înarmează-te cu răbdare, pentru că nu e chiar așa de simplu; dar treptat lucrurile se vor limpezi.

Lupta pendulilor

Principala trăsătură specifică a pendulului distructiv constă în faptul că el, prin mijloace agresive, tinde să-i distrugă pe ceilalți penduli pentru a-i atrage pe adepții acestora de partea sa. În acest scop, îi instigă în permanență pe adepții săi împotriva celor străini (de respectiva structură) „Noi suntem așa, iar ei sunt altfel! Sunt răi!” Discipolii atrași în această luptă se pierd, își părăsesc calea și pornesc spre scopuri false pe care, în mod eronat, le consideră ca fiind propriile lor scopuri. Așa se manifestă acțiunea distructivă a pendulilor. Lupta împotriva altor discipoli este infructuoasă și duce la distrugerea de vieți – atât ale propriilor aderenți, cât și ale altora.

Să luăm de exemplu o manifestare limită a luptei pentru adepți – războiul. Ca să-și convingă propriii aderenți să participe la război, pendulul aduce argumente care să corespundă unei epoci istorice concrete. Cel mai primitiv procedeu care se folosea înainte era să le ordoni alor tăl să-și însușească bunurile ce le aparțineau celorlalți. Pe măsură ce societatea s-a civilizat, argumentele au devenit tot mai rafinate. O națiune se proclamă superioară, iar celelalte inferioare. Scopul „nobil” constă în a le aduce pe acele popoare subdezvoltate pe o treaptă superioară, iar dacă acestea se împotrivesc, se folosește forța. Iar actualele concepții despre război arată cam așa. În pădure, pe un copac este un stup de albine; un stup de albine sălbatice, care-și procură miere și își cresc pupilele. Iată însă că de stup se apropie un pendul și le declară aderenților săi:

„Alci sunt albine sălbatice, sunt foarte periculoase, de aceea trebuie distruse sau cel puțin trebuie să li se distrugă stupul. Nu credeți? Ia priviți!” Și cu un băț începe să măndărească stupul. Albinele zboară din stup și încep să-i înțelepe pe aderenți. Iar pendulul jubilează: „Ați văzut ce agresive sunt? Trebuie distruse!”

Cu asemenea sloganuri incitatoare și-au găsit justificarea atâtea războaie și revoluții, iar esența lor a fost una singură: lupta pendulilor pentru adepți. Formele de luptă pot fi diferite, dar scopul este unul singur, acela de a-și măgura cât mai mulți aderenți. Aceștia reprezintă o necesitate vitală pentru pendul, fără de care el s-ar opri pentru că lupta pendulilor este o luptă firească și inevitabilă, este lupta pentru existență.

După războaie și revoluții au loc bătălii mai puțin agresive, suficient de dure. De exemplu, lupta pentru piețe de desfacere, concurența partidelor politice, concurența economică, toate formele posibile de marketing, companiile de publicitate, propaganda ideologică și așa mai departe. Mediul de existență umană este construit de penduli și de aceea toate sferele de activitate intră în concurență. Rivalitatea se desfășoară la toate nivelele, începând cu divergențele dintre state și terminând cu întrecerile între echipe de ulub și indivizi luați separat.

Ceea ce e nou, neobișnuit, de neînțeles, cu greu își urcă drum. De ce oare? Să fie vorba doar de inerția gândirii? Cauza principală rezidă în faptul că vechilor penduli nu le este pe plac apariția unui pendul începător care își atrage discipoli. De exemplu, motoarele cu com-

bustie internă, care poluează atât de puternic atmosfera orașelor, ar fi putut demult să fie înlocuite, având în vedere că au fost elaborate o multitudine de motoare alternative care sunt ecologice. Dar utilizarea acestora ar însemna moartea pendulilor din corporațiile petroliere; deocamdată aceștia sunt încă foarte puternici și de aceea nu vor permite unor oarecari investitori să-i scoată din scenă. Lucrurile merg până-ntr-acolo încât acești monștri ajung să cumpere patentul noilor modele de motoare și le țin secrete, declarând că acestea au o eficiență scăzută.

Realizându-și propria structură la nivel material, pendulii își consolidează poziția prin mijloace financiare, construcții, echipamente și, desigur, prin resurse umane. În vârful piramidelor umane sunt puși favoriții pendulilor. Favoriții sunt conducători de toate rangurile, începând cu micii șefi și terminând cu președinții de state. Nu este obligatoriu ca ei să aibă calități excepționale. De regulă, devin favoriți acei aderenți, ai căror parametri se înscriu cât mai optim în structura pendulului. Favoritul ar fi tentat să creadă că a obținut rezultate remarcabile în viața sa datorită exclusiv calităților sale. Într-o măsură oarecare așa și este, dar cea mai mare parte din activitatea de promovare a aderenților pendulului este realizată chiar de structura organizatorică de sine stătătoare a pendulului. Dacă parametrii favoritului nu mai corespund cerințelor sistemului, acesta este eliminat fără milă.

Lupta pendulilor este distructivă pentru aderenți întrucât acestora din urmă li se pare că, împlinind o voință superioară, ei acționează din proprie convingere. Convin-

Mercur personală a aderenților este captată, în majoritatea cazurilor, de către penduli. În momentul în care un individ este reglat pe frecvența pendulului, începe interacțiunea dintre aderent și pendul la nivel energetic. Frecvența de emisie de energie mentală a aderentului este fixată și menținută prin energia pendulului. Are loc o acaparare sui generis, un laț cu legătură inversă. Aderentul emite pe frecvența de rezonanță a pendulului, iar acesta, la rândul lui, îl alimentează pe aderent cu o cantitate mică de energie pentru a-și păstra influența asupra acestuia.

La nivelul realizării materiale noi considerăm că această interacțiune este ceva obișnuit. De exemplu, pendulul unui partid politic își desfășoară activitatea propagandistică, agață un aderent, îl alimentează energetic într-o mare măsură, inducându-i un sentiment de echitate, satisfacție, demnitate, importanță. Aderentul are impresia că el deține controlul asupra situației, că poate să aleagă. În realitate, el a fost ales și a fost pus sub control. Privit din afară, pare că aderentul este convins că el și-a exercitat voința. Această voință i-a fost însă impusă în mod artificial, fără ca el să-și dea seama. Aderentul intră în câmpul lui informațional, discută probleme „arzătoare” cu cei aflați în situația lui, intră într-o legătură energetică și în felul acesta își fixează propria sa frecvență. Ulterior, așteptările aderentului pot fi înșelate, el începe să fie contra fostului idol și frecvența lui de emisie iese din plasa acaparatorului. Forța de acaparare variază în funcție de puterea pendulului. În unele cazuri, aderentul este lăsat pur și simplu să plece, iar în altele, un astfel de eretic poate fi lipsit de libertate

sau i se poate lua viața.

Acapararea frecvenței poate fi ilustrată printr-un exemplu elocvent. Fredonați în gând o melodie oarecare. În același moment, auziți o muzică puternică, diferită de melodia dumneavoastră. În momentul în care auziți o altă melodie, vă este foarte greu să mai fredonați, în gând, melodia dumneavoastră.

Pentru scopurile Transurfingului, nu are importanță în ce mod are loc interacțiunea la nivel energetic dintre pendul și aderent. Vom analiza această interacțiune folosind un model simplificat, într-o reprezentare uzuală. Va fi absolut suficient. Nimeni nu va putea să explice exact și în detaliu ce se petrece *cu adevărat* și cum se petrece, pentru că atunci s-ar ivi întrebarea: ce se înțelege prin „cu adevărat”? Și așa mai departe, în concordanță cu infinitatea procesului de cunoaștere. Ingrată treabă. Așa că va trebui să ne mulțumim cu puțin. Trebuie să ne bucurăm că suntem totuși capabili să mai pricepem câte ceva. Să vedem cum își manipulează pendulii aderenții.

Sforile marionetelor

Să ne punem întrebarea: în ce mod pendulii îi pot determina pe aderenții lor să le cedeze energia de bunăvoie? Un pendul puternic, mare, îi poate forța pe aderenții săi să acționeze după anumite reguli. Dar cum procedează pendulii mai slabi? Când un individ nu deține puterea de

nu-l obliga pe altul să facă un anumit lucru el va recurge la argumente rezonabile, la puterea lui de convingere, la subterfugii și promisiuni. Toate acestea sunt metode „subțirele”, fără prea mare eficiență. Ele sunt caracteristice exclusiv pentru societatea umană care s-a îndepărtat de forțele naturii. Pendulii folosesc și ei uneori asemenea metode dar dispun de o armă și mai puternică. Ei sunt entități energoinformaționale și de aceea se supun și acționează în conformitate cu puternicele și incontestabilele legi ale existenței acestei lumi.

Individul cedează energie pendulului atunci când emite energie mentală pe frecvența de rezonanță a acestuia. Pentru aceasta nu este obligatoriu ca el să-și direcționeze în mod conștient gândurile în folosul pendulului. După cum cred că înțelegeți, cea mai mare parte a gândurilor și luptelor oamenilor sunt din sfera subconștientului. Exact de această caracteristică a psihicului uman se și folosesc pendulii. Ei sunt atât de abili încât reușesc să obțină energie nu doar de la aderenți, dar și de la cei mai înverșunați opozanți. Probabil, ghiciți deja în ce mod.

Imaginați-vă un grup de bătrânele care stau la taifas pe o bancă și afurisesc guvernul. Nu sunt aderente ale pendulului guvernamental, îl urăsc din diverse motive. Ce se întâmplă însă? Ele ocărăsc guvernul că nu e bun de nimic, că e vândut, cinic și îngust la minte. În felul acesta, ele emit intens energie mentală pe frecvența pendulului respectiv. Pendulului însă îi este absolut indiferent din ce direcție este balansat. Îi convine și energia pozitivă și cea negativă. Important este ca frecvența de emisie să intre în

rezonanță.

În felul acesta, sarcina de bază a pendulului constă în a-l agăța pe individ, cum se spune, să-l atingă la coarda sensibilă; n-are importanță cum, doar să-i acapareze gândurile. Odată cu apariția mijloacelor de informare în masă, metodele pendulului devin tot mai rafinate. Individul intră într-o puternică stare de dependență. Ați remarcat că în programele informative predomină știrile negative? Ele generează emoții puternice – neliniște, frică, indignare, răutate, ură. Sarcina reporterilor este să atragă atenția. Mijloacele de informare în masă sunt și ele niște penduli aflați în slujba altor penduli mult mai puternici. Scopul lor declarativ este accesul liber la orice fel de informație. Dar de fapt, scopul este unul singur – reglarea, prin toate mijloacele posibile, la frecvențele necesare.

Una dintre modalitățile preferate ale pendulilor de a avea acces la energia dumneavoastră este de a vă dezechilibra. Ieșind din starea de echilibru, începeți să pendulați în folosul acestora. Să presupunem că au crescut prețurile. Reacționați negativ, sunteți revoltat, vă plângeți, faceți schimb de informații cu cunoștințele. Este o reacție absolut normală, adecvată. Asta și așteaptă pendulul. Dumneavoastră emiteți energie negativă în lumea înconjurătoare pe frecvența lui, el primește energie și pendulează și mai intens, situația căpătând noi dimensiuni.

Sfoara cea mai puternică prin care pendulul vă poate ține agățat este frica. Sentimentul cel mai vechi și cel mai puternic. Nu are importanță de ce anume vă este frică, dacă frica are o anume legătură cu pendulul, el va primi

energia dumneavoastră. Teama și neliniștea sunt trăiri mai puțin intense, ele constituie totuși niște sfori destul de sigure în mâinile pendulului. Aceste simțăminte fixează foarte bine emisia energiei mentale pe frecvența pendulului. Dacă ceva vă provoacă neliniște, vă este greu să vă concentrați asupra altor lucruri.

Sentimentul de vinovăție este de asemenea unul din cele mai ample canale prin care pendul scoate energia din dumneavoastră. Acest simțământ ni se incumbă chiar din copilărie. Este o metodă foarte comodă de manipulare: „Dacă ești vinovat, ești obligat să faci ce-ți spun.” Având sentimentul vinovăției este foarte greu să trăiești, de aceea oamenii se străduiesc să se debaraseze de acest simțământ. Dar în ce mod? Suportând pedeapsa sau răscumpărându-ți vina. Și una și alta presupun subordonare, supunere și activarea gândurilor într-o direcție anume. Sentimentul datoriei reprezintă un caz particular al sentimentului de vinovăție. Trebuie – înseamnă că ești obligat prin ceva anume, ți revine obligația, îndatorirea să faci ceva. În final „vinovății” de facto, ca și cei pe care a căzut ponosul, merg cu capul plecat și își aduc obolul sub formă de energie. Inducerea unui sentiment de vinovăție este arma preferată a pendulului ; vom reveni la această problemă.

În mod deosebit trebuie menționate toate complexele psihologice posibile ale oamenilor. Complexul de inferioritate: am o înfățișare neatrăgătoare, nu am aptitudini și talente, nu am destulă minte și simțul umorului, nu știu să mă port cu oamenii, nu am demnitate. Complexul de vinovăție: m-am făcut vinovat de ceva, toți mă condamnă, tre-

buie să-mi port crucea. Complexul luptătorului: trebuie să fiu neiertător, declar război atât celorlalți cât și mie însumi. mă voi lupta pentru un loc sub soare, voi lua cu forța ce mi se cuvine. Complexul iubitorului de dreptate: voi dovedi cu orice preț că eu am dreptate și le voi demonstra celorlalți că ei nu au dreptate. Aceste complexe și altele sunt cheile personalizate către energia diferitelor tipuri de personalitate. Atingându-l pe individ la coarda sensibilă, pendulul stoarce energia din el.

Puteți continua singur lista sforilor de care pendulii își trag marionetele : dreptate, mândrie, prejudecată, onoare, iubire, ură, lăcomie, mărinimie, curiozitate, interes, foame și alte sentimente și trebuințe. Simțămintele și interesul ne ducem cu gândul într-o anumită direcție. Dacă tema respectivă nu ne stârnește nici interes, nici emoții, este greu să ne concentrăm asupra ei. De aceea pendulii ne acaparează șirul gândurilor, agățându-se de simțămintele și trebuințele individului.

De regulă, oamenii acționează în același fel la stimulii exteriori negativi. Știrile negative provoacă nemulțumire sau teamă, știrile alarmante determină o reacție de neliniște și frică, jignirea determină neplăcere, ș.a.m.d. Obișnuințele reprezintă pârgia pe care se acționează pentru a porni mecanismul de acaparare. De exemplu, obiceiul de a te enerva sau neliniști din pricina unor motive nesemnificative, obiceiul de a răspunde la provocări; în genere, de a răspunde printr-o reacție negativă la un stimul negativ. Individul poate conștientiza că gândurile și faptele negative nu duc la nimic bun și totuși, din obișnuință, face aceleași

vechi greșeli.

În felul acesta, deprinderile ne creează adesea probleme și ne obligă să acționăm ineficient. Cu greu ne debarasăm de ele. Obişnuinţele ne dau iluzia confortului. Individul are mai multă încredere în ceea ce ştie de mult timp. Tot ceea ce este nou îi provoacă suspiciuni. Ceea ce este vechi, obişnuit, şi-a demonstrat deja eficienţa în practică. Exact ca un fotoliu vechi în care vă așezați să vă odihniți după munca depusă. Poate că un fotoliu nou ar fi mai comod, dar cel vechi vi se pare mai confortabil. Confortul se caracterizează prin noțiuni ca încredere, comoditate, experiență pozitivă, previzibilitate. Noul dispune de aceste calități într-o măsură mult mai mică și de aceea este nevoie de timp pentru ca noua obișnuință să devină veche.

Așadar am analizat, în linii generale, metodele prin care pendulii acționează asupra oamenilor. Se poate susține individul de sub influența pendulului? Despre acest lucru vom vorbi în continuare. Se întâmplă adesea ca cineva să se revolte și să se împotrivească fățiș pendulului care l-a acaparat. Într-o asemenea confruntare, **întotdeauna** individul este cel învins. Pendulul poate fi învins numai de un alt pendul. Individul, singur, nu poate face nimic. Dacă nu mai vrea să se supună și a intrat în luptă directă cu pendulul, nu face decât să-și piardă din energie. În cel mai bun caz va fi expulzat din sistem, iar în cel mai rău caz – va fi distrus. Aderentul, care și-a permis să încalce regulile stabilite de pendul este declarat persona non grata. Privite din afară, lucrurile par a fi o pedeapsă pentru fapta năvârșită. În realitate, vina constă nu în fapta în sine, ci în

faptul că aderentul nu mai vrea să se supună, cu alte cuvinte, a încetat să-i mai furnizeze energie pendulului.

De ce „capul plecat sabia nu-l taie”? Pentru că individul, care se consideră vinovat este dispus să se supună totalmente voinței pendulului. Pentru pendul căința aderentului nu are importanță. Importantă este doar restabilirea controlului pierdut. Pendulul va fi mai bun imediat ce îi veți da posibilitatea să vă manipuleze. Dar dacă vinovatul nu se supune, atunci el va fi înlăturat, pentru că nu mai are ce să i se ia. De regulă, adevăratele intenții ale pendulului sunt mascate de vălul principiilor morale. Zice-se, individul care s-a căit, nu mai este un răufăcător chiar așa de mare. Dumneavoastră veți putea să apreciați singur unde acționează principiile morale și unde sunt afectate interesele sistemului, dacă vă veți aduce întotdeauna aminte ce sunt pendulii și care sunt adevăratele lor scopuri.

Primiți ceea ce nu doriți

Așa cum s-a arătat mai sus, pendulii pot primi energie atât de la aderenții lor, cât și de la adversari. Dar pierderea de energie este necaz numai pe jumătate. Dacă pendulul este în mare măsură distructiv, el va prejudicia nu numai bunăstarea, dar și soarta individului.

Fiecare om se confruntă, din când în când, cu informații negative sau cu evenimente nedorite. Toate acestea sunt provocări ale pendulilor. Omul nu-și dorește ca lucrurile acestea să se întâmple în viața lui, dar el reacționează întotdeauna într-una din cele două variante prezentate. Da-

Informațiile nu-l afectează cine știe ce, el nu le acordă importanță și va uita rapid de ele. Dacă informațiile provocatoare îl enervează, adică îl frige la inimă, atunci energia lui mentală este prinsă în lațul pendulului și gândirea lui se reglează pe frecvența de rezonanță.

În continuare, evenimentele se derulează după scenariul care vă este deja cunoscut. Omul respectiv se supără, devine neliniștit, indignat, speriat, își exprimă vehement nemulțumirea și, în general, emite activ energie pe frecvența pendulului distructiv. Această energie ajunge nu doar la pendul. Parametrii energiei mentale au asemenea valori, încât omul se transferă pe acele linii ale vieții unde ceva se află în exces și el vrea să evite acel ceva. Dacă vă amintiți, când emisia energiei mentale a omului se fixează pe o anumită frecvență, el se transferă pe liniile respective ale vieții. Aici, rolul distructiv al pendulului constă în fixarea frecvenței cu ajutorul lațului de prindere.

Să presupunem că lăsați să vă treacă pe lângă ureche informațiile despre catastrofe și dezastre naturale. Dacă ele nu vă afectează direct, de ce să aveți neliniști în plus? În acest caz catastrofa se produce, de regulă, într-un anumit loc, dar dumneavoastră, personal, vă aflați pe o linie a vieții, unde nu sunteți victimă, ci observator. Acea linie unde dumneavoastră sunteți victimă, a rămas undeva, în afară. Și invers, dacă lăsați informația despre catastrofe și nefericiri să vă afecteze puternic, dacă vă îngrijorați și comentați toate acestea cu cunoștințele dumneavoastră, este aproape sigur că în curând vă veți transfera pe acea linie unde ați putea fi o victimă.

Rezultă că: cu cât este mai puternică dorința dumneavoastră de a evita ceva anume, cu atât este mai mare probabilitatea să aveți parte tocmai de acel ceva. A lupta activ împotriva a ceea ce nu vă doriți înseamnă a depune toate eforturile ca acest lucru să existe în viața dumneavoastră. Pentru a trece pe alte linii nedorite ale vieții nici nu este nevoie să întreprindeți ceva. Sunt absolut suficiente gândurile negative, însoțite de emoțiile respective. Nu vreți să fie timp urât și vă gândiți cât de mult nu vă place ploaia. Vă fac necazuri vecinii zgomotoși – vă certați în permanență cu ei sau îi urâți în tăcere. Vă temeți de ceva – faptul respectiv vă neliniștește foarte mult. V-ați săturat de munca dumneavoastră – și vă ascundeți neplăcerea.

Vă va urmări peste tot exact ceea ce nu vă doriți în mod activ, adică vă veți teme, veți urî, veți disprețui. Pe de altă parte, există destule lucruri pe care de asemenea ați dori să le evitați, dar care în momentul respectiv nu vă dau prea multă bătaie de cap. În acest caz, nu veți avea parte de ele. Este suficient însă să le lăsați să vă pătrundă în suflet că, în mod cert, ele se vor și materializa în viața dumneavoastră.

Unica modalitate de a alunga din viața dumneavoastră ceea ce nu vă doriți este să vă eliberați de influența pendulului care a pus stăpânire pe energia dumneavoastră mentală. Pe viitor să nu vă mai lăsați provocat de el și să nu mai intrați în jocul lui. Vă puteți elibera de influența pendulului distructiv prin două modalități: *defectându-l* sau *stingându-l, oprindu-l*. Să urmărim detaliat cum trebuie procedat.

Defectarea pendulului

Este inutil să lupti cu pendulul. Așa cum arătam mai înainte, a te lupta cu un pendul înseamnă să-i cedezi din energia ta. Prima și cea mai importantă condiție a succesului este *renunțarea la a te mai lupta cu el*. În primul rând, cu cât veți fi mai activ în încercarea de a scăpa de pendulii care vă agasează, cu atât ei vor fi mai insistenți. Puteți respinge la nesfârșit: „Lăsați-mă în pace! Nu vă mai agățați de mine!” Aveți doar impresia că vă eliberați, dar, de fapt, continuați să îi alimentați cu energie și ei se vor crampona și mai mult.

În al doilea rând, nu aveți dreptul să judecați și să schimbați ceva în lumea aceasta. Totul trebuie acceptat întocmai cum acceptați obiectele expuse într-un muzeu, indiferent dacă vă plac sau nu. Pot fi expuse multe lucruri care nu vă plac, dar nici măcar nu vă trece prin minte să pretindeți ca ele să fie îndepărtate din muzeu. După ce ați recunoscut dreptul unui pendul la existență, aveți și dumneavoastră dreptul să nu vă lăsați influențat de el. Important este să nu vă luptați cu el, să nu-l judecați, să nu vă supărați, să nu vă ieșiți din fire din cauza lui pentru că astfel îi veți face jocul. Dimpotrivă, trebuie să-l acceptați ca atare, ca un rău inevitabil, iar la timpul potrivit să-l abandonați. Orice formă de neacceptare înseamnă să-i cedați din energia dumneavoastră.

Înainte de a vă lămuri ce înseamnă *să faci o alegere*, trebuie să știi *să refuzi*.

De regulă, oamenii își imaginează destul de confuz ce anume vor cu adevărat. Dar știi foarte exact ce anume nu vor. Din dorința de a scăpa de lucruri sau evenimente nedorite, mulți procedează exact invers decât ar trebui. *Pentru a putea refuza, este necesar să știi să accepți.* Aici, cuvântul „acceptare” înseamnă să nu-l lași să intre în tine; să-i recunoști doar dreptul la existență și să treci indiferent pe lângă. Să îl primești și să îl lași să plece înseamnă să îl lași să treacă prin tine și apoi să îi spui la revedere. Dacă, dimpotrivă, îl primești și îl lași să rămână, înseamnă că îl lași să se stabilească în tine, ca apoi să te atașezi de el sau să i te împotrivești.

Dacă vă scoate din sărite gândul că ceva nu vă place, acel ceva va fi permanent prezent în viața dumneavoastră. Imaginați-vă că unei persoane nu-i plac merele. Le urăște de moarte, nu le poate suporta. Ar putea să nu le dea atenție, dar îl deranjează faptul că pe lume există o asemenea mizerie cum sunt merele. Se enervează de fiecare dată când privirea îi cade asupra lor și își manifestă în mod activ repulsia. Așa stau lucrurile la nivel material. La nivel energetic însă, respectivul mușcă cu lăcomie din măr, plescăie zgomotos, înghite pe nemestecate și se plânge că nu poate suferi merele, își umple buzunarele, mestecă de zor, se îneacă, și di nou se plânge că i s-a acrit de ele. Nici nu-i trece prin minte că le poate exclude din viața lui dacă nu le vrea.

Vă place sau nu ceva, n-are importanță. Important este faptul că dacă vă faceți o obsesie din obiectul pe care îl doriți, energia gândurilor se fixează și ea pe o anumită

frecvență, din acest motiv intrați sub influența pendulului și vă transferați pe acele linii ale vieții, unde obiectivul creației dumneavoastră este omniprezent.

Dacă nu doriți ceva anume, nu vă mai gândiți la lucrul respectiv, treceți indiferent pe lângă el și acel ceva va dispărea din viața dumneavoastră. *A alunga ceva din viață nu înseamnă să-l eviți, ci să-l ignori.* A evita înseamnă că accepți că lucrul acela există în viața ta, dar te străduiești în mod activ să te debarasezi de el. În schimb, a ignora înseamnă să nu reacționezi în nici un fel și, prin urmare, să nu-l ai.

Imaginați-vă că sunteți un aparat de radio. În fiecare zi vă treziți și ascultați postul pe care îl urâți – lumea care vă înconjoară. Treceți pe altă frecvență!

S-ar putea să vi se pară că, ridicând o cortină de fier între dumneavoastră și lume, vă protejați de pendulii nedorite. Este doar o iluzie. Aflându-vă într-o carcasă de fier, vă spuneți: „Sunt un perete fals. Nu văd și nu aud nimic, nu știu nimic, nu spun nimănui nimic. Nu poate intra nimeni la mine”. Ca să întreții o asemenea zonă de protecție trebuie să consumi multă energie. Persoana care intenționează să se izoleze de lume este permanent într-o stare de încordare. În plus, energia zonei de protecție este reglată pe frecvența aceluia pendul de care vrei să te aperi. Fiecare exact ce-i trebuie. Pendulului îi este indiferent cum i se cedează energia: de bună voie sau fără voie. Și atunci ce mai înseamnă să te aperi de el? *Gol, pustiu, vid.* Dacă nu ai nimic, n-are ce să-mi ia. Nu intru în jocul pendulului, dar nici nu încerc să mă apăr. Îl ignor pur și simplu. Ener-

gia pendulului nu mă atinge; se risipește în spațiu. Jocul lui nu-mi dă emoții, nu mă afectează. Sunt gol în raport cu el.

Sarcina principală a pendulului este să atragă cât mai mulți adepți și să primească de la ei energie. Dacă îl ignori te lasă în pace și se orientează spre alții, deoarece el acționează numai asupra acelor care-i acceptă jocul, adică încep să emită pe frecvența lui.

Cel mai banal exemplu. Se ține după dumneavoastră un câine și vă latră. Dacă vă întoarceți, câinele va latra și mai tare. Dacă îl luați în serios și încercați să-l goniți, va fugi și mai mult după dumneavoastră, deoarece scopul lui este să facă tărahoi. Dacă îl ignorați, el își va găsi un alt personaj. Remarcați că lui nici nu i-a trecut prin cap să se supere că nu l-ați băgat în seamă. Este prea preocupat să capete energie ca să mai gândească la altceva. Dacă înlocuim câinele cu un cârcotaș, modelul respectiv va funcționa întocmai.

Dacă cineva nu vă dă pace, aplicați-i modelul pendulului distructiv și veți observa că-i vine de minune. Dacă nu-l puteți opri pe „pisălog”, atunci pur și simplu nu răspundeți la provocări – ignorați-l. Nu vă va lăsa în pace atâta timp cât nu veți înceta să-i cedați energia dumneavoastră. Energia i-o puteți ceda în mod direct – intrând în dispută cu el – dar și indirect – în tăcere. Să nu-i mai dați energie înseamnă să nu vă mai gândiți la el, să vi-l scoateți din minte. Spuneți-vă în sinea dumneavoastră: „La naiba cu el! Nu mă interesează.” și el va ieși din viața dumneavoastră.

Cu toate acestea, de multe ori nu e chiar așa de simplu să ignori un pendul. De exemplu, șeful vă provoacă la luptă. Refuzul sau apărarea (acceptând lupta) înseamnă pur și simplu pierdere de energie deoarece atât refuzul de a juca, cât și apărarea înseamnă de fapt o luptă cu pendulul. În asemenea cazuri, dați să se înțeleagă că intrați în jocul pendulului. Important este ca dumneavoastră să fiți conștienți că vă faceți că intrați în joc.

Imaginați-vă că un sfarmă-piatră s-ar năpusti asupra dumneavoastră cu barosul să vă lovească cu toată puterea. Nu aveți nimic împotriva. Nu faceți nimic. Nici nu vă apărați, nici nu atacați. Pur și simplu vă dați la o parte, calm și volnicul cu barosul va zbura în gol. Asta înseamnă că pendulul nu vă poate agăța și că se defectează.

Un astfel de principiu se află la baza luptei Aikido. În propriu, acolo lucrurile se petrec în felul următor. Îl apucați de braț pe atacant, continuați mișcarea începută de el, acesta vă urmează și apoi, ușor, îi dați drumul și îl lăsați să zboare. Secretul e că cel care se apără nu are nimic împotriva să fie atacat. Merge un timp împreună cu atacatorul și apoi îi dă drumul. Energia lui se pierde în gol, pentru că cel care se apără – „e gol”, și atunci atacantul nu are de ce să se prindă.

Tehnica retragerii ușoare constă tocmai în faptul că, la primul atac al pendulului răspundeți printr-o acceptare, apoi vă retrageți în mod diplomatic și apoi, la momentul oportun, vă orientați mișcarea în direcția care vă convine. De exemplu, enervat fiind, șeful vă propune să faceți ceva și vă pretinde fără drept de apel să executați lucrarea exact

cum vrea el. Dumneavoastră știți că nu așa trebuie lucrat sau considerați că nu intră în atribuțiile dumneavoastră. Dacă începeți să vă împotriviți, să discutați în contradictoriu, să vă apărați, el vă va pretinde la modul dur să vă supuneți necondiționat. El a hotărât, iar dumneavoastră îi faceți în ciudă. Procedați invers. Ascultați-l cu atenție, fiți de acord cu tot, lăsați-l să-i treacă primul impuls. Apoi, în liniște, discutați detaliile lucrării. În momentul acela ați primit energia șefului și emiteți pe frecvența lui. Ne mai întâmpinând rezistență, impulsul acestuia se va domoli pentru un timp. Nu-i spuneți că dumneavoastră știți mai bine cum trebuie făcută lucrarea, nu refuzați și nu discutați în contradictoriu. Pur și simplu sfătuiți-vă cu el cum s-ar putea face mai repede și mai bine și sugerați-i că, poate, altcineva ar fi mai potrivit. Pendulați în același ritm cu el, dar procedați în cunoștință de cauză, neintrându-i în joc, ci ca observator. El va pendula fiind intrat cu totul în joc. Este jocul lui – el ia deciziile, iar ceilalți sunt de acord, se sfătuiesc cu el. Veți vedea că energia care fusese îndreptată spre dumneavoastră se va canaliza acum într-o altă direcție – o altă decizie și un alt executant. În felul acesta, pentru dumneavoastră pendulul se va defecta.

Stingerea pendulului

Sunt cazuri când pendulul nu poate fi defectat. Adică nu-l poți nici ignora și nici să pleci de lângă el.

Am un prieten plăcut, îndatoritor, bun de pus la rană, dar înzestrat cu o forță fizică de neimaginat. Călătoream

Împreună cu tramvaiul, seara târziu. În tramvai, era un grup de tineri agresivi – ce mai, un adevărat pendul distructiv. Erau mulți, dar uniți și își furnizau unul altuia energie negativă; se simțeau invulnerabili. De regulă, ca să aibă mai multă energie, un asemenea grup trebuie să se lege totdeauna de câte ceva, ca să primească „tărie” din afară.

S-au legat de prietenul meu pentru că expresia pașnică, de blândețe de pe chipul acestuia nu le inspira niciun pericol. Au încercat în fel și chip să râdă de el, să-l scoată din sărite prin jigniri, dar el își vedea de treabă, nu răspundea la provocări. Nici eu n-am intervenit pentru că știam că nu-l paște niciun pericol, dar șleahta risca mult. În sfârșit, ne mai putând să rabde, prietenul meu s-a îndreptat spre ieșire, dar i-a barat calea cel mai obraznic dintre ei. Atunci prietenul meu, fiind încolțit, l-a înșfăcat de guler pe obraznic și i-a aplicat o lovitură trăsnet.

Fața acestuia s-a făcut ca o piftie. Ceilalți eroi au înmormurit de uimire și de groază. Prietenul meu s-a întors și l-a înșfăcat pe următorul, dar acesta, tremurând din toate măduarele, a îngăimat: „Gata.... omule, gata.... nu-u-u....”. Energia pendulului s-a stins într-o clipă, iar aderenții, înghesuindu-se, împingându-se unul pe altul, dându-se cu spatele înapoi, n-au știut cum să coboare mai repede din tramvai.

Desigur, este bine pentru cine poate să se apere singur. Dar cu cine nu poate, ce se întâmplă? Dacă n-ai unde să te retragi, pentru a-l debusola, pentru a-l opri pe pendul trebuie recurs la un truc excepțional, la ceva cu totul neaș-

teptat.

Mi s-a povestit următorul caz. Un grup de aderenți ai unei bande de derbedei l-au înghesuit pe un tânăr într-un colț și se pregăteau să-i facă seama. Acesta s-a adresat șefului bandei și ținându-l cu o privire feroce i-a spus printre dinți: „Ce să-ți sparg: nasul sau fălcile?” O asemenea întrebare nu se potrivea deloc cu scenariul și pentru un moment „șeful” nu a mai știut ce să facă. Tânărul și-a jucat ultima șansă și a exclamat cât l-au ținut puterile: „Ce-ai zice să-ți rup o ureche!” Și cu toată forța celor cinci degete s-a încheștat de urechea adversarului. Acesta a început să urle. Tot spectacolul pe care îl dădea gașca de obicei, s-a dus pe apa sâmbetei. Șeful nici vorbă să-și mai joace rolul de bătauș, avea o singură dorință – să-și elibereze urechea. L-au lăsat în pace pe băiat crezându-l scrântit, iar el în felul acesta a evitat răfuiala.

Tot așa și dumneavoastră, dacă ați nimerit într-o situație cu un scenariu al evoluției evenimentelor devenit deja standard, faceți ceva – n-are importanță ce anume – dar ceva care să nu se potrivească cu scenariul respectiv. Astfel, pendulul va fi oprit. Atâta timp cât acționați potrivit scenariului, intrați în jocul pendulului și îi cedați energie pe această frecvență. Dar dacă frecvența dumneavoastră este cu totul alta, veți intra în disonanță cu pendulul și în felul acesta îl scoateți din ritm.

Dar nu trebuie nici să riscați atunci când aveți de-a face cu un pendul care nu are nimic de pierdut. Dacă sunteți atacat pentru jaf, mai bine dați-le imediat banii. Sunt multe persoane care țin în buzunar câțiva dolari special

pentru asemenea cazuri. De exemplu, dacă hoțul este drogat sau e bolnav psihic, vă poate lua viața ușor, chiar dacă sunteți maestru în artele marțiale. Nu e cazul să vă legați la cap, la fel ca și cu un câine turbat. Altfel, moartea dumneavoastră nu va avea nicio justificare, va fi fără noimă.

Pentru stingerea unui pendul vă pot ajuta simțul umorului și imaginația. Transformați enervarea într-un joc. De exemplu, vă enervează la culme mulțimea oamenilor de pe stradă, aglomerația pasagerilor din mijloacele de transport, care și ei se grăbesc undeva și vă deranjează. Imaginați-vă că sunteți în Antarctica la o piață de păsări. Oamenii sunt aici pinguinii care sunt foarte nostimi prin felul în care se deplasează, se agită, mișună. Iar dumneavoastră cine sunteți? Tot pinguin. După o asemenea metamorfoză, oamenii mei curând vă insuflă nu enervare, ci curiozitate și simpatie.

Desigur, este greu să te stăpânești când îți vine să furi totul praf și pulbere. În asemenea clipe, cel mai dificil este să vă *amintiți* că e vorba de pendul, care vrea să vă fure energia. Nu este cazul să răspundeți la provocare. Pendulul, ca și vampirul, folosește obișnuința dumneavoastră de a reacționa negativ la ceva irascibil pe post de anestezic. Chiar și acum, citind aceste rânduri, dacă sună telefonul și nu aveți chef, s-ar putea să răspundeți cu iritare. Dar dacă vă propuneți să căpătați obișnuința *de a ține minte*, cu timpul veți căpăta imunitate la provocările pendulilor.

Remarcați faptul că atunci când v-ați confruntat cu o împrejurare neplăcută și ați reacționat prin enervare, ne-

mulțumire, emoții negative, imediat ați avut parte de continuarea și amplificarea în aceeași manieră a situației negative sau au apărut noi neplăceri. Așa oscilează pendulul. Dumneavoastră sunteți cel care îl balansați. Procedați invers: sau nu reacționați deloc sau răspundeți inadecvat. De exemplu, având o neplăcere puteți să reacționați cu fals entuziasm sau chiar cu un extaz stupid. Aceasta înseamnă stingerea pendulului. Vă veți convinge că nu va exista o continuare.

Vă aduceți aminte că obiceiul de a reacționa negativ la o împrejurare supărătoare constituie pârghia cu care se pornește mecanismul de captare a energiei dumneavoastră mentale. Obiceiul acesta se va estompa dacă veți folosi un joc aparte, prin care în mod intenționat veți înlocui trăirile: în loc de teamă – încredere, în loc de tristețe – entuziasm, în loc de indignare – indiferență, în loc de iritare – bucurie. Încercați să reacționați „inadecvat” cel puțin la micile neplăceri. Ce veți pierde? Chiar dacă va fi absurd, în schimb un asemenea gen de joc nu-i va lăsa pendulului niciun fel de șansă. Un asemenea procedeu ni se pare prostesc tocmai pentru că pendulii ne-au învățat să jucăm acele jocuri care sunt în avantajul lor. Încercați acum să-i prindeți în jocul dumneavoastră; vă va face plăcere și veți constata cu uimire cât de puternică este această tehnică. Principiul, în cazul de față, este unul singur: emițând pe o frecvență diferită de cea de rezonanță, intrați în disonanță cu pendulul, el se va stinge în ceea ce vă privește și vă va lăsa în pace.

Mai există un procedeu interesant de stingere lentă. Dacă cineva vă necăjește, adică vă creează o problemă,

Încercați să aflați ce-i lipsește acestei persoane, ce nemulțumire are. Acum imaginați-vă că această persoană are ceea ce îi lipsește. Ar putea fi vorba despre sănătate, siguranță, confort sufletesc. Dacă ne gândim bine, acestea sunt cele trei lucruri de bază care ne sunt necesare pentru a ne simți bine. Gândiți-vă, de ce duce el lipsă în acest moment?

Să presupunem că șeful a țipat la dumneavoastră. Poate că este obosit sau, poate, are neplăceri în familie? Încercați să are nevoie de confort sufletesc. Imaginați-vi-l odihnindu-se într-un fotoliu comod la televizor, sau lângă un pahar de bere în mână. Știți ce îi face șefului plăcere? Poate că superiorii lui pe cale ierarhică au făcut presiuni asupra lui și are teamă că va fi tras la răspundere? Atunci el are nevoie de siguranță. Imaginați-vi-l schiind în siguranță pe o pârtie la munte, sau într-o mașină-sport, sau la o petrecere, el fiind în centrul atenției. Poate îl supără ceva, poate vreo boală? Imaginați-vi-l vesel și zdravăn, făcând baie în mare, plimbându-se cu bicicleta, jucând fotbal. Desigur, cel mai bine este să vi-l imaginați în situația când este mulțumit.

Ce anume se întâmplă? Iată el a apărut în orizontul dumneavoastră cu o problemă pentru dumneavoastră înșivă (S-ar putea să fie nu șeful, ci chiar un infractor). Distrageți-vă atenția de la problema pe care el vi-o aduce. În momentul acesta n-o să vă băgați singur capul în lațul care vă prinde frecvența. Imaginați-vă această persoană primind ceea ce de care ducea lipsă. (Ce-și dorește un hoț? Să mănânce, să bea, să se drogheze?) Vizualizați imaginea persoanei respective când și-a satisfăcut nevoia, dorința.

Dacă acest lucru v-a reușit, considerați că problema nu mai există. Că doar pendulul n-a început să se balanseze fără nici un motiv! Ceva l-a scos din echilibru. Conștient sau inconștient, pendulul caută acel ceva care să-i asigure din nou echilibrul. Și iată, energia gândurilor dumneavoastră pe o anumită frecvență îi dă, chiar și în mod indirect, ceea ce-i lipsește. Imediat va schimba agresivitatea cu bunăvoința. Este greu de crezut? Verificați!

La baza acestei tehnici se află principiul opririi pendulului. Persoana-pendul vine la dumneavoastră cu o problemă, dumneavoastră i-o rezolvați, nu la propriu, ci la nivel energetic. I-ați dat din energia dumneavoastră, dar i-ați dat o foarte mică parte în comparație cu ceea ce ați fi putut pierde. În plus, ați făcut și o faptă bună – cel puțin pentru un timp, i-ați venit în ajutor. Este interesant că de acum încolo el va fi mai prietenos cu dumneavoastră. Va fi nedumerit de ce în prezența dumneavoastră se simte confortabil. Lăsați să fie micul dumneavoastră secret.

O asemenea tehnică se poate folosi cu succes și când dumneavoastră înșivă aveți nevoie de ceva de la o persoană care este preocupată de problemele sale și nu este dispusă să vi-l dea. Vă trebuie o iscălitură de la un funcționar? Mai întâi „hrăniți-l” cu o vizualizare binefăcătoare, iar el va face totul pentru dumneavoastră.

Și un ultim lucru. Ce credeți? Unde se duce energia pendulului care s-a oprit? Ea se transferă la dumneavoastră. Ați rezolvat problema și ați devenit mai puternic. Data următoare, situația respectivă nu va mai fi o problemă. Nu e așa? Dacă vă luptați cu problema, îi cedați energia pen-

dulului care a generat problema respectivă.

Metodele de defectare și de oprire a pendulului sunt cunoscute de psihologi și de psihoterapeuți ca proceduri profesionale. În acest sens, metodele respective nu sunt, în principiu, ceva nou. În schimb, pentru persoanele care nu au știință de procedeele psihologiei practice, ele au o valoare deosebită întrucât oferă claritate și înțelegerea modului în care funcționează protecția psihologică.

Rezolvări simple ale unor probleme complicate

Încă un aspect aplicativ prețios al defectării și opririi pendulului constă în capacitatea de a rezolva probleme foarte diferite. Poate fi în speță o situație de viață complicată, un conflict, o împrejurare nefavorabilă, o dificultate sau o simplă problemă. Pentru orice fel de probleme complicate există soluții simple. Cheia soluției se află totdeauna la suprafață, totul e să o vedem. Ne împiedică să o vedem pendulul care a creat problema.

Pendulul distructiv are drept scop să obțină energie de la dumneavoastră. Pentru aceasta el trebuie să fixeze frecvența pe care emiteți gândurile pe o anumită problemă. Este simplu să vă conving că problema este complicată. Dacă ați acceptat regulile jocului, pot să vă iau de mână și să vă bag într-un labirint întortocheat. Abia după aceea vă înțelegeți cât de simplu era.

Dacă sperii pe cineva, îl neliniștești, îi pui tot felul de probleme, sau îl pui pe jar folosindu-te de complexele lui, atunci el va accepta cu ușurință că problema e complicată și se va atârna singur de cârligul pendulului. Se poate însă și fără să-l sperii. Pentru o mulțime de probleme există deja părerea că ele nu pot fi ușor rezolvate. Orice om a avut de-a lungul vieții sale diverse dificultăți, mai ales atunci când era vorba de ceva nou, necunoscut. Ca urmare, fiecare și-a făcut o obișnuință, adânc fixată, să se teamă dinainte de probleme și uneori chiar să-i fie o frică asociată cu venerație. Omul își cântărește capacitățile de a se descurca într-o problemă dificilă, cu cântarul îndoielii. Rezultatul este că atunci când te temi de ceva, devii un fel de marionetă care poate fi manipulată (te agăți singur în cârligul pendulului).

Pendulul poate acționa atât prin intermediul aderențelor săi, adică prin persoanele care au legătură cu problema respectivă, cât și prin anumite obiecte. El fixează emisia de energie mentală pe o anumită frecvență și îi „suge” energia persoanei care se chinuiește cu o problemă. S-ar părea că dacă fixează frecvența pe un obiect te ajută să te concentrezi. Cum poate acest lucru să împiedice rezolvarea problemei?

De fapt, pendulul ne fixează gândurile pe un sector foarte îngust al câmpului informațional. Iar soluția, se poate găsi dincolo de limitele acestui sector. În final, rezultă că individul gândește și acționează în limitele unui coridor îngust și nu are posibilitatea să privească problema în ansamblul ei. Soluțiile ieșite din comun, intuitive, vin exact

ntunci când individul se eliberează de pendul și își capătă libertatea de a gândi în altă direcție. Tot secretul geniilor este că ei sunt oameni liberi și că nu sunt influențați de penduli. În timp ce frecvențele gândurilor oamenilor obișnuiți sunt ocupate de penduli, frecvențele gândurilor oamenilor geniali sunt capabile să se regleze și să pătrundă în zone necunoscute ale câmpului informațional.

Ce trebuie făcut pentru a nu nimeri în lațul răpitorului? Să nu vă încărcați până peste cap cu o problemă, să nu vă lăsați prins în jocul pendulului. Arendați-vă. Acționați cu de obicei în astfel de cazuri, dar nu ca participant la joc, ci ca observator partizan. Priviți situația detașat, din afară. Țineți minte că vor să vă ia de mână și să vă ducă în labirint. Nu lăsați problema să vă înspăimânte, să vă copleșască, să vă neliniștească, să vă creeze nedumeriri. Pentru început, amintiți-vă că întotdeauna există o soluție simplă, dar ei vor să vă impună una cu multe complicații.

Dacă v-ați lovit de o piedică, sau dacă a apărut vreo problemă, analizați-vă reacția. Ea vă poate produce confuzie, teamă, revoltă, disperare etc. Este necesar ca în loc de reacția obișnuită, să procedați exact invers și problema va dispărea de la sine sau se va rezolva repede și ușor. Contrar stereotipurilor și obișnuințelor create, tratați orice problemă apărută nu ca pe o piedică ce trebuie depășită, ci ca pe un segment de drum ce trebuie parcurs. N-o lăsați să vi se strecoare în suflet. Fiți detașat.

Dacă trebuie să rezolvați o sarcină anume, la care trebuie să reflectați, nu vă apucați să faceți raționamente logice. Subconștientul dumneavoastră este legat direct de

câmpul informațional. Pentru fiecare problemă rezolvarea se află deja acolo. De aceea, mai întâi, detensionați-vă, alungați orice urmă de teamă și neliniște în legătură cu rezolvarea ei. Știți doar că există o soluție. Destindeți-vă, opriți șirul gândurilor și contemplați golul ce vă înconjoară.

Cu siguranță, soluția va veni imediat și va fi chiar foarte simplă. Dacă nu se întâmplă astfel, nu vă amărâți, lăsați să acționeze gândirea. Data viitoare veți reuși. O asemenea practică vă dezvoltă capacitatea de a avea acces la cunoștințele intuitive. Trebuie doar să faceți din ea o obișnuință.

Această metodă funcționează într-adevăr, dacă reușim să ne eliberăm de pendul și să „ne arendăm” (să ne conducem din exterior, ca și când noi am fi o altă persoană). Firește că e mai simplu să spui decât să realizezi. În continuare, din această carte veți afla noi secrete și cum să procedați. Acesta este doar începutul. Nu vi se pare că eu v-am luat de mână și că vă duc în labirint? Așa este. Rămâneți liberi chiar și față de cei care vă predică despre libertatea dumneavoastră.

Stare suspendată

Eliberându-vă de influența pendulilor distructivi, deveniți liberi. Dar libertate fără un scop înseamnă **stare suspendată**. Dacă v-a preocupat căderea și stingerea pendulilor care vă înconjoară, riscați să vă aflați în vid.

Conflictele anterioare au dispărut, grijile care vă frământau au început să bată în retragere, spaima și neliniștea dispar și ele treptat. Totul se petrece pe neobservate, ca și cum încet – încet furtuna s-ar potoli.

Curând, veți descoperi însă că există și o a doua față a medaliei. Dacă înainte erați în centrul evenimentelor, acum ele se petrec departe de dumneavoastră. Pentru cei din jur nu mai aveți importanța de odinioară, ei vă acordă tot mai puțină atenție. Grijile se reduc și nici nu mai apar dorințe noi. Presiunea lumii exterioare slăbește, dar aceasta nu vă aduce noi dividende. Se micșorează numărul problemelor, dar nici realizări nu se mai adaugă.

Ce se întâmplă? Răspunsul este că tot mediul de existență al omului este construit pe penduli pentru că, dacă el, (omul) s-ar izola complet de penduli, s-ar trezi într-un pustiu. Existența în stare suspendată este numai cu puțin mai bună decât dependența de pendul. De exemplu, copiii care nu absolut totul, tânjesc din cauză că „n-au ce să-și dorească”. Se chinuiesc ei înșiși și îi istovesc pe cei din jur cu capriciile lor. Așa este făcut omul: întotdeauna trebuie să-și dorească ceva.

Pentru dumneavoastră libertatea înseamnă independență față de pendulii pe care îi simțiți străini. Dar există și penduli care vă sunt folositori. Aceștia sunt pendulii dumneavoastră. Cu alte cuvinte, este necesar să recunoașteți scopurile care v-au fost impuse în goana în care vă depărtați tot mai mult de liniile unei vieți fericite. Problema e ca, rămânând liberi, să vă puteți alege acele linii de viață pe care vă așteaptă adevărata reușită și fericirea personală.

Pentru individ pendulii nu reprezintă un rău absolut dacă el acționează în cunoștință de cauză. Individul nu poate fi absolut liber, neinfluențat în nici un fel de penduli. Problema este să nu cădem sub influența lor, ci în mod conștient să-i folosim în interesele proprii. Transurfingul propune metode concrete, ne spune cum anume să procedăm. Nu putem să ne eliberăm total de influența pendulilor și nici nu trebuie. Dimpotrivă, în ultimă instanță, chiar pendulii transformă visul individului în realitate.

Rezumat

Pendulul se creează prin energia oamenilor care au gândirea orientată în aceeași direcție.

Pendulul este o structură energoinformațională.

Pendulul fixează energia mentală a aderentului pe frecvența sa.

Între penduli se duce o luptă aprigă pentru aderenți.

Pendulul distructiv le insuflă aderenților săi scopuri străine lor.

Pendulul se joacă cu sentimentele oamenilor pentru a-i atrage în plasele sale.

Dacă, cu ardoare, nu vrei un anumit lucru, tocmai el va apărea în viața dumneavoastră.

A te elibera de un pendul înseamnă să-l alungi din propria-ți viață.

A alunga pendulul din viața ta nu înseamnă să îl eviți.

și să îl ignori.

Pentru stingerea pendulului trebuie să nu-i respecti scenariul.

O vizualizare creativă îl stinge ușor pe individul-pendul.

Energia pendulului stins trece la dumneavoastră.

Problemele se rezolvă prin respingerea (dărâmarea) sau stingerea pendulilor care le-au creat.

Pentru rezolvarea problemelor „arendați-vă”!

Pentru a evita starea de suspensie găsiți-vă propriii penduli!

Este necesar să vă formați obișnuința de a nu uita toate acestea.

Capitolul III

Valul succesului

Metaforele „pasărea albastră” și „roata norocului” au o bază materială. Se știe că succesul și insuccesul urmează unul după altul întocmai ca niște benzi albe și negre. Cum pot fi excluse benzile negre din propria viață?

*Gândurile vi se întorc
asemenea unui bumerang*

Antipodul pendulului

Acum să verificăm dacă v-ați făcut tema pentru acasă. Ce penduli pot fi numiți constructivi? Răspuns: penduli constructivi nu există. Sună paradoxal, dar așa este. Nu vă necăjiți, stimate Cititor, întrebarea a fost o provocare. Principalul și unicul scop, *al oricărui pendul*, este de a primi energie de la aderenți. Dacă nu primește energie, el se oprește.

Pendulul este constructiv numai în ceea ce îl privește și nicidecum în ceea ce vă privește. Ce poate fi constructiv, creativ în faptul că vi se ia din energie? Desigur, pendulii au grade diferite de distrucție și de agresivitate. De exemplu, este greu de imaginat ca un club de voleibaliști de pe plajă să intre în conflict cu clubul amatorilor de înghețată. Și apoi, e puțin probabil ca membrii clubului voleibaliștilor să dorească să vă strice viața. Și cu toate acestea, pendulul în cauză se alimentează și el cu energia aderenților și dacă pe ei această îndeletnicire îi plictisește și n-o mai practică, clubul moare. Asta este însă un fleac în comparație cu membrii unei grupări de răufăcători care vă pot lipsi

de libertate și viață.

Se poate obiecta: dacă eu frecventez un club de fitness, unde lumea se ocupă în mod exclusiv numai de propria persoană atunci, în ce mod îi cedez eu energie pendulului clubului? Chiar dacă acolo vă ocupați numai de propria persoană, sunteți obligat să respectați anumite reguli. Acasă puteți face tot ceea ce doriți, dar la club toți membrii acționează într-un fel sau altul, într-o singură direcție, respectă regulile stabilite ale sistemului și astfel ei cedează energia colectivă pendulului. Dacă membrii clubului se împrăstie, pendulul încetează să primească energie și se oprește.

Problema se poate pune și altfel: există oare structuri energetice cărora nu le este necesară energia dumneavoastră? Se pare că există. Una dintre ele este *valul succesului* sau o conjunctură prielnică pentru dumneavoastră personal. Fiecare om are valul său de reușită. Adesea se întâmplă cam așa: aveți noroc la ceva și după aceea urmează o cascadă de alte lucruri plăcute, neașteptate. Ca și cum în viața dumneavoastră ar fi apărut banda albă strălucitoare. O astfel de cascadă în niciun caz nu se întâmplă întotdeauna, dar în mod cert se va întâmpla atunci când veți avea primul succes care vă va bucura enorm.

„Roata norocului sau „Pasărea albastră a fericirii” nu sunt, pur și simplu, niște metafore abstracte. Valul succesului se formează ca o acumulare de linii de viață favorabile pentru dumneavoastră. În spațiul variantelor sunt de toate, inclusiv astfel de filoane de aur. Dacă ați nimerit pe ultima linie a unei asemenea aglomerări și ați prins o șansă,

veți putea, în virtutea inerției, să lunecați pe alte linii de acumulare, unde vă așteaptă noi circumstanțe fericite. Dar dacă, după primul succes, a apărut iarăși banda neagră, înseamnă că v-a agățat un pendul distructiv și v-a scos în afara filonului de aur.

Valul succesului vă aduce fericire fără a vă lua din energie. El poate fi asemuit cu valul mării care a scos la mal un înotător sleit de puteri. Valul succesului vă transferă pe liniile fericite ale vieții. Ca și pendulul, valul nu este interesat de soarta dumneavoastră, dar nici energia dumneavoastră nu îl interesează. Dacă vreți – plutiți pe el, dacă nu vreți – el trece mai departe. Valul succesului este o formațiune vremelnică, el nu preia energie străină, de aceea în ultimă instanță se și stinge ca și valurile mării ce se sparg de mal.

Valul succesului poate să-și semnaleze prezența sub forma unor noutăți plăcute. El vă aduce informații din alte linii ale vieții. Pe linia în curs a vieții, aceste ecouri sunt percepute ca vești bune. Problema e să te prinzi de firul acela de bine și să ajungi pe linia de unde au venit veștile bune. Acolo vor fi nu doar vești, ci și circumstanțele favorabile.

S-ar părea că valul vine și pleacă. De fapt, valul succesului nu se mișcă, nu crește și nici nu se ostoiește. În modelul prezentat, am folosit termenul „val” pentru a fi mai ușor de perceput. După cum am mai spus, în spațiul variantelor „valul” succesului este staționar sub forma unor multiple linii favorabile. Dumneavoastră sunteți cel care mișcându-vă pe liniile vieții, percepeți această acu-

mulare neuniformă ca pe un val, vă prindeți de el, îl „primiți” în viața dumneavoastră sau vă îndepărtați de el, preocupat fiind de penduli, și-l lăsați să treacă.

Valul nu este interesat de persoana dumneavoastră și de aceea e ușor să-l ratați – el trece pe lângă și nu se mai întoarce. De aici pornește și convingerea generală că e greu de prins pasărea fericirii. De fapt, nu este nevoie să faci eforturi pentru a te prinde de valul succesului. Este doar o chestiune de alegere. Dacă-l acceptați în viața dumneavoastră, el va fi cu dumneavoastră. Dacă vă lăsați influențat de pendulul distructiv și vă lăsați copleșit de energia lui negativă, vă veți îndepărta de valul succesului. Mai totdeauna, oamenii procedează astfel: „Când au un lucru, nu-l păstrează, după ce l-au pierdut, plâng” Pasărea fericirii nu are nimic împotrivă să-ți mănânce din palmă. Nu e nevoie să o prinzi. Este suficient doar să n-o alungi.

Acesta este unul dintre cele mai paradoxale aspecte ale libertății de a alege. Într-adevăr, oamenii pot alege fericirea și succesul. În același timp însă, ei depind de pendulii care-i îndepărtează de valul succesului. Și revenim la vechea temă. Pentru a avea libertatea de a alege trebuie să **refuzăm să mai fim dependenți**. Avem și dreptul de a nu ne lăsa influențați de pendulii străini de noi. Rămâne doar să lămurim în ce mod putem să **ne luăm aceste drepturi**.

Bumerangul

Fiecărui om i se învârtesc prin minte tot felul de gânduri. Dacă nu controlăm acest proces vor prevala gândurile negative. Ne frământă mai mult tot ce ne sperie, ne alarmează, ne neliniștește, ne apasă, ne provoacă nemulțumire. În felul acesta, de-a lungul mileniilor, s-a format psihicul uman – sub influența pendulilor distructivi, care aveau interesul să-l țină pe om înfricoșat pentru a-l manipula mai ușor. Acesta este și motivul pentru care oamenii își reprezintă vag ce anume își doresc, dar știu foarte exact ce nu vor.

A lăsa liber acest amalgam de gânduri negative înseamnă să le facem jocul pendulilor distructivi și să emitem energie pe frecvența lor. Este un obicei extrem de dezavantajos. Este deci în interesul dumneavoastră să vă schimbați acest obicei – să vă controlați în mod conștient gândurile. De fiecare dată, când mintea nu vă este preocupată de ceva nume, de exemplu, când sunteți într-un mijloc de transport, când vă plimbați, sau când aveți o îndeletnicire care nu solicită concentrarea atenției – comutați-vă pe gânduri pozitive. Nu vă gândiți la ceea ce n-ați reușit, gândiți-vă la ce anume vreți să realizați și acest lucru se va realiza.

Să presupunem că nu vă place casa în care locuiți. Probabil vă spuneți în gând: „M-am săturat de această casă, aici totul mă enervează. Când mă voi muta în noua casă, mă voi bucura dar, deocamdată, nu mă pot stăpâni – o urăsc!” Luați seama, cu astfel de gânduri nu veți putea ob-

ține ceea ce așteptați. Chiar dacă ați luat hotărârea să vă mutați, în noua casă vă vor aștepta multe deziluzii. O să spuneți: „Bine, dar dacă plec din maghernița asta și mă mut într-o vilă elegantă, ce decepții mă mai pot aștepta?!” N-aveți grijă: dacă nu vă mai place căsuța care v-a adăpostit, în noul palat veți avea și mai multe neplăceri. De tot soiul. Se vor sparge țevi, vopseaua se va scoroji, pereții se vor nărui, vecinii vă vor deranja – în general, vor fi de toate, ca să rămâneți în parametrii emisiei dumneavoastră negative. Casă nouă, casă veche – ce diferență poate fi? Totdeauna se vor găsi linii de viață, în care, deși aveți tot confortul, veți fi la fel de nemulțumit. În spațiul variantelor se vor găsi o sumedenie de case luxoase unde vă veți simți ca în iad.

Dacă deocamdată, n-aveți unde vă muta, veți rămâne să locuiți într-o atmosferă care vă este odioasă deoarece nu sunteți reglat pe frecvența acelei linii de viață, unde să vă aștepte casa visurilor dumneavoastră. În momentul de față, vă gândiți că nu vă place și emiteți o energie negativă, care se potrivește cu linia pe care vă aflați. De aceea va trebui să stați acolo până când vă veți schimba frecvența de emisie. Și nu e prea greu să o faceți.

În primul rând, împăcați-vă cu acest gând și renunțați la nemulțumire și neplăcere. Întotdeauna și în orice lucru trebuie să căutăm și părțile bune și prilejuri pentru mici bucurii. Chiar dacă nu vă mai place casa, trebuie cel puțin să-i fiți recunoscător că v-a adăpostit. Când afară bate vântul și plouă, casa ia totul asupra sa, iar pe dumneavoastră vă apără și vă încălzește. Nu merită, oare, măcar pentru

atât, să-i fiți recunoscători? Dacă acum sunteți dispus să faceți acest lucru, să prețuiți lucrurile pe care le aveți și care vă ajută să existați, veți genera o energie pozitivă. Și atunci, când veți dori ceva, puteți spera să vi se îndeplinească dorința. Iar când vă veți muta într-o altă locuință, să mulțumiți tuturor lucrurilor care v-au înconjurat. Chiar și cele pe care le veți arunca și ele merită mulțumirile dumneavoastră. În astfel de momente *generați* în mediul înconjurător vibrații pozitive, iar acestea în mod cert vi se vor întoarce.

În al doilea rând, gândiți-vă pozitiv la casa pe care v-o doriți. Este mai greu de făcut dar este mai bine decât să vă enervați din cauza lucrurilor pe care le aveți în momentul de față. Scopul urmărit merită efortul. Ce este mai bine – să reacționați ca stridia la excitanții externi, sau să faceți efortul de a vă schimba obiceiurile? Căutați oferte de case cu fotografii, duceți-vă prin magazine și căutați obiecte de interior, trăiți cu acele gânduri legate de ceea ce vă doriți să aveți. Există întotdeauna lucruri și situații care pun stăpânire pe gândurile noastre. *Gândurile noastre se întorc întotdeauna la noi ca un bumerang.*

Se pot da o sumedenie de exemple despre felul în care o atitudine negativă ne poate amărî viața. Să presupunem că intenționați să mergeți în concediu la mare. Dar timpul este oribil. Mergeți pe stradă zgribulit de frig, bate un vânt rece și plouă în rafale. E clar că nu puteți fi bucuri. Dar fiți cel puțin neutru ca să puteți ignora acest pendul distructiv. Dacă vă exprimați activ nemulțumirea în legătură cu timpul, înseamnă că acceptați pendulul și îl

faceți să penduleze și mai mult.

Vă gândeați că veți pleca la mare, vă veți bucura de soare, de apa caldă a mării, iar acum spuneți, „afurisită asta de baltă!” În această manieră de a gândi nu sunteți acordat la acea linie de viață unde să vă aștepte binefacerile raiului. Nici nu veți ajunge acolo. Aveți deja biletul de avion? Ei, și ce? Când veți ajunge, va fi vreme urâtă sau veți avea alte neplăceri. Totul se poate aranja, trebuie doar să vă reglați pe frecvența pozitivă.

Evident nu e suficient doar să nu primești, să nu „aspiri” energia negativă. Este necesar ca tu să *nu emiți* această energie negativă. De exemplu, enervat fiind ați tipat la cineva. Să fiți convins că va urma o neplăcere sau veți avea o problemă. În acest caz, parametrii emisiilor dumneavoastră de gândire corespund acelor linii ale vieții unde vă veți fi iritat. Acolo, veți și fi transferat. Pe aceste linii, densitatea neplăcerilor va fi peste medie. Nu este nevoie să încerc să vă conving sau să vă demonstrez toate acestea. Pur și simplu urmăriți chiar dumneavoastră cum după o reacție negativă urmează noi și noi lucruri neplăcute.

După toate cele relatate, concluzia este simplă și clară: întotdeauna vă veți afla pe acele linii ale vieții ale căror parametri corespund cu emisiile dumneavoastră energetice. Dacă atrageți energie negativă, veți avea neplăceri. Dacă emiteți energie negativă – ea vi se va întoarce sub forma unor noi probleme, întocmai ca un bumerang.

Translația

În loc să acceptați jocul pendulilor distructivi, căutați penduli al căror joc va fi în folosul dumneavoastră. Această înseamnă să vă formați obișnuința de a acorda atenție la tot ceea ce este bun, ce este pozitiv. Imediat cum ați văzut, ați citit sau ați auzit despre ceva bun, pozitiv, dătător de speranță – fixați-vă acest lucru în gândurile dumneavoastră și bucurați-vă. Imaginați-vă că mergeți prin pădure: acolo sunt și flori frumoase dar și plante cu spini otrăvitori. Ce alegeți? Dacă ați cules flori de soc, le-ați adus acasă și le-ați pus în vază, în curând va începe să vă doară capul. La ce vă trebuie așa ceva? La fel de nociv este și să reacționați la pendulii distructivi. Mai bine rupeți o crenguță de iasomie, admirați-o și desfățați-vă cu aroma ei. Lăsați să vă pătrundă în suflet tot ce este pozitiv și atunci, în calea dumneavoastră vor apărea tot mai multe noutăți plăcute și posibilități favorabile.

Ați avut o zi animată și plină de bucurie. Apoi ați intrat din nou în rutina obișnuită. Sărbătoarea trece și vin zilele obișnuite, terne. Cum putem să păstrăm cât mai mult în noi spiritul sărbătorii? În primul rând, *amintindu-ne* de ea. Ne-am obișnuit să ne afundăm până peste cap în rutina zilelor care nu se deosebesc unele de altele, uităm ce a fost bine și nu ne mai bucurăm. Este o obișnuință negativă. Pendulii sunt aceia care ne obligă să uităm. Trebuie să menținem în noi luminița sărbătorii, să ne mângâiem sufletul cu ea. Să observăm cum ni se schimbă viața în bine,

să ne agățăm de orice firicel de bucurie, să căutăm în tot ce ne înconjoară semnele binelui. Cel puțin nu ne vom plictisi. Este necesar să ne *amintim* în fiecare minut că ne ocupăm cu Transurfingul, să mergem conștient în întâmpinarea credo-ului nostru, prin urmare să ne dirijăm soarta. Lucrul acesta ne va insufla liniște, calm, siguranță și bucurie, altfel spus, sărbătoarea va fi cu noi. Dacă senzația că mereu e sărbătoare va deveni obișnuință, atunci ne vom afla în permanență pe creasta valului.

Bucurați-vă de tot ceea ce aveți în momentul respectiv. Aceasta nu înseamnă să fiți fericiți prin definiție. Uneori împrejurările sunt de așa natură, încât este foarte greu să fiți mulțumit. Dar, din punct de vedere practic, a vă exprima nemulțumirea este foarte dezavantajos. Vreți să intrați pe acele linii ale vieții, unde totul vă convine? Dar cum să nimeriți acolo dacă emisiile dumneavoastră sunt pline de nemulțumire? Dimpotrivă, frecvența unei astfel de emisii corespunde exact acelor linii, unde nu vă e bine. Liniile bune se deosebesc prin aceea că pe ele vă este bine și că gândurile vă sunt pline de bucurie și mulțumire.

Veștile bune nu ne emoționează prea mult și le uităm repede. Cele rele, dimpotrivă, au un răsunet intens pentru că ele înseamnă un potențial pericol. Nu lăsați veștile rele să vă pătrundă în suflet, deci în viața dumneavoastră. Fiți deschiși pentru veștile bune și inaccesibili pentru cele rele. Sesizați chiar și cele mai neînsemnate schimbări în bine și ocrotiți-le. Ele prevestesc valul succesului. Cum ați auzit o veste, fie ea neînsemnată, dar care vă dă speranță, nu cumva să o uitați imediat, așa cum făceați odinioară, ci

dimpotrivă, bucurați-vă, discutați despre ea și chiar prindeți-o din zbor. Meditați asupra veștilor bune, din toate punctele de vedere, bucurați-vă, faceți pronosticuri, așteptați evoluția ulterioară. În acest mod, gândiți pe frecvența valului de succes și vă mutați pe parametrii acestuia. Veți primi tot mai multe vești bune, viața vi se va îmbunătăți. Nu este nici un fel de mistică și nici nu este vorba despre acea caracteristică a psihicului uman de a filtra informația: de a vedea totul în negru – cum face pesimistul – și a vedea totul în roz – cum face optimistul. Asta este realitatea: vă transferați pe acele linii ale vieții care corespund energiei gândurilor dumneavoastră.

Când sunteți în raporturi bune cu dumneavoastră înșivă și cu lumea înconjurătoare aduceți emisii armonioase în această lume. Creați în jurul dumneavoastră o zonă de vibrații armonioase în care lucrurile se aranjează fericit. Structurarea pozitivă ne poartă totdeauna spre reușită și creativitate.

Negativismul, dimpotrivă, este totdeauna distructiv și orientat spre distrugere. De exemplu, există o categorie de oameni care *caută probleme și nu rezolvarea lor*. Ei sunt totdeauna dispuși să discute cu însuflețire despre dificultăți și să găsească noi și noi piedici. Unor astfel de oameni le este greu să propună o soluție reală pentru că de la bun început sunt orientați nu spre găsirea de soluții, ci spre găsirea unor complicații. Structura lor, tendința de a căuta probleme îi face să aibă probleme, chiar prea multe. Situația nu se schimbă. Tendința de a găsi și critica părțile negative dă roadele corespunzătoare: rău până peste poate,

iar folos de niciun fel. Priviți împrejur și în mod cert veți găsi astfel de oameni și în anturajul dumneavoastră. Ei nu sunt nici buni și nici răi. Pur și simplu sunt bine prinși în cârligul pendulilor distructivi.

Majoritatea oamenilor se opun cu vehemență oricărui eveniment nedorit. De regulă, un eveniment nedorit este acela care nu se încadrează în planurile noastre, în scenariul nostru. Și invers, considerăm că este o reușită, un succes tot ceea ce corespunde așteptărilor noastre. Se întâmplă ca cineva să întârzie la aeroport și să piardă avionul și se supără rău că l-a pierdut, dar avionul respectiv se prăbușește! Și invers, ratează o unică șansă numai din cauză că respectiva ocazie nu intra în planurile sale.

Cu cât individul gândește mai rău despre lumea care îl înconjoară, cu atât această lume va deveni mai puțin bună pentru el. Cu cât se va necăji mai mult din cauza nereușitelor, cu atât va avea parte de mai multe insuccese. „Cum îți așterni, așa dormi”. Dacă el și-a ales acest mod de a trăi, va practica Transurfingul exact pe dos: va luneca pe acea linie a vieții, unde îl așteaptă cel mai veritabil iad. Luați poziția exact opusă: „faceți haz de necaz”, căutați să găsiți în tot răul cel puțin o fărâmbă de folos – acest lucru este întotdeauna posibil. Paharul nu este pe jumătate gol, ci pe jumătate plin... Există o veche zicătoare care spune: „tot răul e spre bine” și ea se adevărește dacă aveți această credință. Este necesar să vedem, cu înverșunare chiar, doar binele din viața noastră și să renunțăm la vechiul obicei de a ne indispuce și de a ne necăji din orice motiv.

Alternativa la acceptarea unui insucces să ne fie – ce

spuneți? – bucuria! Da, chiar așa! Fiecare nereușită ne va fi, cel puțin, o lecție folositoare, ne va face mai puternici și cu mai multă experiență. Bucurați-vă de orice manifestare a lumii în care trăiți și ea se va transforma în rai. Desigur, este un comportament foarte neobișnuit. Dar și scopul dumneavoastră este unul neobișnuit – să devii un djinn¹, un „spiriduș” care îți realizează dorințele. Se poate, oare, realiza acest lucru prin metode obișnuite?

La început, va fi greu deoarece vechea deprindere de a reacționa negativ la un fapt nedorit este bine înrădăcinată. Important este să vă deprindeți ca la fiecare împrejurare supărătoare să **vă amintiți** că cel care vrea să vă înhațe este pendulul. Imediat ce v-ați amintit, puteți să alegeți în mod deliberat: îmi vărs focul și în felul acesta îi cedez energia mea pendulului sau îl las cu mâna goală și astfel eu am câștigat bătălia.

Dacă v-ați *amintit*, nu este chiar așa greu să învingeți pendulul sau să-l stingeți. După cum am mai spus, pendulii trag mereu de sforile simțirilor noastre, iar pârghia care dă startul mecanismului de cotropire a gândurilor noastre o reprezintă chiar obișnuințele noastre. Chiar citind în acest capitol că v-ați propus să **nu uitați**, veți reacționa iarăși negativ la ceva neplăcut. După aceea, desigur, vă veți da seama că în acel moment pur și simplu ați uitat și ați reacționat automat, după obișnuință. Dacă vă aduceți aminte la timp, situația va fi sub control. O să zâmbiți și o

---

¹ Spiritul focului în mitologia musulmană, de obicei, rău, dar care poate schimba orice, poate îndeplini orice fel de comenzi, dorințe etc. (nota tr.)

să spuneți: „Aha, tu erai, pendulule! Acum n-o să mă mai prinzi.” N-o să mai fiți o marionetă, veți avea libertatea ca, în mod conștient, să îl acceptați sau să îl respingeți. Dacă veți practica sânguincios această tehnică, cu timpul, vechea deprindere va fi înlocuită cu una nouă. Dar până când se va petrece acest lucru, pendulii vor încerca în toate chipurile să nu vă scape din mână. Veți remarca faptul că, parcă în mod special, înadins veți fi asaltat de o mulțime de necazuri. Nu disperați, cele mai multe dintre ele vor fi neplăceri mărunte. Dacă nu veți ceda și veți învăța să *nu uitați*, victoria dumneavoastră va fi memorabilă, vă veți convinge.

S-ar putea ca rezultatul să fie următorul: la proxima ocazie când veți fi pe valul succesului, pendulul nu va mai putea să vă dea la o parte. Și în felul acesta pasărea fericirii va rămâne în mâinile dumneavoastră. Dar ca să o puteți ademeni, va trebui să atrageți în jurul dumneavoastră energie pozitivă. Aceasta înseamnă că va trebui să fiți nu doar un receptor extrem de pozitiv, ci și un translator (să translați, să transferați energia). Drept urmare, în jurul dumneavoastră lumea se va schimba în bine foarte repede. Veți aluneca ușor pe linii tot mai reușite de viață. La un moment dat veți ajunge să prindeți valul care vă va conduce cu impetuositate spre succes. Dar să nu credeți că Transurfingul se limitează numai la a aluneca pe valul succesului. Sunt doar primii pași. În continuare vă vor aștepta multe descoperiri uimitoare.

Ritualurile magice

În încheierea acestui capitol, vom examina un caz particular al tehnicii de reglare pe frecvența valului succesului. În diferite situații, oamenii năzuiesc, uneori în mod inconștient, să se regleze pe frecvența valului. De exemplu la începutul zilei negustorii sunt gata să-i facă primului cumpărător o reducere însemnată (la preț). Ei simt în mod intuitiv că primul cumpărător este foarte important – e necesar să fie făcută safteaua, să fie urzit negoțul. În limbajul Transurfingului, acest lucru însemna să te reglezi pe frecvența liniei cu un negoț reușit. Este greu să-ți concentrezi gândurile asupra acestui lucru. Iar primul cumpărător dă o reală speranță și credință, de aceea reglajul se face de la sine. Negustorul se postează pe valul unui negoț reușit și energia gândurilor pe care o emite are parametri corespunzători. El însuși crede că marfa lui se va vinde repede și e suficient să arunce o vorbă cumpărătorului că imediat acesta este „marcat” de această emisie și cumpără docil marfa, fiind convins că astăzi a avut noroc.

Să luăm încă un exemplu. Negustorii folosesc uneori la piață un ritual magic original – își ating marfa cu o bancnotă. Desigur, acest ritual nu are în sine nici un fel de forță magică. Dar, dacă negustorul crede în forța acestui ritual, acest fapt îl ajută să se regleze pe frecvența liniei de negoț reușit. Acordarea, reglajul se realizează la nivelul subconștientului. Cu rațiunea, omul percepe doar latura exterioară: ritualul funcționează într-un chip inexplicabil. Și el într-adevăr merge, nu de la sine, ci ca o recuzită tea-

trală. Rolul important îl joacă însă energia mentală a actorului.

Pentru diverse profesii, în situații diferite, există o multitudine de mici ritualuri „magice”. Oamenii cred în ele și le folosesc cu succes pentru a se regla pe frecvența liniei de reușită a vieții și pentru a se așeza pe valul succesului. În principiu, nu are importanță în ce anume cred ei – în însușirile magice ale ritualului sau în reglajul pe frecvența unor linii. După cum înțelegeți și dumneavoastră, important este doar rezultatul practic.

Rezumat

Valul succesului este o acumulare de linii favorabile în spațiul variantelor.

Succesele vor veni în cascadă numai dacă primul succes v-a „însuflețit”.

Pendulii distructivi vă scot din aria valului de succes.

Dacă nu mai sunteți dependent de pendul, veți fi liber să alegeți.

Dacă primiți și translați (transferați) energia pozitivă vă creați propriul rai.

Dacă primiți și translați energia negativă vă creați propriul infern.

Propriile gânduri se vor întoarce la dumneavoastră ca un bumerang.

Pendulii nu vă vor arunca de pe val dacă v-ați format deprinderea de a ține minte.

Deprinderea de a ține minte se formează printr-o practică sistematică.

Capitolul IV

Echilibrul

Oamenii își creează singuri probleme și piedici, iar apoi își consumă energia pentru a le depăși. Contrar punctului de vedere unanim acceptat, Transurfingul ne arată că adevăratele cauze ale problemelor să află într-un cu totul alt plan. Cum să excludem problemele din viața noastră?

*Faceți-vă griji,
dar fără să vă neliniștiți.*

Potențiale excedentare

În natură, totul tinde spre echilibru. Diferențele de presiune atmosferică sunt echilibrate de către vânt. Diferențele de temperatură se compensează prin schimbul de căldură între masele de aer. Oriunde apare un *potențial excedentar* de orice tip de energie, apar și *forțele de echilibrare*, a căror menire este să înlăture dezechilibrul. Într-atât ne-am obișnuit cu această stare de lucruri, încât nici nu ne mai întrebăm „de ce oare trebuie să fie așa?” De ce acționează legea echilibrului? Iată o întrebare la care nu există răspuns.

În general, legile nu explică, ci doar constată faptele. În natură toate legile sunt secundare, ele derivând din legea echilibrului. Iar această lege este primordială (cel puțin așa pare) și de aceea nu ne putem explica de ce anume în natură trebuie să existe echilibru. Mai exact, de unde apar forțele de echilibrare și, în genere, de ce există ele. Faptul că ne-am obișnuit să fie așa, nu înseamnă că așa și trebuie să fie. Putem doar să presupunem cum ar fi lumea dacă nu ar acționa legea echilibrului: s-ar transforma într-o

pastă amorfă sau într-un cuptor infernal? Și totuși, aspectul atât de neatrăgător al unei astfel de lumi nu poate să constituie motivul existenței legii echilibrului. De aceea nu ne rămâne decât să constatăm faptul în sine și să fim uimiți de perfecțiunea universului și, de asemenea, să ne pierdem în tot soiul de presupuneri cu privire la cine sau ce guvernează totul.

Ne-am obișnuit ca în viață să existe benzi albe și negre, ca succesul să fie urmat de înfrângeri. Toate acestea sunt manifestări ale legii echilibrului. Dar succesul, ca și insuccesul, constituie încălcări ale echilibrului. Echilibrul deplin este atunci când, în general, nu se întâmplă nimic, dar absolutul nu există. În orice caz, nimeni nu a avut ocazia să-l vadă. În lume, vedem în permanență alternanța: zi-noapte, flux-reflux, naștere-moarte și așa mai departe. Până și în vid, particulelor elementare se nasc și se anihilează continuu.

Toată lumea noastră poate fi reprezentată sub forma unor penduli care oscilează, se sting și interacționează unii cu alții. Fiecare pendul primește impulsuri de la vecinii săi și le transmite acestora pe ale sale. Una dintre legile de bază, care dirijează tot acest sistem complex, este legea echilibrului. În ultimă instanță, totul tinde spre echilibru. Și dumneavoastră sunteți de fapt un fel de pendul. Dacă v-ați pus în gând să distrugeți echilibrul și brusc ați început să vă mișcați într-o direcție sau alta, îi veți atinge pe pendulii vecini și, în acest fel, veți crea în jurul dumneavoastră indignare, o revoltă care după aceea se va întoarce împotriva dumneavoastră.

Echilibrul poate fi perturbat nu doar de acțiuni, ci și de gânduri. Și nu doar pentru faptul că gândurile sunt urmate de acțiuni. După cum știți, gândurile emit energie. În lumea realizării materiale, totul are o bază energetică. Și tot ce se petrece la nivelul invizibil, se reflectă în lumea obiectelor materiale vizibile. Ar putea să ni se pară că energia gândurilor noastre este prea mică pentru a influența lumea ce ne înconjoară. Dacă am așeza lucrurile în acest fel, totul ar fi mult mai simplu.

Haideți să nu mai mergem pe ghicite, pentru a afla ce se întâmplă acolo, la nivel energetic, ca să nu ajungem la o confuzie totală. Pentru scopurile noastre, este absolut suficient să recurgem la un model simplificat de echilibru: dacă apare un potențial energetic excedentar, vor apărea și forțe de echilibrare pentru a-l anihila.

Potențialul excedentar este creat de energia gândirii atunci când unui obiect i se dă o prea mare importanță. De exemplu, să comparăm aceste două situații: vă aflați în casa dumneavoastră și stați în picioare; altă situație – vă aflați pe marginea unei prăpăstii. În primul caz, situația nu vă dă emoții. În al doilea caz, situația are o foarte mare importanță – dacă faceți un pas greșit se va petrece un fapt ireparabil. În plan energetic, faptul că în ambele situații, stați în picioare, are aceeași importanță. Dar, dacă vă aflați pe marginea prăpastiei, frica vă face să vă încordați puternic și să creați un dezechilibru în plan energetic. Apar imediat forțele de echilibrare pentru a anihila acest potențial excedentar. Dumneavoastră puteți chiar să le simțiți în mod real: pe de o parte, o forță inexplicabilă vă trage în

jos, iar, pe de altă parte, vă împinge să vă îndepărtați de margine. Pentru a îndepărta potențialul excedentar al friciei, forțele de echilibrare ar trebui fie să vă tragă înapoi fie să vă arunce și să termine cu dumneavoastră. Aceasta este acțiunea pe care o simțiți.

La nivel energetic, toate obiectele materiale au aceeași însemnătate. Noi le investim cu anumite calități: bun-rău, vesel-trist, atrăgător-respingător, bun la suflet-hain, simplu-complex etc. Totul în această lume este supus aprecierii noastre. Aprecierea în sine, nu creează o neomogenitate în plan energetic. Când stați în fotoliu, faceți o apreciere: să stai aici nu e nici un pericol, dar să stai pe marginea prăpastiei este periculos. În momentul respectiv, acest lucru nu vă tulbură. Pur și simplu faceți o apreciere și de aceea echilibrul nu este încălcat. **Potențialul excedentar apare numai în cazul când aprecierii i se acordă o prea mare importanță.**

Mărimea potențialului crește dacă aprecierea, care deja are o importanță mare, în plus, mai și denaturează realitatea. În genere, dacă obiectul este foarte important pentru noi, nu putem să-i apreciem obiectiv calitățile. De exemplu, obiectul adorației este totdeauna descris printr-un exces de calități, obiectul urii – prin deficiențe, obiectul friciei – prin însușiri care să sugereze spaimă. Rezultă că energia mentală tinde să atribuie în mod artificial o însușire acolo, unde de fapt ea nu există. Și atunci, se creează un potențial excedentar, care determină un iureș al forțelor de echilibrare.

Denaturarea realității în cazul unei aprecieri se face

în două direcții: investirea excesivă a obiectului fie cu însușiri negative, fie cu însușiri pozitive. În sine, greșeala de apreciere nu joacă niciun rol. Încă o dată fiți atent – denaturarea aprecierii produce un potențial excedentar numai în cazul când aprecierea are o mare importanță. Concret, pentru dumneavoastră, doar importanța pe care o dați unei aprecieri face ca ea să vă ia din energie.

Tocmai pentru că sunt invizibile și insesizabile, potențialele excesive joacă un rol însemnat și, în același timp, perfid în viața oamenilor. Acțiunea forțelor de echilibrare pentru anihilarea acestor potențiale generează cea mai mare parte a problemelor. Aspectul de neînțeles constă în faptul că adesea individul obține rezultate total opuse intenției sale. Mai mult decât atât, este total neclar ce se întâmplă. De aici și senzația că acționează o anume forță rea, inexplicabilă, ceva în genul „legea ticăloșiei”. Ne-am referit deja la această chestiune, când am analizat de ce primim, de ce obținem exact ce, în mod conștient, nu dorim. Să vedem în următorul exemplu în ce mod ceea ce ne dorim ne scapă printre degete în loc să se realizeze.

Există părerea greșită că dacă te dedici în exclusivitate muncii, poți să obții rezultate excepționale. Din punctul de vedere al echilibrului este evident că „a uita de tine lucrând”, înseamnă să pui pe un taler al cântarului munca însăși, iar pe celălalt – tot restul. Echilibrul se strică și urmările nu se lasă mult așteptate. Rezultatul va fi exact invers celui scontat.

Dacă pentru dumneavoastră să lucrezi mai mult înseamnă să câștigi mai mult sau să-ți perfecționezi califica-

rea, atunci, desigur, e necesar să faci ceva eforturi, că nu se întâmplă nimic rău. Dar în tot ceea ce faci trebuie să ai o măsură. Dacă simțiți că ați obosit, că munca a devenit un calvar, înseamnă că trebuie să diminuați ritmul sau să vă schimbați activitatea. Eforturile peste limită duc la rezultate negative.

Să vedem cum decurg lucrurile. În afară de muncă, aveți un anumit sistem de valori: casa, familia, distracțiile, timpul liber etc. Dacă ați opus muncii toate cele de mai sus înseamnă că ați creat deja, în locul ei, un potențial puternic. În natură totul tinde spre echilibru, astfel că fără voia dumneavoastră, vor apărea forțe care vor acționa pentru micșorarea potențialului excedentar. Ele pot să acționeze într-un mod foarte diferit. De exemplu, vă puteți îmbolnăvi și nici vorbă nu va mai fi de un câștig. Puteți să faceți o depresie. Cum să nu fie așa dacă vă impuneți să munciți până la epuizare? Rațiunea vă spune: „Trebuie să câștig bani!” Iar sufletul (subconștientul) ripostează: „Pentru asta am venit eu pe lume ca să sufăr și să mă chinui? La ce-mi trebuie toate astea?” În final, veți contracta așa o oboseală cronică, încât nici nu se va mai pune problema eficienței. Veți avea impresia că vă zbateți ca peștele pe uscat, fără nicio noimă.

În același timp, vedeți că alți oameni obțin mult mai mult cu mai puține eforturi. Cu cât munca va conta mai mult pentru dumneavoastră, cu atât vor apărea mai multe probleme. Veți avea impresia că problemele respective sunt normale. Dacă veți „coboři ștacheta”, ele vor fi mult mai puține.

Concluzia este una singură: trebuie în mod conștient să vă revizuiți atitudinea față de muncă pentru a evita potențialul excesiv. Este obligatoriu să vă faceți și timp liber, pentru a vă putea ocupa nu doar de muncă, ci și de ceea ce vă face plăcere. Cine nu știe să se odihnească, să se destindă, acela nu știe nici să lucreze. Când veniți la serviciu, **dați-vă în arendă**. Dați-vă (arendați-vă) mâinile, capul, dar nu și inima. Pendulul muncii are nevoie de toată energia dumneavoastră, dar nu ați venit pe această lume doar ca să munciți pentru el! Eficiența dumneavoastră va crește în mod vizibil dacă veți renunța la potențialele excedentare și vă veți elibera de influența pendulilor.

După ce v-ați dat în arendă, lucrați ireproșabil. Nu faceți mici găinării ca să nu puteți fi acuzat de neglijență. Ireproșabil se referă la obligațiile pe care le aveți. A te da în arendă nu înseamnă în nici un caz să fi indisciplinat și iresponsabil. Înseamnă să lucrezi fără să produci potențiale excedentare, dar totul să fie făcut cu exactitate, așa cum trebuie. În caz contrar, se pot ivi neplăceri. De exemplu, în jur se vor găsi mai întotdeauna persoane care, spre deosebire de dumneavoastră, se vor cufunda cu totul în muncă. Aceștia vor simți la nivelul subconștientului că dumneavoastră doar vă arendați, adică nu depuneți eforturi deosebite și totuși sunteți eficient. Aceste specimene sânguincioase, în mod intuitiv, vor căuta ocazia să vă prindă cu mâta-n sac. Cum veți face o greșală, chiar dacă ea este elementară, se vor și repezi asupra-vă. Dacă ați fi vârat până în gât în munca dumneavoastră, ar închide și ei ochii. Dar așa vă acuză că sunteți indiferent, că nu vă preocupa

cu adevărat munca.

Asemenea situații vor fi nu doar la lucru, ci și în familie, în cercul cunoscuților dumneavoastră. De aceea e necesar ca atunci când vă arendați, să vă îndepliniți obligațiile cu exactitate pentru a nu vi se putea reproșa nimic. Asupra acurateții dumneavoastră va trebui să vegheze observatorul interior – supravegheatorul. Altfel, veți avea din nou probleme. Observatorul interior nu are nimic comun cu dedublarea personalității. În regim intim, supravegheați-vă ce și cum faceți. Vom reveni la această problemă în capitolele următoare.

Poate veți obiecta: Dar trebuie „să pui suflet în tot ceea ce faci, nu-i așa?” Depinde ce faci: „Se justifică să te cufunzi cu totul în muncă numai atunci când munca este propriul tău scop.” Despre ce înseamnă **scopul propriu** vom vorbi mai târziu. În acest caz, munca nu înseamnă doar tunelul care te conduce spre succes. Dimpotrivă, ea te încarcă cu energie, îți aduce bucurie, entuziasm și satisfacție. Dacă sunteți unul dintre fericiții care puteți vorbi astfel despre munca dumneavoastră, nu aveți de ce să vă temeți.

Cele expuse se referă în întregime și la învățătură. În continuare, în acest capitol, ne vom referi la alte situații de viață care generează potențiale excedentare și la urmările pe care le poate avea acțiunea forțelor de echilibrare.

Nemulțumirea și judecarea

Vom începe cu nemulțumirea de sine. Aceasta apare în cazul insatisfacției față de propriile rezultate și calități, precum și în cazul neacceptării propriilor lipsuri. În privința acestora poți să fii conștient de existența lor, dar nu e cazul să îți creezi complexe. Dar dacă lipsurile nu-ți dau pace și capătă o importanță prea mare, atunci se creează un potențial excedentar. Pentru îndepărtarea acestuia intră imediat în acțiune legea forțelor de echilibrare. Acțiunea lor poate fi orientată fie în vederea sporirii meritelor, fie pentru îndepărtarea defectelor. Omul oscilează fie într-o direcție, fie în cealaltă. Cel mai des el alege calea luptei, dar aceasta se întoarce împotriva sa. N-are niciun rost să ascunzi neajunsurile, iar să le înlături e greu. Rezultatul obținut este exact opus și situația se agravează tot mai mult. De exemplu, din dorința de a-și masca timiditatea, el devine și mai supus sau, dimpotrivă, prea familiar, obraznic.

Dacă individul este nemulțumit de realizările sale doar atât cât nemulțumirea să-i servească drept imbold pentru autoperfecționare, echilibrul nu se strică. Lumea înconjurătoare nu este afectată, iar decalajul în echilibrul interior este compensat prin acțiuni pozitive. Dacă însă individul recurge la autoflagelare, se supără pe el și, lucru extrem de rău, se și pedepsește, atunci avem de-a face cu un caz grav de ruptură între suflet și rațiune. Sufletul nu a meritat o asemenea atitudine. El își este autosuficient și este perfect. **Toate defectele pe care le aveți sunt lipsuri**

generate de rațiune, nu de suflet. De altfel, aceasta este o temă așa de amplă și de complexă, că ar necesita o carte specială. Aici, doar vom menționa că a te supăra pe tine însuși nu este foarte profitabil. Sufletul se închide în sine, „rațiunea triumfă”, ceea ce poate duce la un total dezechilibru în viață. Pentru a nu fi apoi nevoie să vă adresați unui psihanalist, iertați-vă toate defectele. Dacă deocamdată nu vă puteți iubi, măcar încetați lupta și acceptați-vă așa cum sunteți. Numai astfel sufletul va fi aliatul rațiunii. Sufletul este un aliat uriaș, de neprețuit.

Veți spune: „Fie, am să-mi las defectele în pace, dar cum să-mi sporesc numărul calităților? Eu trebuie să evoluez”. Sigur că da, căutați să aveți cât mai multe calități. Este vorba doar despre lupta interioară cu defectele dumneavoastră. Ea trebuie să înceteze. În această luptă vă pierdeți energia în folosul unui potențial excedentar care nu numai că este inutil, dar este și periculos. Când, în sfârșit, veți renunța la acest război, energia eliberată va lucra în folosul sporirii numărului de calități.

Cu toate că cele discutate aici par lucruri simple, aproape banale, foarte mulți oameni pierd o energie colosală în lupta lor cu sine și pentru ascunderea propriilor defecte. Ca și veritabilii titani, care și-au sacrificat întreaga viață pentru a purta această greutate. Dacă și-ar permite să arunce această povară și să fie ei înșiși, viața lor ar fi în mod vizibil mai simplă și mai ușoară. Energia lor se va direcționa nu spre lupta cu propriile defecte, ci spre sporirea calităților. În plus, parametrii unei asemenea emisii vor fi în concordanță cu acele linii ale vieții, unde calitățile

sunt precumpănitoare asupra defectelor. Gândiți-vă, de exemplu, cum ați putea să vă mutați pe o linie a vieții unde ați fi într-o bună formă fizică, dacă tot timpul gândurile vi se învârtesc în jurul deficiențelor fizice? Veți obține exact ceea ce în mod activ nu doriți.

Dacă nemulțumirea de sine intră în conflict cu sufletul, atunci nemulțumirea față de lumea existentă va intra în conflict cu o multitudine de penduli. Știți doar că nu duce la nimic bun dacă vă aflați sub influența lor. Cât privește războiul cu ei, este mai bine nici să nu ne gândim.

Nemulțumirea este o emisie întrutotul materială a cărei frecvență este potrivită pentru acele linii ale vieții, unde lucrurile de care sunteți nemulțumit, se manifestă cu și mai multă claritate. Simțindu-vă atrași de aceste linii, veți ajunge să fiți și mai nemulțumiți și va continua așa până veți ajunge la acea linie unde veți fi un bătrân bolnav, neputincios, incapabil de a mai schimba ceva. Nu vă rămâne decât să bombăniți, împreună cu cei asemenea dumneavoastră, să vă amintiți cât de bine era în trecut.

Fiecare generație este convinsă că viața ei este mai grea. Nu, nu e așa. Viața nu este mai rea pentru respectiva generație ci, în mod concret, pentru aceia care s-au obișnuit să se bălăcească în propria nemulțumire, față de lumea în care trăiesc. Dacă n-ar fi așa, după câteva generații omenirea s-ar prăbuși într-un adevărat infern. Însăpăimântătoare imagine, nu-i așa? Acesta este un prim aspect al nemulțumirii care conduce spre continua înrăutățire a vieții.

Dar există și un alt aspect al acestei dărmătoare

obișnuințe de a-ți manifesta nemulțumirea: distrugerea stării de echilibru. Nemulțumirea dumneavoastră creează un potențial excedentar în spațiul energetic înconjurător, indiferent dacă nemulțumirea este justificată sau nu. Potențialul respectiv generează forțe de echilibrare care vor tinde să refacă echilibrul. Ar fi nemaipomenit dacă aceste forțe ar acționa în direcția schimbării în bine a situației. Dar, din nefericire, totul se petrece invers. Forțele de echilibrare se vor strădui să vă asedieze, ca pretențiile dumneavoastră (față de această lume) să aibă o cât mai mică pondere. Le este mult mai ușor de realizat lucrul acesta, decât să schimbe tot ceea ce vă nemulțumește. Imaginați-vă numai ce se va întâmpla dacă un conducător își va exprima nemulțumirea pentru tot ce se întâmplă în statul său! Nici nu are importanță dacă intențiile sale sunt bune sau rele. El va fi înlăturat sau exterminat. Toată istoria confirmă acest lucru.

În genere, acțiunea forțelor de echilibrare va fi orientată pentru a vă diminua influența asupra lumii înconjurătoare. Acest lucru se poate realiza foarte ușor printr-o mulțitudine de mijloace: funcția dumneavoastră, serviciul, salariul, locuința, familia, sănătatea etc. Vedeți cum ajung la un asemenea mod de viață generațiile vârstnice?

Să privim problema respectivă și din altă perspectivă. S-ar părea că dacă, dimpotrivă, ne-am bucura de lumea înconjurătoare, prin analogie, forțele de echilibrare s-ar strădui să strice totul sau să vă împingă mai la o parte. Dar nu se întâmplă așa, evident dacă bucuria nu este „cea a fraierului”. În primul rând, potrivit legii Transurfingului,

dumneavoastră translați, transferați energia creatoare și vă mutați pe liniile pozitive de viață. În al doilea rând, această energie nu generează acel potențial distructiv pe care forțele de echilibrare tind să-l anihileze. Nu întâmplător diverse interpretări filozofice și religioase au comună ideea că iubirea reprezintă forța creatoare, generatoare de pace. Există iubire în sensul comun al acestui cuvânt. Este clar că forțele de echilibrare sunt generate de acea forță care a creat lumea. Ele tind să mențină ordinea în această lume și nu pot fi îndreptate împotriva energiei care le-a creat.

Rezultă, din perspectiva Transurfingului, că pe noi ne dezavantajează mult această deprindere rea de a ne exprima nemulțumirea pentru orice fleacuri. Și invers, obișnuința de a ne bucura pentru orice lucru, oricât ar fi de neînsemnat, este extrem de binefăcătoare. Concluzia este una singură: este necesar să ne schimbăm obiceiul vechi cu unul nou.

Tehnica schimbării obiceiurilor este foarte simplă. În primul rând, oricât ar părea de banal, nu există rău fără să fie și bine. Dacă vă veți propune ca în orice lucru negativ, din punctul dumneavoastră de vedere, să găsiți aspecte pozitive, veți realiza dezideratul fără greutate. Transformați acest lucru într-un joc. Procedând astfel în permanență, locul obiceiului rău va fi luat de un obicei nou, foarte folositor pentru dumneavoastră înșivă și de coșmar pentru pendulii distructivi.

În al doilea rând, dacă într-adevăr a venit o nenorocire de care ar fi nefiresc să te bucuri, urmați exemplul lui Solomon. El purta pe deget un inel cu o inscripție întoarsă

în interiorul mâinii, ca nimeni să n-o vadă. Când pe Solomon îl lovea un necaz sau când apărea o problemă greu de rezolvat, el întorcea inelul și citea următoarele cuvinte: „Și asta va trece”.

Obișnuința de a-ți exprima nemulțumirea s-a format la oameni sub influența pendulilor distructivi, care se hrănesc cu energie negativă. Cu noua obișnuință veți genera energie pozitivă care, într-un șuvoi puternic, vă va duce pe liniile pozitive ale vieții.

Să presupunem că, entuziasmați de perspectivă, ați și început să practicați tehnica schimbării. Trebuie să vă spun că foarte repede veți observa că deja o folosiți tot mai rar și, uneori, chiar veți uita că v-ați dorit să vă schimbați obiceiul. Lucrul acesta este inevitabil, pentru că obiceiul era fixat foarte adânc. Cum o veți lăsa nițel mai moale, pendulul va găsi imediat ocazia să vă dezechilibreze și nici nu vă veți da seama cum ați ajuns să-l hrăniți cu energia dumneavoastră. Nu disperați! Dacă intenția este fermă, veți obține ceea ce v-ați propus și până la urmă pendulii distructivi vă vor lăsa în pace. Trebuie numai să vă **reamintiți** cât mai des de intenția propusă.

Cu toții suntem „musafiri” în lumea aceasta. Nimeni nu are dreptul să condamne ceea ce nu a fost creat de el însuși. Afirmatia trebuie înțeleasă în contextul relațiilor cu pendulii. După cum s-a mai spus, dacă dumneavoastră veți acționa împotriva pendulului care vă provoacă nemulțumire, vă veți face și mai mult rău. Nu trebuie să fii nici oița ascultătoare, dar nici să intri într-o confruntare fățișă cu lumea înconjurătoare. Dacă pendulul va acționa împotriva

dumneavoastră personal, atunci puteți să recurgeți la regula respingerii sau stingerii lui. Dacă încearcă să vă atragă în lupta cu un alt pendul, încercați să înțelegeți dacă aveți sau nu nevoie de așa ceva.

Revenim la exemplul cu exponatul care nu v-a fost pe plac la expoziția vizitată. Simțiți-vă lejer, ca acasă, dar nu uitați că sunteți în vizită. Nimeni nu are dreptul să judece, dar fiecare dintre noi are dreptul să aleagă. Pendulului îi convine să vă exprimați activ nemulțumirea. Pentru dumneavoastră este preferabil să plecați pur și simplu și să alegeți o altă „expoziție”. Prevăd întrebarea dumneavoastră „dar dacă nu am unde să mă duc?” și vă răspund că această confuzie v-au insuflat-o pendulii. Cartea aceasta este dedicată în special acelor care vor să scape de această falsă îngrădire.

Relațiile de dependență

Idealizarea lumii este latura opusă a nemulțumirii. Părerea despre un lucru (fapt) sau altul capătă tonalități rozalii, multe lucruri părându-vi-se mai bune decât sunt în realitate. După cum știți, atunci când vi se pare că undeva există ceva și de fapt acel ceva nu există, apare potențialul excedentar.

Să idealizezi lucrurile înseamnă să supraevaluezi, să înalți pe un pedestal, să te ploconești sau să-ți faci idoli. Dragostea care a creat și ne călăuzește viața se deosebește

de idealizare prin aceea că, prin esența ei, este lipsită de patimi, oricât de paradoxal ar părea. *Iubirea necondiționată* este sentimentul fără dreptul la posesiune, este admirație fără adorație. Cu alte cuvinte, ea nu creează relații de dependență între cel care iubește și (obiectul) subiectul iubirii sale. Această formulă simplă ne ajută să stabilim unde se termină sentimentul și unde începe idealizarea.

Imaginați-vă că vă plimbați printr-o vale scăldată în verdeață și flori. Admirați acest minunat peisaj, inspirați cu nesaț aerul pur, sufletul vă este plin de fericire și împăcare. Aceasta este iubirea.

Apoi începeți să culegeți flori: le rupeți, le strângeți în mână fără să vă gândiți că sunt vii. Încet – încet ele mor. Apoi vă vine ideea că din ele puteți realiza produse cosmetice și de parfumerie, sau că le puteți vinde. Sau să vă creați un cult al florilor și să vă închinați lor ca unor idoli. Aceasta este o idealizare pentru că în oricare dintre aceste cazuri între dumneavoastră și obiectul fostei dumneavoastră iubiri – florile se creează relații de dependență. Din iubirea care a existat în momentul în care doar vă desfățați cu priveliștea pajiștii cu flori, n-a rămas absolut nicio urmă. Simțiți diferența?

Prin urmare, iubirea generează acea energie pozitivă care vă plasează pe respectiva linie a vieții, iar idealizarea creează un potențial excedentar care generează forțe de echilibrare ce tind să îl anihileze. Acțiunea forțelor de echilibrare este diferită pentru fiecare caz în parte, dar rezultatul este unul și același. În linii generale, poate fi caracterizat ca „spulberare a miturilor”. Ea are loc întot-

de-auna și în funcție de obiectul idealizării și măsura în care se face, rezultatul va fi mai puternic sau mai slab, dar totdeauna negativ. Astfel echilibrul se va reface.

Dacă dragostea se transformă într-o relație de dependență, în mod inevitabil apare un potențial excedentar. Dorința de a avea ceva ce nu vă aparține creează „o diferență de presiune”. Relațiile de dependență se definesc prin condiționări de tipul „dacă tu ești/procedezi astfel... atunci eu sunt/voi proceda...” Exemple se pot găsi la nesfârșit. „Dacă mă iubești, lași totul și mă urmezi la capătul pământului. Dacă nu te căsătorești cu mine, înseamnă că nu mă iubești. Dacă mă lauzi, vom fi prieteni. Dacă nu-mi dai lopătica ta, te alung de la gropița mea de nisip”. Etc., etc.

Echilibrul se perturbă și în cazul în care un anume lucru se compară cu un altul. „Noi suntem așa, iar ei sunt altfel!” De exemplu, mândria națională: în comparație cu care nații? Sentimentul de neîmplinire: în comparație cu ce? Dacă are loc o opoziție, forțele de echilibrare vor intra obligatoriu în acțiune pentru a îndepărta potențialul excedentar – pozitiv sau negativ. Întrucât potențialul îl creați dumneavoastră înșivă, acțiunea forțelor va fi îndreptată, în primul rând, împotriva dumneavoastră. Acțiunea este orientată fie spre „despărțirea” subiectelor contradictorii, fie spre ajungerea la un acord sau la confruntare.

Toate conflictele se bazează pe comparație sau punere în opoziție... La început, se face afirmația de bază: „Ei nu sunt ca noi”. Apoi se continuă cu: „Ei au mai mult ca noi, trebuie să luăm de la ei”, „Ei au mai puțin ca noi – suntem obligați să le dăm”. „Ei sunt mai răi ca noi – tre-

buie să-i schimbăm”. „Ei sunt mai buni ca noi, trebuie să ne luptăm cu ei”. „Ei procedează altfel decât noi – trebuie să facem ceva în privința asta”. Toate aceste opoziții, în diferite variante duc, într-un fel sau altul, la conflict, începând cu propriul disconfort sufletesc și terminând cu războaie și revoluții. Forțele de echilibrare tind să înlăture contradicția apărută. Întrucât în atare situații totdeauna te poți încărca de energie, de cele mai multe ori, pendulii împing lucrurile spre confruntare. Să ilustrăm câteva exemple de idealizare și urmările ce decurg din ele.

Idealizarea și supraaprecierea

Când individului i se atribuie calități pe care el nu le are, avem de-a face cu o supraapreciere. La nivelul mentalului, aceasta se manifestă sub forma unor iluzii, care ar părea nevinovate în sine. La nivel energetic apare însă un potențial excedentar. Acest potențial apare acolo unde există diferențe de calitate sau cantitate. Supraestimarea este acea modelare mentală și concentrare de calități acolo unde de fapt ele nu există. Aici există două variante. Prima – când locul este ocupat, adică există o persoană căreia i se atribuie niște calități pe care aceasta practic nu le are. Pentru anihilarea acestei neomogenități, forțele de echilibrare trebuie să creeze o contrapondere.

De exemplu, un tânăr romantic, meditativ, și-o imaginează pe fata îndrăgită drept un „înger pur, candid”. În

realitate, ea este o persoană „terestră”, căreia îi place vese-
lia și nu-și dorește visările tânărului îndrăgostit. În oricare
alt caz, când omul își făurește un idol și îl înalță pe soclu,
mai devreme sau mai târziu mitul se va discredita.

În legătură cu cele spuse este remarcabilă istoria lui
Karl May, autorul renumitelor romane despre Vestul Săl-
batic și creatorul unor eroi ca Old Shurehand, Winnetou și
alții. May și-a scris toate romanele la persoana întâi și ast-
fel s-a creat impresia că el a participat în realitate la toate
acele evenimente; și că a fost o personalitate cu adevărat
excepțională care merită toată admirația. Operele lui Karl
May sunt într-atât de vii și de colorate, încât se creează
iluzia că nu puteau fi scrise decât de o persoană care a par-
ticipat real la acele evenimente. Îi citești cărțile și ai im-
presia că vezi un film. Iar subiectul este atât de captivant
încât Karl May a fost numit „Dumas al nemților”.

Nenumărații admiratori ai lui Karl May au fost abso-
lut convinși că el este într-adevăr renumitul om al vestu-
lui – Old Shatterhand așa cum se prezenta în cărțile sale.
Nici nu putea fi vorba de altcineva. Își găsiseră un model
pe care să îl admire și să-l imite. Iar dacă idolul locuiește
alături, interesul este și mai mare. Cât le-a fost de mare
uimirea când au aflat că scriitorul german n-a fost nicioda-
tă în America și că unele opere literare le-a scris fiind în
închisoare. A avut loc o detronare a idolului și admiratorii
au devenit detractori. Și cine este vinovat? Ei înșiși și-au
făurit un idol și și-au creat o relație de dependență: „Ești
eroul nostru cu condiția ca totul să fie adevărat”.

În varianta a doua, când în locul calităților create ilu-

zoriu nu se află niciun obiect, apar visuri în roz și castele de nisip. Visătorul plutește cu capul în nori în dorința sa de a fugi de realitatea neplăcută. Astfel el creează un potențial excedentar. Într-un astfel de caz, pentru a putea să distrugă castelele de nisip ale acestui romantic, forțele de echilibrare vor trebui să-l confrunte permanent cu realitatea aspră. Chiar dacă el va putea, prin ideile sale, să atragă mase mari de oameni și să creeze un pendul, până la urmă utopia va eșua deoarece potențialul excedentar a apărut pe un loc gol și, mai devreme sau mai târziu, forțele de echilibru vor opri acest pendul.

Încă un exemplu – când obiectul supraevaluării există numai ca un ideal. Să presupunem că o femeie își imaginează chipul soțului ideal. Cu cât mai puternică va fi convingerea ei că acesta va fi exact așa cum și-l imaginează, cu atât va fi mai puternic potențialul excedentar creat și el va putea fi stins numai de un subiect cu calități exact opuse. Nu-i rămâne decât să se mire: „Unde mi-a fost capul?” Și, invers, dacă femeii îi repugnă, în mod activ băutura și grosolănia, ea va cădea din nou în capcană și se va apropia de un alcoolic sau de un grobian. Individul capătă exact ceea ce nu-i place pentru că energia mentală pe care o emite se află pe frecvența propriei neplăceri și în plus mai creează și un potențial excedentar. Viața unește adesea oameni complet diferiți care, s-ar părea, că nu se potrivesc unul cu altul. Astfel, lăsând să se apropie unul de altul oameni cu potențiale opuse, forțele de echilibrare vor avea tendința de a le stinge.

Acțiunea acestor forțe se manifestă îndeosebi la copii,

pentru că sub aspect energetic, ei sunt mai sensibili decât adulții și, în consecință, se comportă firesc. Dacă lăudați excesiv copilul, atunci va fi capricios. Iar dacă veți încerca să nu-l băgați în seamă, vă va disprețui sau, în cel mai bun caz, nu vă va respecta. Dacă prin toate mijloacele veți dori să faceți din el un copil cuminte, educat, mai mult ca sigur, el se va împrieteni cu o gașcă dubioasă de pe stradă. Dacă vă veți strădui să-l modelați pentru a deveni un copil minune, îşi va pierde orice interes pentru studiu. Și cu cât îl veți împovăra cu tot soiul de cercuri și școli, cu atât va fi mai mare probabilitatea ca el să ajungă o persoană lipsită de strălucire.

Cel mai bun principiu de educare și relaționare cu copiii (și nu numai cu ei), care nu va crea niciun potențial excedentar, este să te porți cu ei așa cum te porți cu musafirii, adică să le acorzi atenție, și să-i respecti și să le dai libertatea de a alege, fără a le permite să ți se urce în cap. Relația trebuie construită prin analogie cu ideea că și dumneavoastră sunteți doar musafir în această lume. Dacă acceptați regulile jocului și nu cădeți în extreme, veți putea să alegeți din tot ceea ce există în această lume.

Atitudinea pozitivă a unora față de semenii este la fel de răspândită, ca și cea negativă. În această privință se remarcă un oarecare echilibru. Există ură și există dragoste. O atitudine egală, corectă, nu generează un potențial excedentar. Potențialul apare atunci când există un decalaj evident între estimare și mărimea nominală. Cota zero pe scala de mișcare poate fi considerată *iubirea necondiționată*. După cum știți, când ea există, nu apar relații de depen-

dență și nu se creează un potențialul excedentar. Dar o asemenea iubire în stare pură se întâlnește rar. În genere, la iubirea pură se mai adaugă și alte ingrediente: dreptul de a fi posesiv, dependența de a subordona și de a supraestima. Este greu să te debarasezi de posesivitate – în dragoste, să fii stăpânul obiectului iubirii tale este pe deplin firesc și în genere este normal, atâta timp cât nu se trece în una din cele două extreme.

Prima extremă este dorința de posesiune a obiectului iubirii: care nu vă aparține în nici un caz și care nici nu bănuiește că aveți o astfel de dorință. Înțelegeți, desigur, că am în vedere nu doar aspectul fizic al posesivității. Acesta este exemplul clasic al iubirii neîmpărtășite. Iubirea neîmplinită a generat totdeauna multă suferință. Și totuși, în cazul de față, mecanismul nu este așa de simplu cum s-ar părea. Să ne reamintim exemplul cu florile. Vă place să vă plimbați printre ele, să le admirați, dar cu siguranță nu v-ați întrebat niciodată dacă și ele vă plac pe dumneavoastră. Încercați să vă imaginați ce cred ele despre dumneavoastră. Pot fi diferite supoziții neplăcute de genul: frică, teamă, neplăcere, indiferență. De ce trebuie ca ele să vă iubească? Sau iată, dumneavoastră ardeți de dorința de a le ține în mână, dar nu se poate – ele nu pot fi rupte din rond sau costă prea mult. Toate acestea nu mai înseamnă iubire, ci o relație de dependență și deja emoțiile dumneavoastră sunt negative.

Prin urmare, într-un loc se află obiectul iubirii dumneavoastră, iar în altul vă aflați dumneavoastră și doriți să-l aveți, altfel spus, ați creat deja un potențial energetic.

Putem să presupunem că acest potențial va atrage obiectul dorit spre dumneavoastră, întocmai cum masele de aer să îndreaptă din zona de înaltă presiune spre zona de joasă presiune. Dacă ar fi așa! Dar forțelor de echilibrare le este indiferent în ce mod se va realiza echilibrul și de aceea ele pot opta pentru o altă cale – să îndepărteze și mai mult obiectul iubirii dumneavoastră, iar pe dumneavoastră să vă neutralizeze, adică să vă rupă inima. În plus, la cel mai mic insucces veți fi înclinat să dramatizați și mai mult situația („el/ea nu mă iubește!”), și de aceea astfel de gânduri vă vor trage pe acele linii ale vieții, unde este cale lungă până la iubirea împărtășită.

Cu cât dorința de posesiune sau de iubire împărtășită este mai puternică, cu atât acțiunea forțelor de echilibrare este mai mare. Desigur, dacă ele vor alege direcția care să vă apropie de iubitul / iubita dumneavoastră, atunci lucrurile se vor încheia într-un mod fericit. Direcția de acțiune a forțelor de echilibrare este ușor de determinat chiar de la început, când se înfiripă sentimentului de iubire: dacă nu vă va da pace dorința ca sentimentul să fie reciproc și dacă de la bun început ceva nu este în regulă, înseamnă că trebuie să vă schimbați brusc tactica. Și anume – să iubiți fără să așteptați recompense, și atunci oscilațiile instabile ale forțelor de echilibrare vor putea fi atrase și obligate să lucreze în favoarea dumneavoastră. În caz contrar, lucrurile pot să capete un caracter de avalanșă și pot scăpa de sub control și atunci va fi aproape imposibil de schimbat ceva.

Concluzia este una singură: dacă doriți reciprocitatea, trebuie pur și simplu să iubiți și nu să vă străduiți să fiți

iubit(ă). În acest caz, în primul rând, nu se va forma un potențial excedentar și prin urmare cele 50 de procente ale probabilității ca forțele de echilibrare să acționeze împotriva dumneavoastră nu vor apărea. În al doilea rând, dacă nu veți dori reciprocitatea, nu vor apărea nici gândurile necontrolate, dramatice cu privire la iubirea neîmpărtășită și emisia dumneavoastră mentală nu vă va trage pe liniile respective ale vieții. Dimpotrivă, dacă veți iubi pur și simplu, fără a avea dreptul de posesiune, parametrii emisiei mentale vor corespunde cu acele linii ale vieții unde există reciprocitate. Căci dacă dragostea este împărtășită nu vor exista nici relații de subordonare. Dacă oricum le aveți, nu există motiv de neliniște referitor la dreptul de posesiune. Imaginați-vă cât vă vor crește șansele numai pentru că ați renunțat să fiți posesiv/ă. Și apoi, iubirea necondiționată este o raritate și faptul că știm acest lucru ne provoacă un viu interes și simpatie. Nu v-ar plăcea ca cineva să vă iubească fără să vă pretindă ceva?

A doua extremă a dreptului de a fi posesiv este, desigur, gelozia. În acest caz, forțele de echilibrare au și ele două variante de a acționa. Dacă obiectul iubirii deja vă aparține, atunci prima variantă va fi aceea că vă va apropia și mai mult. Într-adevăr, unora chiar le face plăcere gelozia jumătății sale. A doua variantă înseamnă că acțiunea forțelor de echilibrare va conduce la nimicirea a ceea ce de fapt a generat gelozia și anume a însăși iubirii. Cu cât mai puternică va fi gelozia, cu atât va fi mai profundă ruptura. Este similar cu a trece de la desfătarea cu parfumul unor flori vii la producerea de parfumuri din aceste flori.

Tot ce am discutat se referă în egală măsură atât la femei cât și la bărbați. Acesta nu este încă finalul. Ne vom întoarce la această problemă atunci când ne vom referi și la alte concepte ale Transurfingului. Iată cum totul este așa de simplu și în același timp complicat. Complicat pentru că individul îndrăgostit își pierde capacitatea de a judeca normal și aceste recomandări vor fi mai degrabă inutile. Iar eu, la rândul meu, n-am să mă indispon că renunț la dreptul de posesiune asupra recunoștinței dumneavoastră.

Dispreț și vanitate

O foarte puternică perturbare a echilibrului o constituie judecarea altor persoane și în special disprețul. În plan energetic, nu există oameni buni și oameni răi. Există doar oameni care se supun legilor naturii și oameni care sunt indignați de situația de „status-quo”. Întotdeauna, ultimii sunt supuși acțiunii forțelor ce tind să refacă echilibrul pierdut.

Desigur, adesea apar situații, în care individul merită să fie judecat. De dumneavoastră, nu?! Nu este o întrebare gratuită. Dacă respectivul v-a făcut un rău, prin aceasta a perturbat mai întâi echilibrul. Dumneavoastră nu sunteți sursa unui potențial nesănătos, ci sunteți unealta, mijlocul prin care forțele tind să refacă echilibrul. Și atunci cel care a perturbat liniștea va căpăta ceea ce i se cuvine dacă dumneavoastră veți spune tot ce gândiți despre el, și veți

lua și niște măsuri, în limite rezonabile, bineînțeles. Dar dacă persoana pe care o judecați nu v-a făcut nici un rău concret, înseamnă că nu dumneavoastră sunteți cel care aveți dreptul să-l învinuiți.

Să abordăm acest subiect strict mercantil. Recunoașteți că este absolut fără sens să încerci un sentiment de ură față de lup, urmărind la televizor cum sfâșie o oaie. Simțul dreptății ne îndeamnă să-i judecăm pe alți oameni. Destul de repede, aceasta devine o obișnuință și nu puțini sunt cei care, cu trecerea anilor, se transformă în acuzatori de profesie. În majoritatea cazurilor, nu aveți nicio idee cu privire la motivul care l-a îndemnat pe respectivul să procedeze astfel. Poate că în locul lui ați fi procedat și mai rău?!

Prin urmare, cu un asemenea mod de a judeca lucrurile creați un potențial excedentar în jurul propriei persoane. Și ce rezultă? Cu cât este mai rău vinovatul, cu atât dumneavoastră ar trebui să fiți mai bun. Din moment ce lui, necuratului, i-au crescut coarne și copite, dumneavoastră trebuie să fiți înger. Și întrucât dumneavoastră nu vă pot crește aripi, intră în acțiune forțele capabile să refacă echilibrul. Metodele acestor forțe vor fi diferite în funcție de situația concretă. Rezultatul va fi unul și același: veți primi un bobârnac peste nas. În funcție de forța și de forma în care blamați (condamnați) pe cineva, acest bobârnac poate să fie abia vizibil sau așa de puternic, că veți nimeri pe una dintre cele mai rele linii ale vieții.

Chiar dumneavoastră înșivă puteți alcătui o listă lungă cu moduri de blamare și cu urmările acestora. Eu, pentru mai multă claritate, voi da câteva exemple. Niciodată

nu disprețuiți oamenii, orice s-ar întâmpla. Acesta este cel mai periculos mod de condamnare, întrucât drept urmare a acțiunii forțelor de echilibrare puteți să nimeriți în locul aceluia pe care l-ați disprețuit. Pentru forțe, acesta este cel mai simplu și direct mod de a reface echilibrul (armonia) pierdut. Îi disprețuiți pe săraci și pe oamenii străzii? Vă puteți pierde și dumneavoastră banii și casa și echilibrul se reface. Disprețuiți oamenii cu defecte fizice? Nici o problemă, se va găsi și pentru dumneavoastră un accident. Îi disprețuiți pe alcoolici și drogați? Foarte ușor puteți ajunge în locul lor. Doar nu s-au născut astfel, ci au ajuns așa ca urmare a unor circumstanțe de viață. De ce ar trebui să vă ocolească pe dumneavoastră aceste împrejurări?

Nu vă condamnați colegii de muncă, orice s-ar întâmpla. În cel mai bun caz, și dumneavoastră faceți greșeli. Iar în cel mai rău – s-ar putea să apară un conflict care să nu vă aducă nimic bun. Puteți să zburăți din slujbă, chiar dacă aveți absolută dreptate.

Dacă veți condamna pe cineva, de exemplu, numai pentru faptul că nu vă place cum se îmbracă, dumneavoastră înșivă vă veți afla pe scara „bun-rău” cu o treaptă mai jos decât el pentru că emiteți energie negativă.

Dacă cineva se mândrește cu succesele sale sau se iubește pe sine, nu este nimic rău în asta. Dragostea fără obiect își este suficientă sie însăși, și de aceea nu prejudiciază pe nimeni. Echilibrul se rupe numai în cazul în care supraestimării exagerate i se opune o atitudine disprețuitoare față de slăbiciunile altora, față de defectele lor sau, pur și simplu, față de realizările lor modeste. Atunci iubi-

rea față de sine se transformă în amor propriu, infatuare, iar mândria se transformă în vanitate. Rezultatul forțelor de echilibrare va fi din nou un bobârnac peste nas.

Disprețul și vanitatea sunt defecte ale oamenilor. Animalelor nu le sunt proprii aceste trăsături. Ele se orientează după intenția care urmărește un anume scop și prin aceasta împlinesc voința naturii, care este perfectă. Natura sălbatică este desăvârșită în comparație cu omul înzestrat cu rațiune. Lupul, ca oricare animal de pradă, nu simte nici ură și nici dispreț față de prada sa. (Încercați dumneavoastră înșivă să urâți sau să disprețuiți un cotlet.) Oamenii însă își construiesc relațiile unii cu alții pe o întreagă serie de potențiale excedentare. Măreția animalelor și a plantelor constă în aceea că nu sunt conștiente de măreția lor. Conștiința i-a adus omului avantaje, dar și un gunoi păgubos, cum ar fi vanitatea, disprețul, complexul de vinovăție și complexul de inferioritate.

Superioritatea și inferioritatea

Sentimentele de superioritate sau cele de inferioritate constituie o relație de dependență în stare pură. Calitățile dumneavoastră sunt opuse calităților celorlalți și de aceea se creează în mod inevitabil un potențial excedentar. La nivel energetic, nu are importanță dacă vă exprimați superioritatea în mod public sau vă felicitați în sinea voastră, comparându-vă cu alții. Nici nu e cazul să demonstrăm că

a-ți arăta în mod vădit superioritatea nu aduce nimic bun, ci doar neplăceri din partea celor din jur. Comparându-se cu alții în favoarea sa, individul vrea să se autoafirme în mod artificial pe seama celorlalți. O asemenea tendință creează un potențial chiar și numai dacă este o simplă umbră de aroganță, neexprimată vădit. Acțiunea forțelor de echilibrare, în acest caz, se va manifesta ca un bobârnac pe care negreșit îl primiți.

E clar că atunci când se compară cu cei din jur, omul încearcă să-și dovedească importanța. Dar autoafirmarea rezultată prin comparații este iluzorie. E ca și cum o muscă ar încerca să pătrundă prin geam, deși, alături, fereastra este deschisă. Când individul încearcă să facă cunoscută lumii importanța sa, energia se pierde pentru menținerea potențialului excedentar artificial creat. Autoperfecționarea, dimpotrivă, dezvoltă reale merite și de aceea energia nu se consumă în zadar și nu generează un potențial dăunător.

E posibil să vi se pară că energia consumată pentru comparare este insignifiantă. Dar în realitate, această energie ajunge, chiar cu prisosință, pentru susținerea unui potențial destul de puternic. Rolul important îl are intenția de a direcționa energia într-o parte sau în alta. Dacă scopul este dorința de a obține merite, intenția îl va propulsa pe individ în față. Dacă însă scopul este dorința de a-și etala medaliile, el va bate pasul pe loc și va crea un câmp energetic neuniform. Lumea va fi „năucită” de strălucirea medaliilor și vor intra în acțiune forțele de echilibrare. Alegearea este practic limitată: fie de a reîmprospăta niște culori

veștejite ale lumii înconjurătoare, fie de a stinge strălucirea unui star necuviincios. Prima variantă presupune desigur, un volum de muncă prea mare. Rămâne cea de a doua variantă. Forțele de echilibrare dispun de procedee arhisuficiente. Și nu au de ce să-l lase pe vanitos fără medaliile lui. E de-ajuns să-i creeze o neplăcere supărătoare ca să-i mai taie din nas.

Adesea, noi receptăm diversele neplăceri, probleme și obstacole ca făcând parte integrantă din această lume. Nimeni nu se miră că toate acestea, începând cu cele mici și încheind cu cele mari, îl însoțesc pe fiecare om de-a lungul vieții lui. Toți ne-am obișnuit cu ideea că așa este alcătuită lumea noastră. În realitate, neplăcerea este o anomalie și nicidecum un fenomen normal. De unde pleacă și de ce vi se întâmplă tocmai dumneavoastră este adesea greu de stabilit în mod logic. Așa este. Într-un fel sau altul, majoritatea neplăcerilor sunt determinate de acțiunile forțelor de echilibrare pentru înlăturarea potențialelor excedentare create de dumneavoastră sau de persoane din cercul dumneavoastră de cunoștințe. Nu vă dați seama că dumneavoastră înșivă creați potențiale excedentare și apoi credeți că neplăcerile sunt un rău inevitabil și nu înțelegeți că, de fapt, este vorba despre manifestarea forțelor de echilibrare.

Puteți să scăpați de cea mai mare parte a neplăcerilor, dacă vă eliberați de eforturile titanice, orientate spre susținerea potențialelor excedentare. Energia titanică nu numai că se irosește în zadar ci și transformă forțele de echilibrare de așa manieră încât rezultatul este contrar intenției.

Așa că este absolut necesar să încetați să vă zbateți ca musca pe geamul ferestrei și să vă reorientați intenția în vederea dezvoltării calităților dumneavoastră, fără să vă mai gândiți la locul pe care îl aveți pe scara excelenței. Eliberați-vă de povara griii față de propria importanță și veți scăpa de acțiunea forțelor de echilibrare. Problemele vor fi mai puține și ca urmare va crește și încrederea în propriile forțe.

Pe de altă parte, trebuie să renunțați chiar și la cele mai mici gânduri că ați fi capabil să controlați lumea înconjurătoare. Indiferent ce loc ocupați pe scara socială, având o astfel de poziție veți fi în pierdere. Încercările de a schimba lumea înconjurătoare distrug echilibrul. Imixtiunea activă în organizarea socială lezează, într-o măsură mai mare sau mai mică, interesele multor oameni. Transurfingul ne permite să ne alegem soarta fără să lezăm interesele nimănui. Este mult mai eficient decât să acționăm direct, înfruntând piedicile. Soarta se află într-adevăr în mâinile dumneavoastră, dar numai în sensul că vi s-a oferit posibilitatea să vi-o alegeți și nicidecum să vi-o schimbați. Acționând de pe poziția de făuritor al sorții în sensul propriu al cuvântului, mulți oameni sunt învinși. În Transurfing nu există loc pentru luptă, de aceea puteți, cu un sentiment de ușurare, „să îngropați securea războiului”.

Pe de altă parte, renunțarea la excelență, nu are nimic comun cu autoumilirea. Minimalizarea propriilor merite înseamnă superioritate cu semn invers. În plan energetic, semnul nu are semnificație. Mărimea potențialului apărut este direct proporțională cu semnificația schimbării valorii.

În confruntarea cu valoarea, forțele de echilibrare acționează astfel ca să o coboare de pe pedestal. În cazul complexului de inferioritate, forțele de echilibrare îl obligă pe individ să încerce pe orice cale și să-și pună în valoare calitățile subapreciate în mod artificial. Forțele de echilibrare acționează frontal, fără a se preocupa de nuanțele relațiilor interumane. De aceea, individul se poartă nefiresc, accentuând prin aceasta și mai mult ceea ce vrea să ascundă.

De exemplu, adolescenții se poartă insolent, mascându-și în felul acesta neîncrederea în ei înșiși. Cei timizi se pot purta obraznic, pentru a-și ascunde timiditatea. Oamenii care se subestimează, dorind să fie receptați în cea mai bună postură, se pot purta rigid sau fals. Și așa mai departe. În oricare dintre aceste situații, lupta cu complexul respectiv, atrage după sine urmări mult mai neplăcute decât complexul însuși.

După cum vedeți, toate aceste încercări sunt inutile. Este zadarnic să te lupți cu complexul de inferioritate. Unica modalitate de a evita urmările este chiar evitarea complexului însuși, ceea ce este destul de complicat. Să îți tot spui pentru a te convinge că totul este excelent, de asemenea este inutil. Nu te poți minți la nesfârșit. În acest caz te poate ajuta tehnica slide-urilor despre care vom vorbi mai târziu.

În etapa aceasta, este suficient să ne clarificăm faptul că focalizarea atenției pe defectele proprii în comparație cu calitățile altora, este tot un fel de dorință de a-ți etala superioritatea. Rezultatul va fi opus intenției. Nu vă mai gândiți că cei din jur acordă defectelor dumneavoastră

aceeași atenție pe care o acordați dumneavoastră înșivă. În realitate, fiecare e preocupat numai de propria persoană, așa încât puteți să renunțați liniștit la această greutate ce vă apasă umerii. Potențialul excedentar va dispărea, forțele de echilibrare nu vor mai amplifica situația, iar energia eliberată va fi orientată spre dezvoltarea calităților.

Este vorba despre faptul că nu trebuie să lupți cu propriile defecte și nu e necesar să le ascunzi, ci să le compensezi prin calități. Lipsa frumuseții poate fi compensată prin farmec. Există oameni cu o înfățișare neatrăgătoare, dar este suficient să înceapă să vorbească și conlocutorul este în întregime copleșit de farmecul acestora. Defectele fizice pot fi compensate prin siguranța de sine. Câți oameni mari din istorie n-au avut o înfățișare jalnică! Incapacitatea de a te relaționa cu ușurință poate fi înlocuită cu știința de a asculta. Există un dicton: „Toată lumea minte, dar asta nu schimbă lucrurile deoarece nimeni nu ascultă pe nimeni”. Volubilitatea dumneavoastră îi poate interesa pe oameni, dar numai în ultimă instanță. *Toți*, ca și dumneavoastră de altfel, sunt preocupați exclusiv de propria persoană, de problemele personale și de aceea un bun ascultător, căruia îi poți vărsa tot focul – este cu adevărat o comoară. Pe oamenii timizi îi pot sfătui un singur lucru: păstrați această calitate ca pe o comoară! Fiți convinși că timiditatea are un farmec ascuns. Când nu veți mai lupta cu propria timiditate, ea nu va mai părea stângăcie și oamenii vă vor simpatiza.

Încă un exemplu de compensare. Necesitatea inventată de „a fi dur” adesea îl determină pe un individ să ur-

meze exemplul acelor care au reușit să obțină calificativul de „dur”. Maniera hilară de a copia un scenariu străin duce, pur și simplu, la parodiare. Fiecare își are scenariul propriu. Este de ajuns dacă v-ați ales țelul, crezul vieții și vă desfășurați viața în concordanță cu el. Imitarea altora, pentru obținerea statutului de dur, înseamnă să folosiți metoda muștei care se lovește de sticla ferestrei deschise. De exemplu, într-un grup de adolescenți, devine lider acela care trăiește conform propriului crez. El n-are nevoie să imite pe cineva pentru că și-a câștigat dreptul de a nu se consulta cu ceilalți despre cum anume trebuie să procedeze. Nu are nevoie să copieze pe cineva anume, știe care-i este valoarea, știe ce are de făcut și nu trebuie să se ploconească în fața nimănui, nu consideră că e necesar să se justifice de ce procedează așa și nu altfel. Astfel, el este ferit de potențiale excedentare și își câștigă o superioritate binemeritată. În orice fel de grupuri, lideri devin aceia care acționează corespunzător crezului lor.

Vedeți unde este deschis oberliht-ul? Poate gândiți de maniera: „toate acestea n-au nimic comun cu mine, nu sufăr de boala asta”. Nu încercați să vă mințiți singur. Orice om, într-o măsură mai mare sau mai mică, este tributar tendinței de a crea potențiale excedentare în jurul propriei persoane. Dar dacă veți folosi principiile Transurfingului, complexul de inferioritate sau cel de superioritate vor dispărea din viața dumneavoastră.

Dorința de a avea și a nu avea

„Multe vrei, puține capеți”. Este un mod de a se ta-china al copiilor când vor să-și facă în ciudă unii altora. Există un temei aici. Numai că eu aș formula astfel: „Cu cât îți dorești mai mult ceva, cu atât vei căpăta mai puțin”.

Când vă doriți ceva excesiv de mult, într-atât încât ați miza totul pe o carte, se creează un uriaș potențial excedentar care distruge echilibrul. Forțele de echilibrare vă împing pe acea linie a vieții unde nici nu poate fi vorba de realizarea dorinței dumneavoastră.

Dacă ar fi să ne înfățișam la nivel energetic comportamentul individului ars de dorință, tabloul ar arăta cam așa. Un porc mistreț are dorința aprigă să prindă pasărea albastră. Și-o dorește foarte mult, îi curg balele, grohăie și rămă pământul de nerăbdare. Și, firesc lucru, pasărea își ia zborul. Dacă, dimpotrivă, se preumblă indiferent pe lângă ea, șansele lui sunt extrem de mari s-o prindă de coadă.

Se pot evidenția trei forme de dorințe.

Prima formă – o dorință puternică se transformă în intenție fermă de a posedă și de a acționa. O astfel de dorință se îndeplinește. Potențialul dorinței se diseminează întrucât energia se consumă prin acțiune.

A doua formă este dorința pasivă, chinuitoare care reprezintă un potențial excesiv, în stare pură, care planează în câmpul energetic; în cel mai bun caz, consumă în mod inutil energia nefericitului și în cel mai rău caz atrage diverse neplăceri.

Cea mai diabolică este a treia formă, când dorința pu-

ternică se transformă în dependență față de obiectul dorit. Importanța deosebită creează, în mod automat, o relație de dependență. Aceasta generează un potențial excedentar puternic care determină o reacție la fel de puternică a forțelor de echilibrare. De obicei se creează orientări de tipul: „Dacă am să reușesc acest lucru, situația mea va fi cu totul alta”, „Dacă nu voi reuși, viața mea nu mai are niciun sens”, „Dacă voi realiza acest lucru, voi demonstra tuturor și mie, deopotrivă, cine sunt cu adevărat”, „Dacă nu voi reuși aceasta, înseamnă că nu fac nici doi bani”, „Dacă voi obține acest lucru, va fi formidabil”, „Dacă nu voi obține acest lucru, va fi foarte rău” și așa mai departe cu diverse variații.

Angajându-vă într-o relație de dependență față de obiectul dorinței sunteți atrași într-un asemenea vârtej, încât vă epuizați total în lupta pentru obținerea lucrului dorit. În final, nu obțineți nimic și ajungeți să renunțați la ce ați dorit. Echilibrul este refăcut, forțelor de echilibrare fiindu-le absolut indiferent faptul că dumneavoastră ați suferit atât. Totul s-a petrecut astfel, din cauza nevoii dumneavoastră imperioase ca dorința să vi se realizeze. Pe un taler al balanței a fost dorința, iar pe celălalt taler, toate circumstanțele potrivnice.

Se realizează doar primul tip, când dorința se transformă în *simplă intenție*, neinfluențată de potențiale excedentare. Ne-am obișnuit cu faptul că în lumea noastră trebuie plătit totul, nimic nu se obține degeaba. De fapt, noi plătim pentru potențialele excedentare pe care noi înșine ni le creăm. În spațiul variantelor totul este gratuit. Dacă dis-

cutăm în acești termeni, plata pentru împlinirea dorinței o constituie inexistența importanței și a relațiilor de dependență. Pentru a trece pe acea linie a vieții, unde lucrul dorit devine realitate, este suficientă doar *energia simplei intenții*. Despre intenționalitate vom vorbi mai târziu. Acum vom enunța doar ideea că simpla intenție este unitatea dintre dorință și acțiune, în absența importanței. De exemplu, intenția de a merge la chioșcul de presă să iau ziarul, este o intenție simplă.

Cu cât se dă o mai mare importanță unor evenimente, cu atât probabilitatea eșecului este mai mare. Dacă acordați o foarte mare importanță lucrului pe care-l aveți și îl prețuiți excesiv, mai mult ca sigur, el vă va fi luat de către forțele de echilibrare. Dacă ceea ce doriți să obțineți este la fel de important, atunci nu sperați că îl veți avea. Este necesar să coborâți ștacheta însemnătății, a importanței.

De exemplu, sunteți nebun după noua dumneavoastră mașină: suflați orice fir de praf care se depune pe capota mașinii, sunteți extrem de grijuliu, vă temeți ca nu cumva să o zgâriați, o bibiliți, o păziți ca pe lumina ochilor. Drept urmare, se formează un potențial excedentar. Dumneavoastră ați fost cel care i-a acordat o importanță atât de mare! În realitate, în câmpul energetic, importanța ei este egală cu zero. Drept urmare și, din păcate, forțele de echilibrare îl vor găsi rapid pe imbecilul care vă va „schilodi” mașina. Sau chiar dumneavoastră ați dat-o în bară fiind excesiv de grijuliu: undeva n-ați fost pe fază și s-a întâmplat necazul. Este suficient să renunțați la această manieră de idolatrie și să vă raportați normal la vehiculul dumnea-

voastră și gradul de pericolozitate va scădea simțitor. A te purta normal nu înseamnă nicidecum neglijență. Vă puteți îngriji ireproșabil mașina, fără să faceți din ea o obsesie.

Există și un alt aspect al dorinței arzătoare de a avea. Există părerea că dacă îți dorești foarte mult, poți să obții totul. Ar putea părea că așa este: că o dorință foarte puternică vă va plasa pe acea linie a vieții, unde dorința se va împlini. Dar nu e așa. Dacă dorința dumneavoastră s-a transformat în dependență, într-un soi de psihoză, de tendință isterică de a obține cu orice preț acel ceva, înseamnă că în sufletul dumneavoastră nu credeți în îndeplinirea celor dorite și, prin urmare, translați (transmiteți) emisie „cu interferențe puternice”. Dacă nu credeți – vă străduiți din toate puterile să vă convingeți și în felul acesta intensificați potențialul existent. Există pericolul ca pentru „dorința vieții mele”, să vă ratați întreaga viață. Singurul lucru pe care-l puteți face este să diminueați importanța scopului propus. Procedați la fel ca atunci când vă duceți să vă luați ziarul de la chioșcul de presă.

Dorința puternică de a evita ceva anume reprezintă urmarea logică a nemulțumirii față de lumea înconjurătoare sau de sine. Cu cât necesitatea este mai puternică, cu atât potențialul excedentar este mai puternic. Cu cât vă doriți mai mult să nu se întâmple un anume lucru, cu atât este mai mare posibilitatea confruntării. Forțelor de echilibrare le va fi indiferent cum se va realiza echilibrul. El poate fi obținut pe două căi: fie ferindu-vă de confruntare, fie confruntându-vă. Este de dorit ca în mod conștient să evitați confruntarea pentru a nu crea un potențial. Deși

aceasta nu rezolvă totul. Când vă gândiți la ceva ce nu doriți să se întâmple, emiteți energie pe frecvența acelei linii, unde în mod obligatoriu se va întâmpla. Totdeauna obțineți exact ceea ce nu doriți în mod activ.

Lucrurile se petrec astfel. Insul în cauză, se află la un dineu festiv, să zicem la o ambasadă, unde totul este sobru, plin de solemnitate. Și tam-nesam, respectivul începe să gesticuleze, să bată din picioare, să țipe cât îl ține gura, că *nu vrea* să fie dat afară. Evident, apare paza, ciudatul este evacuat cu forța, el se împotrivește și urlă, dar este scos afară imediat. Este un tablou cu caractere îngroșate, nu e real, dar la nivel energetic, totul decurge cu aceeași intensitate potrivit celor înfățișate.

Să mai luăm un exemplu. Să zicem, că în plină noapte vă trezește din somn un zgomot de la vecini. Vreți să dormiți, mâine trebuie să fiți bun de lucru, dar alături petrecerea este în toi. Cu cât vă enervați mai mult, cu atât este mai tare zgomotul. Dacă îi veți afurisi pe măsura tulburării ce ați resimțit-o, există garanția că asemenea nopți se vor repeta din ce în ce mai des. Pentru rezolvarea problemei în cauză este bine să folosiți metoda prăbușirii sau stingerii pendulului. Stingerea va fi posibilă dacă veți trata cu ironie situația respectivă. În genere, o puteți ignora, fără să manifestați niciun fel de emoții față de cele întâmplate. Atunci va avea loc prăbușirea pendulului și nu se va mai ivi niciun potențial. Fie ca această atitudine să vă aducă liniște, realizând că aveți libertatea de alegere și dețineți știința de a vă folosi de ea! În curând, vecinii se vor liniști. Iată cum lucrează stăpânirea de sine; puteți încerca.

Acum veți putea analiza la ce anume ați acordat prea multă importanță și care a fost rezultatul. Dacă lucrurile stau rău de tot, la naiba cu importanța, debarasați-vă de relațiile de dependență și emiteți cu încăpățânare energie pozitivă! Cu cât e mai rău, cu atât e mai bine. În felul acesta poate fi apreciată situația, dacă considerați că ați suferit o mare înfrângere. Bucurați-vă! În cazul acesta, forțele de echilibrare vor fi de partea dumneavoastră pentru că sarcina lor este să compenseze răul prin bine. Nu poate să fie tot timpul rău, la fel cum nu poate fi tot timpul bine. Nimeni nu va putea să fie toată viața pe valul succesului. La nivel energetic, lucrurile arată aproximativ astfel: ați fost atacat, ați fost ofensat, vi s-a luat totul, ați fost stâlcit în bătaie, apoi vi s-a vârat în mână un sac de bani. Cu cât ați fost mai păgubit, cu atât vor fi mai mulți bani în sac.

Sentimentul de vinovăție

Sentimentul de vinovăție este un potențial excedentar în stare pură. În natură nu există noțiunile de bine sau rău. Pentru forțele de echilibrare faptele, și bune și rele, sunt echivalente. Echilibrul se reface oricum dacă apare un potențial excedentar. Ați făcut ceva rău, v-ați dat seama că e rău, vă simțiți vinovat („trebuie să fii pedepsit”) – ați generat un potențial. Ați procedat bine, v-ați dat seama, v-ați simțit mândru („trebuie să fii gratulat”), ați generat de asemenea un potențial. Forțele de echilibrare nu știu pentru ce anume trebuie să fii pedepsit sau să fii recompensat.

Ele doar anihilează inegalitățile din câmpul energetic.

Răsplata pentru sentimentul de vinovăție va fi întotdeauna pedeapsa, sub o formă sau alta. Dacă acest sentiment nu există, s-ar putea ca nici pedeapsa să nu existe. Din păcate, și sentimentul de mândrie pentru o faptă bună atrage după sine pedeapsa și nicidecum răsplata. Și asta pentru că forțele de echilibrare trebuie să înlăture potențialul exceden-tar al mândriei, iar recompensa nu face decât să îl inten-sifice.

Sentimentul de vinovăție indus, adică insuflat din afară de unii oameni „corecți” creează un potențial la pătrat întrucât pe individ și așa îl mustră conștiința, la care se adaugă și furia „corecților”. Și în sfârșit, sentimentul de vinovăție nefondat, legat de înclinația înnăscută de „a fi răspunzător pentru tot ce se întâmplă” creează cel mai mare potențial excedentar. În acest caz, nu trebuie să ai muștrări de conștiință deoarece cauza a fost născocită. Complexul de vinovăție poate să-i amărască viața omului, pentru că el este în permanență expus acțiunii forțelor de echilibrare, adică tuturor pedepselor posibile pentru vinovății închipuite.

Iată ce se spune: „Ce bine e să fii nesimțit!” De regulă, forțele de echilibrare nu-i ating pe aceia care nu au muștrări de conștiință. Și ce mult ne-am dori ca Dumnezeu să-i pedepsească pe netrebnici! Ar trebui ca dreptatea să triumfe, iar răul să fie pedepsit. Din păcate, naturii nu i-a fost dat sentimentul de echitate oricât ar fi de trist. Ba dimpotrivă, oamenii corecți, care au înnăscut sentimentul de vinovăție, au parte în permanență de necazuri, iar cei

cinici și lipsiți de scrupule, nu numai că nu sunt pedepsiți, ba chiar, uneori au parte de succese.

Sentimentul de vinovăție creează, în mod obligatoriu, scenarii de pedepsire fără ca dumneavoastră să fiți conștient de acest lucru. Conform acestui scenariu, subconștientul vă îndeamnă să vă faceți datoria. În cel mai bun caz, vă tăiați la un deget sau vă alegeți cu niscaiva vânătași sau apar ceva probleme. Iar în cel mai rău caz, puteți avea un accident cu urmări grave. Iată la ce duce sentimentul de vinovăție. El aduce numai distrugere, nu are în el nimic folositor și creator. Nu trebuie să vă chiuie muștrările de conștiință, ele nu ajută la nimic. Mai bine încercați să procedați în așa fel, încât, ulterior, să nu vă simțiți vinovat. Și dacă a fost să se întâmple ceva, nu are sens să vă mai chinuiți, nimănui nu-i va fi de folos.

Povețele biblice nu reprezintă morala în sensul că trebuie să ne purtăm bine, ci ni se fac recomandări – cum să facem să nu stricăm echilibrul. Noi suntem aceia care, având rudimente din psihologia copilului, interpretăm aceste povețe în sensul că dacă nu suntem cuminiți, mama ne va pune la colț. Dimpotrivă, nimeni nu intenționează să-i pedepsească pe cei puși pe șotii. Încălcând echilibrul, oamenii își creează singuri probleme. Iar povețele doar avertizează asupra acestui aspect.

După cum arătam anterior, sentimentul de vinovăție este sfoara de care trag pendulii, în special manipulatorii. Manipulatorii sunt oameni care acționează după formula: „Trebuie să faci ce-ți spun pentru că ești vinovat.” sau „Sunt mai bun decât tine pentru că tu nu ai dreptate”. Ma-

nipulatorii încearcă să le insuflă „pupilelor” lor sentimentul de vinovăție pentru a le putea domina sau pentru propria lor afirmare. În aparență, acești oameni sunt „corecți”. Ei au decis de multă vreme ce e bun și ce e rău. Ei spun exact ce trebuie și de aceea au totdeauna dreptate. Toate faptele lor sunt corecte, ireproșabile.

Trebuie însă să precizăm că nu toți oamenii corecți sunt înclinați să manipuleze. De unde a apărut nevoia manipulatorilor de a-i învăța pe alții ce să facă, cum să facă și mai ales să-i dirijeze? Nevoia aceasta este determinată de faptul că, în sufletul lor, ei au îndoieli. Această luptă interioară ei o ascund cu iscusință atât față de cei din jur, cât și față de ei înșiși. Neavând propriului suport interior, pe care oamenii cu adevărat corecți îl au, manipulatorii vor să se afirme pe seama altora. Nevoia de a-i învăța și de a-i dirija pe alții apare din dorința lor de a-și consolida pozițiile minimalizându-i pe cei aflați sub tutela lor. Așa apar relațiile de dependență. Ar fi fost grozav dacă forțele de echilibrare le-ar aplica manipulatorilor ceea ce ei merită, potrivit regulii: „După faptă și răsplată”. Dar potențialul excedentar apare numai acolo unde există tensiune și unde energia nu circulă. În acest caz, cel aflat sub tutelă îi cedează manipulatorului energia sa și de aceea nu există un potențial iar manipulatorul acționează fără a fi pedepsit.

Imediat ce o persoană a declarat că este dispus să-și asume o vină, manipulatorii se și agață de ea și încep să-i sugă energia. Pentru a nu cădea sub influența lor trebuie doar să nu vă mai simțiți vinovat. Nu sunteți obligat să vă justificați în fața nimănui și nimănui nu-i datorați nimic.

Dacă într-adevăr există o vină, puteți suporta pedeapsa, dar nu continuați să vă simțiți vinovat. Ați rămas cu ceva dator celor apropiați? De asemenea, nu, din moment ce dumneavoastră vă îngrijiți de ei din convingere și nu din constrângere. E cu totul altceva. Renunțați la înclinația de a vă justifica, dacă aveți o asemenea tendință. Atunci manipulatorii vor înțelege că n-au de ce să se agațe de dumneavoastră și vă vor lăsa în pace.

Apropo, cauza inițială a complexului de inferioritate este sentimentul de vinovăție. Dacă ați încercat vreodată sentimentul de inferioritate înseamnă că acesta a apărut prin comparație cu alții. Se declanșează un proces în care dumneavoastră sunteți judecătorul propriei culpe. Vi se pare însă că sunteți judecătorul. În realitate se întâmplă altceva. Inițial, sunteți dispus să vă asumați vina – n-are importanță pentru ce anume. Pur și simplu sunteți de acord că sunteți vinovat. Dacă așa stau lucrurile, puteți fi și inculpat și să suportați și pedeapsa. Comparându-vă cu alții, le permiteți să-și aroge dreptul de a-și afirma superioritatea asupra-vă. Luați seama, singur le-ați acordat dreptul să se considere mai buni! Mai mult ca sigur ei nu gândesc așa, dumneavoastră sunteți cel care a hotărât că lucrurile ar sta așa și în numele lor sunteți propriul judecător. Rezultă că ei vă judecă pentru că dumneavoastră înșivă v-ați trimis în judecată.

Luați-vă înapoi dreptul de a fi dumneavoastră înșivă și ridicați-vă de pe banca acuzaților. Nimeni nu va îndrăzni să vă judece, dacă nu vă considerați vinovat. Numai dumneavoastră înșivă, de bună voie, puteți să acordați al-

tora privilegiul de a vă fi judecători. Ar putea să pară că fac demagogie. Dacă defectele sunt reale, se vor găsi totdeauna și oamenii care vor remarca acest lucru. În mod cert, se vor găsi. Dar numai în cazul în care vor simți că sunteți dispus să vă asumați vina pentru propriile defecte. Dacă, fie și pentru o secundă, ați recunoscut că sunteți vinovat de faptul că nu sunteți la fel de bun ca ceilalți, ei vor simți imediat. Și invers, dacă vă eliberați de sentimentul de vinovăție, nimănui nu-i va mai trece prin minte să se afirme pe seama dumneavoastră. Aici se manifestă o foarte fină influență a potențialului excedentar asupra mediului energetic înconjurător. Din punct de vedere al bunului simț, este greu de crezut acest lucru sută la sută. Totuși prin vorbe, nu se poate dovedi acest lucru. Dacă nu credeți – verificați!

Sunt încă două aspecte interesante ale sentimentului de vinovăție: puterea și curajul. Oamenii care au acest sentiment se subordonează totdeauna voinței altor oameni care nu îl au. Dacă, potențial, eu sunt dispus să recunosc că aș putea fi cât de cât vinovat, în mod inconștient sunt dispus să suport și pedeapsa, adică sunt dispus să mă supun. Dar dacă nu am sentimentul de vinovăție, dar simt nevoia să mă afirm pe seama altora, înseamnă că sunt disponibil să devin manipulator. Nu vreau nicidecum să spun că oamenii se împart în manipulatori și marionete. Acordați totuși atenție acestei legități. Stăpânii și diriguitorii au sentimentul de vinovăție dezvoltat în mai mică măsură sau chiar nu-l au deloc. Cinicii și persoanele care și-au „comandat” conștiința nu cunosc sentimentul de vinovăție.

Metoda lor este să calce pe cadavre. Nu e de mirare că la putere adeseori vin personalități „murdare”. Aceasta nu înseamnă că puterea este ceva rău și că oamenii aflați la putere nu sunt buni. S-ar putea să aveți norocul să deveniți un favorit al pendulului. Fiecare hotărăște singur cum să-și cântărească conștiința – în această privință, nimeni nu are dreptul să dea indicații. Cât privește sentimentul de vinovăție, în oricare caz, trebuie să renunțați la el.

Curajul – este însușirea opusă sentimentului de vinovăție. Natura fricii se află în subconștient și cauza ei o constituie nu doar frica de necunoscut, ci și temerea de pedeapsă. Dacă sunt vinovat, potențial, sunt de acord să suport pedeapsa și de aceea mă tem. Într-adevăr, cutezătorii nu numai că nu au mustrări de conștiință, dar nu au nici cel mai mic sentiment de vinovăție. N-au de ce să se teamă, întrucât judecătorul lor interior afirmă că au o cauză dreaptă. Victima înfricoșată – are dimpotrivă o altă poziție: nu sunt sigur că procedez corect, voi putea fi învinuit și oricine mă poate pedepsi. Simțământul de vinovăție, oricât de slab și de bine ascuns, deschide porțile subconștiente pentru pedeapsă. Dacă mă simt vinovat, înseamnă că, potențial, sunt de acord ca un hoț sau un bandit să aibă dreptul să mă atace și de aceea mă tem.

Oamenii au inventat o modalitate interesantă de disipare a potențialului excedentar și anume rugămintea de iertare. Aceasta e, într-adevăr, eficientă. Dacă omul are în el sentimentul de vinovăție, are tendința să păstreze energia negativă și generează un potențial excedentar. Cerând iertare, se eliberează de acest potențial și permite energiei

să se resoarbă. Rugămintea de iertare, recunoașterea greșelilor, rugăciunile pentru iertarea păcatelor, spovedania – toate acestea sunt metode de eliberare de sub influența potențialului de vinovăție. Cerând într-un fel sau altul iertare individul se eliberează de sentimentul de vinovăție creat de el însuși și îi este mai ușor. Este necesar doar să urmăriți ca nu cumva căința să se transforme în dependență față de manipulatori. Aceștia atât așteaptă, pentru că cerându-vă iertare, vă recunoașteți greșeala ca să vă puteți elibera de potențial. Manipulatorii vor avea grijă să vă amintească mereu de ea pentru a vă obliga să vă simțiți încontinuu vinovat. Nu cedați în fața provocărilor lor, aveți dreptul să cereți iertare pentru greșeală o dată pentru totdeauna.

Eliberarea de sentimentul de vinovăție este cel mai eficient mijloc de supraviețuire într-un mediu agresiv: în închisoare, în bandă, în armată, pe stradă. Nu întâmplător, în lumea interlopă, acționează o regulă tacită: „Nu te încrede, nu te teme, nu cere”. Această regulă este un avertisment pentru a nu crea potențiale excedentare. La baza potențialelor, care vă pot face deservicii în medii agresive, se află sentimentul de vinovăție. Îți poți păstra siguranța/securitatea, demonstrându-ți forța. În lumea în care supraviețuiește cel mai puternic acest credo funcționează. Dar acest remediu este prea excesiv. Mult mai eficient acționează eliminarea posibilității potențiale de pedeapsă din subconștient. Pentru ilustrare notăm următoarele: în fosta Uniune Sovietică, deținuții politici erau încarcerati în mod intenționat împreună cu deținuții de drept comun pentru a li se înfrânge voința. Dar rezultatul a fost că mulți dintre ei,

personalități ieșite din comun, nu numai că nu au căzut jertfă batjocurilor, dar și-au câștigat chiar notorietatea printre deținuți. Și aceasta, pentru că independența proprie și demnitatea sunt prețuite mai mult decât forța. Forță fizică – mulți au, pe când personalitate puternică – puțini. Este un fenomen rar. Cheia propriei demnități se află în absența sentimentului de vinovăție.

Cunoscutul scriitor rus, Anton Pavlovici Cehov spunea: „Picătură cu picătură storc robul din mine”. Prin aceste cuvinte el sublinia strădania de a se elibera de sentimentul de vinovăție. Eliberare înseamnă să lupți cu tine însuți. În Transurfing, nu există însă loc pentru luptă și siluire de sine. Este preferabil altceva: „Să *refuzi*, sau altfel spus să *alegi*. Nu este cazul să storci din tine, să sugrumi sentimentul de vinovăție. Este suficient să-ți permiți un trai în concordanță cu crezul ales. *Nimeni nu are dreptul să vă judece. Aveți dreptul să fiți dumneavoastră înșivă.* Dacă vă veți permite să fiți dumneavoastră înșivă, nu va mai fi nevoie să vă justificați, iar teama de a fi pedepsit se va risipi. Atunci se va mai întâmpla un lucru într-adevăr măreț: nimeni nu va mai îndrăzni să vă jignească, oriunde vă veți afla: la închisoare, în armată, în gașcă, la lucru, pe stradă, la bar – oriunde ar fi. Niciodată nu veți mai fi pus în situația ca cineva să vă amenințe cu forța sa. Din când în când unii vor avea parte de violență într-o formă sau alta, dar dumneavoastră nu, pentru că ați alungat din propriul subconștient sentimentul de vinovăție și prin urmare pe liniile respective ale vieții, pur și simplu nu există scenarii de pedeapsă. Asta e!

Banii

Este greu să-ti placă banii fără să vrei să-i ai pentru că aici, practic, nu mai pot fi evitate relațiile de dependență. Se poate doar să te străduiești ca acestea să fie cât mai puține. Bucurați-vă că banii v-au venit. Dar în niciun caz, nu vă dați de ceasul morții din cauza insuficienței sau pierderii banilor, în caz contrar, veți avea din ce în ce mai puțini. Dacă individul câștigă puțin, o greșeală tipică va fi să se plângă în permanență că banii nu-i ajung. Parametrii unei asemenea emisii mentale vor corespunde liniilor unei vieți sărace.

Deosebit de periculos este să te alarmezi că ai tot mai puțini bani. Frica este emoția cu cea mai mare încărcătură energetică, de aceea frica de a nu pierde banii sau de a câștiga puțin, este modalitatea cea mai sigură de a vă plasa pe acele linii unde, într-adevăr, banii sunt din ce în ce mai puțini. Dacă ați căzut în această capcană, va fi destul de greu să ieșiți, dar totuși nu este imposibil. Pentru aceasta va trebui să îndepărtați cauza potențialului excesiv pe care l-ați creat chiar dumneavoastră. Iar cauza a constituit-o dependența dumneavoastră de bani sau dorința excesivă de a-i avea.

Pentru început, domoliți-vă și mulțumiți-vă cu ce aveți. Țineți minte că totdeauna poate fi și mai rău. Nu trebuie să renunțați la dorința de a avea bani. Totuși, trebuie să vă raportați la ei calm, cu liniște, chiar dacă acum banii nu vin grămadă. Puneți-vă în situația jucătorului care în orice clipă poate fie să se îmbogățească, fie să piardă

totul.

Mulți penduli folosesc banii ca mijloc universal pentru reglarea conturilor cu aderenții. Activitatea pendulilor a dus la fetișizarea banilor. Cu ajutorul banilor îți poți asigura existența în lumea materială. Aproape totul se poate cumpăra și vinde. Cu bani sunt plătiți toți pendulii – luați pe care vreți dintre ei. Aici se ascunde pericolul. Apucând momeala fals strălucitoare, poți foarte ușor să treci pe acele linii ale vieții unde fericirea se află departe.

Urmărindu-și interesele, pendulii au creat mitul potrivit căruia pentru atingerea unui scop sunt necesare mijloace bănești. În felul acesta, scopul fiecărui individ luat în parte se substituie cu un înlocuitor artificial – banii. Ei pot fi obținuți de la diverși penduli, pentru că el se gândește nu la scopul în sine, ci la bani și astfel ajunge la cheremul chiar al unui pendul străin. Omul nu mai înțelege ce dorește, până la urmă, de la viață și începe să alerge pentru bani.

Pentru penduli, această situație este foarte avantajoasă, iar individul devine dependent și își modifică ruta vieții. Lucrând pentru un pendul străin, nu poate obține mulți bani pentru că servește un scop străin. Mulți sunt într-o astfel de situație. Iată de unde a apărut mitul că bogăția este privilegiul unei minorități. În realitate, bogat poate fi oricine dacă își urmează țelul.

Banii nu sunt un scop și nici măcar un mijloc pentru realizarea scopului, ci sunt un atribut însoțitor. Scop este ceea ce omul dorește de la viață. Iată exemple de scopuri: să trăiești în propria casă și să cultivi trandafiri. Să călătorești în toată lumea, să vezi țări îndepărtate. Să prinzi păs-

trăvi în Alaska. Să schiezi pe pârtiile din Alpi. Să crești cai la ferma ta. Să te bucuri de viață pe propria-ți insuliță la ocean. Să fii vedetă de muzică ușoară. Să pictezi.

Evident că unele scopuri le poți realiza doar având un sac de bani. Majoritatea oamenilor chiar așa și procedea-ză – se străduiesc să obțină acest sac. Ei se gândesc la bani, lăsând scopul pe planul doi. În concordanță cu principul Transurfingului, ei încearcă să se transfere pe acele linii ale vieții, unde îi așteaptă sacul cu bani. Dar, lucrând pentru un pendul străin, sacul cu bani este foarte greu de obținut sau chiar imposibil. În acest fel rezultă că nici bani nu sunt, nici scopul nu a fost atins. Nu se putea să fie altfel deoarece în loc să-și regleze emisia de energie mentală pe un scop, și-au reglat-o pe un înlocuitor artificial.

Dacă vi se pare că scopul dumneavoastră poate fi realizat numai cu condiția de a fi foarte bogat, dați naibii această condiție. Să presupunem că doriți să călătoriți prin lume. Cu siguranță, vă trebuie mulți bani. Ca să vă realizați dorința, gândiți-vă la scop, nu la bogăție. Banii vor veni în mod sigur, întrucât ei constituie un atribut însoțitor. Iată ce simplu e! Nu-i așa că sună incredibil? Și totuși, într-adevăr, așa este și în curând vă veți convinge. Urmărindu-și propriul avantaj, pendulii au întors totul cu susul în jos. Nu scopul se realizează cu ajutorul banilor, ci banii vin pe drumul hărăzit scopului.

Acum vă este clar, cât de puternică este influența pe care o dețin pendulii. Această influență a generat o sumedenie de rătăcirii și mituri. Acum, când citiți aceste rânduri, puteți să-mi spuneți: este clar că individul devine mai întâi

un mare industriaș, sau un bancher, sau un star de cinematograf și abia după aceea devine milionar. Așa este, numai că au devenit milionari doar aceia care s-au gândit nu la bogăție, ci la scopul propus. Majoritatea oamenilor procedează invers: fie servesc unui scop străin și nu propriului scop, fie îl înlocuiesc cu un substitut artificial, fie renunță complet la scop deoarece nu îndeplinesc condiția de a fi bogat.

Într-adevăr, nu există opreliști la bogăție. Puteți dori orice. Dacă acest lucru este într-adevăr ceea ce vă doriți, îl veți obține. Dacă scopul v-a fost indus de pendul, nu veți putea obține nimic. Mai amănunțit despre scopuri vom discuta mai târziu. Aici, anticipez lucrurile, altfel nu se poate pentru că despre bani, la modul general, n-are rost să vorbim. Mă repet, banii nu sunt decât un atribut colateral pe drumul spre atingerea unui scop. Nu vă neliniștiți din cauza lor, ei vă vor veni de la sine. Acum este important să diminueați cât se poate de mult importanța capitalului, ca să nu se creeze potențiale excesive. Nu vă gândiți la bani, gândiți-vă numai la ceea ce vreți să obțineți.

În același timp, banii trebuie tratați cu atenție și grijă. Dacă ați văzut pe jos o monedă și vă e lene să vă aplecați, înseamnă că nu-i apreciați deloc. În niciun caz nu veți fi în grațiile pendulului banilor dacă tratați cu neglijență atribuțiile acestuia.

Nu trebuie să vă alarmați când cheltuiți niște bani. Pentru asta sunt făcuți. Dacă v-ați propus să-i cheltuiți, nu regretați. Tendința de a pune ban pe ban și a cheltui cât mai puțin generează un potențial puternic: se acumulează

undeva și nu se descarcă. În acest caz, probabilitatea de a pierde totul este foarte mare. Banii trebuie cheltuiți cu cap, ei trebuie să circule. Acolo unde nu-i mișcare, apare un potențial. Nu întâmplător, oamenii bogați se ocupă cu filantropia. În acest fel ei mai scad din potențialul excedentar acumulat.

Perfecțiunea

Și, în sfârșit, vom analiza un caz paradoxal de rupere de echilibru. Lucrurile încep de la fapte mărunte, dar pot avea urmări deosebit de grele. De regulă, încă din copilărie suntem învățați să fim sânguincioși, conștiincioși, suntem educați în spiritul responsabilității, ni se inoculează noțiuni privitoare la faptul că trebuie să știm ce-i bine și ce-i rău. Indubitabil, așa și trebuie, altfel, armata de neglijenți și de nuliți ar fi uriașă. Dar adepților pendulilor așa de bine le cad la inimă toate acestea, încât încep să devină parte a personalității lor.

Năzuința spre perfecțiune, în toate cele, devine pentru unii oameni idee fixă. Viața lor este o luptă nesfârșită. Ați ghicit cu cine se duce lupta? Evident, cu forțele de echilibrare. Hotărârea de a obține perfecțiunea oriunde și absolut în totul, are implicații serioase la nivel energetic, deoarece aprecierile se schimbă în mod inevitabil și prin urmare se creează un potențial excedentar.

Nu e nimic rău în strădania de a face totul bine. Dar

dacă acestui aspect i se acordă o semnificație excesivă, forțele de echilibrare sunt pe fază. Ele vor strica totul. Apare reacția (feedback) și individul se va încăpățâna tot mai mult, va căpăta o fixație: el își dorește perfecțiunea, dar rezultatul este contrar; va încerca cu disperare să îndrepte totul, dar rezultatul va fi și mai rău. În ultimă instanță, năzuința spre perfecțiune va deveni o a doua natură, o veritabilă manie. Existența se transformă într-o luptă continuă și aceasta, în mod automat, va otrăvi și viața celor din jur, pentru că individul este exigent nu doar cu sine, dar și cu cei din jur. Aceasta se manifestă în intoleranța față de obișnuințele și gusturile altora, ceea ce constituie motiv pentru mici conflicte, care uneori se transformă în mari conflicte.

Din afară, se vede bine această absurditate a încercării de a obține perfecțiunea în totul și de a-i tiraniza astfel pe cei din jur. Însă idealistul intră așa de profund în rol, încât ajunge să se considere o personalitate ireproșabilă, care nu poate greși, zicând: din moment ce vreau să fiu etalon, înseamnă că sunt etalon. Nici măcar nu-și dă seama că sentimentul lui de superioritate nu se încadrează în noțiunile unanim acceptate cu privire la perfecțiune. Subconștient, la acest idealist sentimentul că el are dreptate în toate este foarte puternic.

Pe idealistul nostru îl pândește ispita de a se înfățișa în fața omenirii în rolul justițiarului suprem, care hotărăște ce și cum trebuie să procedeze cu fiecare dintre sufletele rătăcite. Se lasă ușor pradă ispitei iar ca justificare spune că el are dreptate și că vrea să-i aducă pe toți pe calea cea

bună.

Din acest moment „creatorul destinelor”, învăluindu-se în mantie, își arogă dreptul de a-i judeca pe alții și de a pronunța sentințe. În realitate, un astfel de proces justițiar nu depășește cadrul unor acuzații și sfaturi obișnuite. Dar în plan energetic, se produce un potențial excedentar uriaș. „Justițiarul” își arogă misiunea de a hotărî cum trebuie să se poarte aceste creaturi lipsite de rațiune și inutile, cum ar trebui ele să gândească, ce să prețuiască, în ce să creadă, spre ce să năzuiască. Dacă stârpiturii îi trece prin cap să aibă o părere în această privință, el trebuie să fie pus la locul său și dacă va insista, atunci trebuie să fie judecat, condamnat, să i se pună o etichetă pentru ca toată lumea să știe cine este el.

Eu sunt convins, dragă Cititorule, că portretul dumneavoastră este foarte diferit de cel înfățișat aici. Cartea aceasta nu putea cădea în mâinile unui cretin, convins că el are dreptate. El și așa știe cum trebuie să trăiască și, în această privință, nu-l chinuie îndoielile. Dar dacă veți întâlni un asemenea exemplar, cercetați-l cu interes. Aveți în fața ochilor un exemplar de ceea ce înseamnă cea mai brutală încălcare a legii echilibrului. Suntem cu toții musafiri în această lume, fiecare este liber să-și aleagă drumul, dar nimeni nu are dreptul să-i judece pe alții, să emită sentințe și să pună etichete (facem abstracție de dreptul penal).

Iată astfel începe totul, pare-se inofensiv, pornind de la dorința de perfecțiune și terminând cu pretenția de a avea privilegii de stăpân. De aceea și acțiunea forțelor de echilibrare, care la început se manifesta sub forma unor

mici neplăceri, va crește. Dacă infractorul se găsește sub protecția unui pendul, lucrul acesta îl poate ajuta până la un moment dat, dar, în ultimă instanță, vine timpul să plătească pentru tot. Când invitatul uită că este doar musafir și începe să pretindă rolul de stăpân, atunci el trebuie dat pe ușă afară.

Importanța

În sfârșit, vom examina tipul de potențial excedentar cu cel mai înalt grad de generalitate – importanța. Ea apare pretutindeni, acolo unde unui anumit fapt/lucru i se acordă o însemnătate excesivă. Ea reprezintă un potențial excedentar, de esență pură; la înlăturarea acestuia forțele de echilibrare creează probleme celui care l-a generat.

Există două tipuri de importanță: *interioară* și *exterioară*. Cea interioară, sau proprie, se manifestă ca o supraevaluare a propriilor calități sau defecte. Formula ei sună așa „Sunt o persoană importantă” sau „Eu dețin un post important”. Când acul indicator al importanței acordate propriei persoane o ia razna, atunci intervin forțele de echilibrare și „păunul” respectiv primește un bobârnac peste nas. Iar pe personajul care „deține o funcție importantă” îl așteaptă, de asemenea, o deziluzie: fie că slujba respectivă nu mai prezintă interes pentru nimeni, fie că el lucrează de mântuială. Dar infatuarea, aroganța și privitul de sus la cei din jur reprezintă doar o fațetă a medaliei.

Există și latura opusă și anume minimalizarea propriilor merite. Ce urmează după aceasta știți deja. După cum înțelegeți, mărimea potențialului excesiv, în ambele cazuri este identică, diferența este de semn.

Importanța exterioară este creată, de asemenea, artificial, de individ, când el acordă o mare însemnătate unui lucru sau eveniment din lumea sa înconjurătoare. Formula acestui tip de importanță este: „Pentru mine este foarte important cutare lucru” sau „Pentru mine este foarte important să fac cutare lucru”. În această situație, se creează un potențial excedentar și totul se duce de răpă. Dacă sentimentul importanței interioare mai poate fi ținut în frâu, cu cel exterior lucrurile stau mai rău. Imaginați-vă că trebuie să mergeți pe o bârnă aflată pe pământ. Nimic mai simplu! Iar acum, că trebuie să mergeți pe aceeași bârnă, dar că este suspendată pe acoperișurile unor case înalte. Este foarte important pentru dumneavoastră și nu vă lăsați convins să renunțați. Singura modalitate de înlăturare a importanței exterioare este asigurarea. Iar aceasta va fi diferită pentru fiecare caz concret. Important este să nu puneți totul pe un singur taler al balanței. Totdeauna trebuie să existe o contrapondere, o protecție, o cale de rezervă.

Mai mult n-am ce vă spune. În esență, despre importanță am spus totul mai sus. Vă dați seama, nu? Tot ce s-a spus în acest capitol despre însemnătate – interioară sau exterioară – sunt variații pe aceeași temă. Toate sentimentele și reacțiile inegale – furie, nemulțumire, indignare, neliniște, emoție, apăsare, prăbușire, disperare, frică, teamă, milă, afectivitate, entuziasm, înduioșare, idealizare,

adoratie, exaltare, deziluzie, mândrie, îngâmfare, infatuare, dispreț, dezgust, necaz și așa mai departe – nu sunt altceva decât manifestări ale importanței într-o formă sau alta. Potențialul excedentar se formează doar atunci când acordați o semnificație excesivă unei calități, unui obiect sau unui eveniment, în sinele dumneavoastră sau în exterior.

Importanța creează un potențial excedentar, care determină o adevărată vijelie a forțelor de echilibrare. Ele, la rândul lor, generează o sumedenie de probleme și viața devine o continuă luptă pentru existență. Acum puteți să judecați dumneavoastră înșivă cât de mult vă complică viața, atât importanța interioară, cât și cea exterioară.

Dar asta încă nu e totul. Amintiți-vă de *sforile marionetelor*. Pendulii se agață de sentimentele și reacțiile dumneavoastră: teamă, frică, neliniște, ură, iubire, adulare, sentimentul datoriei, de vinovăție și altele. După cum vă dați seama, toate acestea sunt efecte ale importanței acordate. Se petrece efectiv următorul lucru. Aveți în față un obiect oarecare. În plan energetic, el este neutru: nu e nici bun și nici rău. Vă apropiați de el, îl ambalați conform importanței lui, vă îndepărtați puțin, îl priviți și scoateți un strigăt de uimire – Ah! Acum sunteți pregătit să vă cedați energia pendulului, pentru că el are de ce să vă agațe. Măgărușul se va târî după nadă – morcovul oferit. Importanța reprezintă exact acel morcov cu ajutorul căruia pendulul va prinde frecvența dumneavoastră de emisie, va scoate energia din dumneavoastră și vă va duce unde vrea el.

Prin urmare, pentru a intra în echilibru cu lumea înconjurătoare și a vă elibera de penduli este necesar să di-

minuați importanța. Trebuie să controlați în permanență ce importanță dați propriei persoane și lumii înconjurătoare. Supraveghetorul Interior nu trebuie să doarmă. Diminuând importanța, veți intra imediat într-o stare de echilibru, iar pendulii nu vor mai putea să vă controleze – deoarece vidul nu-l poți agăța. Îmi puteți răspunde că în felul acesta devii repede o stană de piatră. Eu nu vă îndemn să nu mai aveți emoții sau să le diminuați amplitudinea. În genere, n-are rost să lupti cu emoțiile și nici nu e nevoie. Dacă încercați să vă stăpâniți și, privit din afară, păreți liniștit și calm dar în interior totul clocotește, potențialul excedentar se accentuează și mai mult. Emoțiile sunt generate de atitudine, de aceea e necesar să fie schimbată *atitudinea*. Sentimentele și emoțiile sunt doar efectele. Cauza se află doar în importanța pe care o dați.

Să presupunem că în familia mea s-a născut un copil, a murit sau s-a căsătorit cineva, etc., s-a întâmplat un eveniment important. Pentru mine este important? Nu. Îmi este indiferent? Nu. Realizați diferența? Eu pur și simplu nu-mi fac din aceasta o problemă și nu mă chinui din această cauză pe mine și pe cei apropiați. Și atunci cum rămâne cu compasiunea? Eu cred și nu greșesc dacă voi spune că a fi alături și a-i ajuta pe cei care au cu adevărat nevoie nu a pricinuit nimănui vreun rău. Dar și aici trebuie să fim atenți la *importanță*. Eu am spus că ajutorul trebuie acordat numai acelor care au cu adevărat nevoie de el. Dar dacă omul vrea să sufere? Așa îi place lui și compasiunea dumneavoastră pentru el este un mod de a vă afirma. Sau, de exemplu, ați văzut un infirm și i-ați dat niște bani,

iar el, în spatele dumneavoastră și-a răs în barbă, știind că nu-i nicidecum infirm, ci cerșetor profesionist.

În lumea animalelor și plantelor, în general în natură, nu există asemenea noțiune – importanța. Există numai necesitate din perspectiva acțiunii legilor echilibrului. Sentimentul propriei importanțe se poate manifesta numai la animalele domestice care locuiesc în apropierea oamenilor. Și mediul social are o oarecare influență asupra lor. Celelalte animale se conduc, în comportamentul lor, numai după instincte. Importanța – este o invenție a oamenilor spre bucuria pendulilor. O deviere puternică legată de importanța exterioară creează fanatici. Iar o devierea legată de importanța interioară creează – ce credeți? Creează despoți.

Se poate crea impresia că după o astfel de descriere tipologică ajungi să-ți fie groază să mai faci un pas. Din fericire, nu e chiar așa de rău. Forțele de echilibrare încep să acționeze vizibil asupra dumneavoastră dacă vă cramponați de propriile reprezentări, dacă ați făcut o fixație și dacă ați întrecut măsura. Cu pendulii totul este, de asemenea, clar. Noi toți ne aflăm sub influența lor. Important este să vă dați seama cât de ușor vă pot juca pe degete și cât de departe le permiteți să ajungă. Dacă veți acorda mai puțină importanță, va scădea simțitor și numărul de probleme apărute în viața dumneavoastră. Dacă veți renunța la importanța exterioară și interioară, veți primi o imensă comoară și anume *libertatea de a alege*. Cum așa? – mă veți întreba – pentru că, în concordanță cu primul principiu al Transurfingului, noi și așa avem dreptul să alegem?! De avut, aveți, dar nu puteți să vi-l luați. Nu vă lasă forțele

de echilibrare și pendulii. Din cauza importanței, toată viața vă luptați cu forțele de echilibrare. Nu vă mai rămâne energie nici pentru a alege și nici măcar să vă gândiți la ce doriți de fapt de la viață. Iar pendulii au năravul să controleze totul și să vă impună alte scopuri. Ce libertate mai poate fi asta?

Orice importanță, atât internă, cât și externă, este născocită. Noi toți, în egală măsură, nu însemnăm nimic în lumea aceasta. Dar în același timp ne sunt accesibile toate bogățiile acestei lumi. Închipuiți-vă cum se zbenguie veseli copiii în valurile sparte la mal. Închipuiți-vă că nici unul dintre ei nu-și imaginează că este bun sau rău, că apa este bună sau rea, că alți copii sunt buni sau răi. Atâta timp cât se păstrează această stare, copiii sunt fericiți – ei sunt în echilibru cu natura. La fel, oricare om a venit în această lume ca un copil al naturii. Dacă el nu strică echilibrul, va avea parte de tot ce-i mai bun din ceea ce este aici. Este suficient ca individul să înceapă a inventa importanța că imediat apar și problemele. El nu vede legătura cauză-efect între importanța creată și problemele ivite pentru că lui i se pare că lumea este, de la bun început, un mediu ostil, unde nu e chiar așa de simplu să obții ceea ce dorești. De fapt, *unica piedică în calea împlinirii dorinței este importanța creată artificial*. E posibil, ca până acum, să nu fi reușit să vă conving. Dar argumentele mele nu sunt nici pe departe epuizate.

De la luptă la echilibru

E posibil, oare, să te opui forțelor de echilibrare? Exact lucrul acesta îl facem în fiecare zi. Toată viața constă într-o luptă dusă cu aceste forțe. Toate dificultățile, neplăcerile și problemele sunt legate de acțiunea forțelor de echilibrare. În orice caz, este un nonsens să te opui forțelor de echilibrare, ele oricum își vor face treaba. Eforturile îndreptate spre înlăturarea efectelor nu duc la nimic. Dimpotrivă, situația se va agrava. Singurul mijloc împotriva forțelor de echilibrare este înlăturarea cauzei și anume, diminuarea potențialului excedentar al importanței care a generat aceste forțe. Situațiile concrete de viață sunt atât de variate, încât nu se poate oferi o rețetă universală pentru rezolvarea tuturor problemelor. Aici, eu nu pot decât să vă ofer câteva recomandări.

Fiecare om nu face altceva decât să ridice un zid pe fundația importanței, ca după aceea să încerce să sară peste el sau să-l străpungă cu capul. În loc să înlătore obstacolul, n-ar fi mai bine să scoată o cărămidă din fundație ca să cadă peretele? Toți ne vedem cu claritate propriile piedici. Dar să vedem pe ce fundație stau ele nu este nici pe departe așa de simplu. Dacă v-ați confruntat cu o situație problematică, străduiți-vă să stabiliți unde ați exagerat, din ce ați făcut o fixație, cărui lucru i-ați acordat o prea mare importanță. Stabiliți-vă importanța și apoi renunțați la ea. Zidul se va prăbuși, piedica va dispărea ea singură și problema se va rezolva de la sine. *Nu încercați să depășiți piedicile, coborâți ștacheta importanței.*

A coborî încă nu înseamnă să luptăm cu sentimentele noastre și să încercăm să le înăbușim. Emoțiile și trăirile excedentare sunt efectele importanței. Trebuie înlăturată cauza – atitudinea noastră. Sfatul ar putea fi următorul: de a avea o atitudine filozofică față de viață – atât cât suntem capabili să o facem – deși suntem sătui până în gât de acest îndemn. Trebuie mai întâi să conștientizăm că importanța nu ne aduce nimic bun în afară de probleme și apoi să o diminuăm cu bună știință.

Diminuarea importanței exterioare nu are nimic comun cu a o neglija și a o subaprecia. Dimpotrivă, neglijarea este importanță cu semn invers. Trebuie să ne raportăm la viață mai simplu. Nici să nu o depreciem, dar nici să o vedem doar în roz. Deosebirea constă numai în semnul pus plus sau minus. Să ne gândim mai puțin la cum sunt oamenii – buni sau răi. Să acceptăm lumea în manifestarea ei obișnuită.

Diminuarea importanței interioare nu are nimic comun cu umilința și subestimarea. A te căi pentru greșelile și păcatele proprii este același lucru cu a te grozăvi cu meritele și realizările tale. Diferența este doar de semn : plus sau minus. Căința dumneavoastră poate să fie necesară numai pendulilor, care doresc să vă controleze. Acceptați-vă așa cum sunteți. Permiteți-vă luxul de a fi dumneavoastră înșivă. Nu vă exagerați și nici nu vă minimalizați calitățile și defectele. Doriți-vă liniștea interioară: nu sunteți nici important dar nici o nulitate nu sunteți.

Dacă situația dumneavoastră depinde foarte mult de o anumită împrejurare, eveniment, găsiți o variantă de re-

zervă. Ca să mergeți liniștit pe bârnă, vă trebuie o asigurare. Puneți-vă doar întrebarea: ce anume poate să servească drept asigurare? Rețineți că este inutil să luptați cu forțele de echilibrare. Frica și emoția nu pot fi reprimare. Trebuie doar să diminuăm importanța. Și acest lucru îl poate face doar asigurarea sau o variantă de rezervă. Nu mizați niciodată totul pe o carte, oricât de sigură ar fi ea!

Singurul lucru care nu creează potențial excedentar este simțul umorului, capacitatea de a te amuza de propria persoană și de a te amuza de alții fără răutate, pentru a nu-i jigni. E suficient doar acest lucru și el vă va ajuta să nu deveniți un manechin lipsit de simțire. Umorul înseamnă chiar negarea importanței, caricaturizarea ei.

În rezolvarea problemelor, e necesar să respectăm o regulă de aur. Înainte de a ne apuca să rezolvăm o problemă, este necesar să-i diminuăm importanța. Atunci forțele de echilibrare nu ne vor mai stânjeni și problema se va rezolva ușor și simplu.

Pentru a diminua importanța, pentru început, este necesar să *ne amintim* și să ne dăm seama că: situația problematică este un efect al importanței. Atâta vreme cât nu vă veți explica faptul că orice problemă înseamnă dare de importanță și vă veți lăsa prins de ea până peste cap, vă veți abandona în întregime voinței pendulului. Opriți-vă, scuturați-vă de halucinație și amintiți-vă ce înseamnă *importanța*! După aceea, schimbați-vă în mod intenționat atitudinea față de obiectul ei. Nu e greu. Știți doar că importanța nu face decât să strice. Dificultatea principală constă în a-ți aminti la timp că te bălăcești în importanța

interioară sau exterioară. Pentru asta vă e necesar Supraveghetorul – observatorul dumneavoastră interior – care să vegheze asupra tuturor valorilor dumneavoastră interioare.

Gândurile omului sunt acaparate de importanță întotdeauna cum mușchii se încordează spontan. De exemplu, când ceva vă apasă, mușchii umerilor și ai spatelui sunt tensionați. Nu vă dați seama de această tensiune până ce nu apare durerea. Dar dacă v-ați aminti la timp și v-ați concentra pe zona respectivă ați putea scăpa de încordare.

De fiecare dată când vă pregătiți pentru un eveniment urmăriți ce importanță îi dați. Dacă evenimentul are într-adevăr o mare importanță pentru dumneavoastră, nu plusați emoțional. Cea mai bună rețetă este spontaneitatea, improvizarea, o atitudine lejeră. Pregătirea trebuie să fie numai ca asigurare. În niciun caz nu trebuie „să vă pregătiți serios, minuțios” – asemenea pregătiri amplifică importanța. Neliniștea sufletească, neînsoțită de activitate, o amplifică și mai mult. *Potențialul importanței se risipește prin acțiune.* Nu vă mai gândiți, ci acționați. Dacă nu puteți acționa – nu vă mai gândiți. Transferați atenția pe un alt obiect și lăsați la o parte situația.

Puteți realiza o foarte mare eficiență a oricărei acțiuni dacă nu vă focalizați atenția pe *persoana dumneavoastră* ca executant și pe *scopul final*, ci pe *procesul de executare a acțiunii*. În cazul acesta, „eu nu fac un lucru important” și „lucrarea nu este importantă” înlătură potențialele excesdentare și forțele de echilibrare nu mai deranjează. Acțiunea se execută fără patimă, dar în nici un caz neglijent și nici fără atenția cuvenită. S-ar putea să aveți dubii: de ce

să nu-mi mai focalizez atenția pe scopul final? Cum poate fi executată o lucrare, fără să te gândești la scopul final? Veți înțelege acest fapt care acum nu este clar, în următoarele capitole ale cărții.

De ce uneori se întâmplă ca, temându-vă de ceva anume, să vă gândiți permanent la acel ceva, la tot soiul de complicații și situații problematice, iar în final totul să se termine cu bine și simplu? Și invers, se întâmplă să aveți o atitudine ușuratică față de evenimentul ce vă așteaptă și să aveți parte de neplăceri absolut neprevăzute. În primul caz, aprecierea evenimentului tinde spre negativ, iar în al doilea – spre pozitiv. Tot ceea ce se întâmplă, în final, reprezintă rezultatul acțiunii forțelor de egalizare. Ele trebuie să echilibreze potențialul excedentar pe care l-ați creat în mod artificial – și acest lucru ele îl și fac.

Plecând de la cele prezentate mai sus, se poate presupune că dacă eu, în mod intenționat, înainte de examen, îmi voi imagina un tablou dintre cele mai sumbre, atunci cu siguranță voi lua examenul cu brio?! Nu prea e așa. Aceasta este o intenție artificială. Ea este produsul rațiunii, nu al sufletului. Puteți să încercați să vă amăgiți, dar nu va fi decât butaforie, fără o bază energetică. Bază energetică are numai *intenția sufletului*. Tocmai de aceea nu se poate obține lucrul dorit prin simpla vizualizare a tabloului. Dar despre aceasta vom vorbi mai târziu.

Niciodată, în niciun fel de circumstanțe, nu vă lăudați, nici măcar cu ceea ce ați obținut pe merit. Cu atât mai mult cu ce nu ați realizat încă. Este extrem de neproductiv deoarece, în astfel de cazuri, forțele de echilibrare vor ac-

ționa totdeauna împotriva dumneavoastră.

Comportați-vă ca acasă, dar nu uitați că sunteți în vizită. Dacă veți fi într-un echilibru armonios cu pendulii înconjurători, adică veți oscila la unison cu ei, atunci viața dumneavoastră se va derula ușor și plăcut. Ca și cum ați intra în rezonanță cu lumea înconjurătoare, primiți energie și vă veți atinge scopul cu ușurință.

Dacă ați ajuns în imposibilitatea de a trăi în armonie cu lumea înconjurătoare (de exemplu, vă bate soțul), atunci trebuie să vă gândiți să faceți un pas hotărâtor și să vă schimbați mediul. Vă gândiți, poate, că nu aveți unde să vă duceți. Pendulul vă insuflă gândul acesta deoarece pentru el este avantajos să vă aibă în apropierea sa. Întotdeauna există o soluție și nu doar una singură. Amintiți-vă de musca de pe sticla geamului care nu vede că oberlihtul este deschis. Trebuie doar să evitați să faceți gesturi forțate, negândite. Se va găsi imediat o soluție optimă dacă veți diminua importanța și vă veți elibera de influența pendulului distructiv care nu vă lasă să trăiți liniștit. Modalitățile de eliberare vă sunt cunoscute acum – eșecul și stingerea pendulului.

Acestea fiind spuse, eu închei tema mare și complexă a echilibrului. Acum, când vă este cunoscut mecanismul de acțiune al forțelor de echilibrare, puteți să stabiliți cu ușurință unde se ascunde cauza unora sau altora dintre eșecuri. Am ajuns la concluzia că în toate este necesar să respectăm principiul echilibrului. Iar acum trebuie să vă previn că nu trebuie să exagerați în ceea ce privește recomandarea făcută. Dacă vă veți face o idee fixă din acest

principiu și-l veți aplica fanatic, practic îl veți compromite. Dacă veți explica în detaliu unui miriapod cum trebuie să se miște, el va deveni total confuz și nu se va mai clinti din loc. În toate trebuie să fie o măsură. Deci, permiteți-vă ca, uneori, să încălcați puțin acest echilibru și nu se va întâmpla nimic înspăimântător. Ceea ce contează este ca acul indicator al importanței să nu se deregleze.

Rezumat

Se creează un potențial excedentar numai în cazul când se dă importanță estimării.

Doar ce este important pentru dumneavoastră în mod concret conferă energie estimării pe care o faceți.

Valoarea potențialului excedentar crește dacă estimarea denaturează realitatea.

Acțiunea forțelor de echilibrare este orientată spre eliminarea potențialului excedentar.

Adesea, acțiunea forțelor de echilibrare este opusă intenției care a creat potențialul.

Dacă v-ați dat în arendă, Supraveghetorul dumneavoastră interior să urmărească dacă vă comportați ireproșabil.

Dacă sunteți nemulțumit și îi judecați pe alții, forțele de echilibrare se vor îndrepta întotdeauna împotriva dumneavoastră.

Înlocuiți reacțiile dumneavoastră negative devenite

deja un obicei cu reacții pozitive.

A plăcea necondiționat înseamnă să admiri fără a avea dreptul să fii posesiv sau să faci un cult din ceea ce îți place.

Condiționările și comparațiile generează relații de dependență.

Relațiile de dependență creează potențiale excedentare.

Idealizarea și supraestimarea se termină totdeauna prin discreditarea miturilor.

Pentru ca iubirea să fie reciprocă renunțați să fiți posesiv.

Pentru dispreț și vanitate se plătește obligatoriu.

Renunțați la nevoia de a vă sublinia superioritatea.

Tendința de a-ți ascunde defectele are un efect contrar celui așteptat.

Orice defect este compensat prin calitățile pe care le aveți.

Cu cât este mai mare importanța scopului, cu atât e mai mică probabilitatea înfăptuirii acestuia.

Dorințele eliberate de potențialele importanței și dependenței se realizează.

Renunțați la sentimentul de vinovăție și obligația de a vă justifica.

Ca să te eliberezi de sentimentul vinovăției este suficient să-ți permiți a fi tu însuși.

Nimeni nu are dreptul să vă judece. Aveți dreptul să fiți dumneavoastră înșivă.

Banii vă vin ei singuri, ca un atribut însoțitor pe

drumul spre un scop.

Tratați banii cu dragoste și atenție și despărțiți-vă de ei fără să vă faceți griji.

Renunțând la importanța exterioară și interioară obțineți libertatea de a alege.

Singura piedică în calea realizării unei dorințe este importanța pe care i-o dați.

Nu evitați obstacolele – dați-le o mai mică importanță.

Vedeți-vă de îndatoririle dumneavoastră fără să vă neliniștiți.

Capitolul V

Transferul indus

De ce fiecare generație matură consideră că înainte viața era mai bună? Câte generații au trecut deja de la începuturile istoriei omenirii! Și fiecare generație este convinsă că lumea nu este mai bună. Rezultă oare că lumea are tendința să se degradeze? Dacă ar fi așa, atunci omenirii i-ar fi fost suficiente câteva zeci de generații pentru ca totul să se ducă naibii. Ce se întâmplă totuși?

*Nu vă lăsați influențați
de informațiile negative.*

Sucesiunea generațiilor

Din toate timpurile, oamenii au gândit: „Ei, ce bine era odată!” Înaintând în vârstă, viața i se pare omului tot mai grea. Își amintește de anii tinereții, când toate culorile erau vii, impresiile erau strălucitoare, visurile se împlineau, muzica era mai frumoasă, clima era plăcută, oamenii erau mai prietenoși, până și salamul era mai gustos, fără să mai vorbim despre sănătate. Acum, după trecerea atâtor ani, omul nu mai trăiește cu aceeași plăcere aceleași evenimente, ca de exemplu, picnicul, seratele, concertele, cinefilmele, sărbătorile, întâlnirile de amor, odihna la mare. Dacă stai să judeci obiectiv, toate par să fie de aceeași calitate. Sărbătoarea este veselă, filmul e interesant, marea e caldă. Cu toate acestea, nu mai e ce-a fost. Culorile au pălit, trăirile sunt mai stinse, interesul a scăzut.

De ce oare în tinerețe totul a fost formidabil? Nu cumva, odată cu vârsta, percepția omului își pierde din acuitate? Că doar nu-și pierde capacitatea de a plânge, de a râde, de a percepe culorile și gusturile, nu-și pierde capaci-

latea de a deosebi adevărul de neadevăr, ce e bine de ce e rău. Sau omenirea într-adevăr se rostogolește spre abis? În realitate, lumea înconjurătoare nu se degradează de la sine și nici nu devine mai rea. Pentru fiecare, ea este mai rea în mod individual. Paralel cu linia negativă a vieții, există linii pe care, la un moment dat, individul le-a părăsit și unde totul continuă să fie bine, la fel ca odinioară. Exprimându-și nemulțumirea, omul se plasează pe linii de viață cu adevărat rele. Iar dacă lucrurile se petrec astfel, el în mod real este atras în ele.

Potrivit principiului Transurfingului, în spațiul variantelor *sunt de toate și pentru toți*. De exemplu, există un sector în care, pentru omul în cauză, viața și-a pierdut toată culoarea, iar pentru alții a rămas aceeași. Emițând o energie mentală negativă, omul respectiv intră într-un sector unde decorul spațiului respectiv s-a schimbat. În același timp, pentru ceilalți oameni lumea a rămas aceeași. Nici nu e obligatoriu să prezentăm cazuri extreme cum ar fi acelea că omul a ajuns un invalid, și-a pierdut casa sau pe unul dintre cei dragi sau a devenit alcoolic. Cel mai adesea, în cursul vieții, individul alunecă încet dar sigur pe panta unde toate culorile decorului pălesc. Și individul își aduce aminte cât de plin de viață și cât de proaspăt era cu mulți ani în urmă.

După ce se naște, la început, omul acceptă lumea așa cum este ea. Copilul încă nu știe ce înseamnă mai rău sau mai bine. Tinerii încă nu sunt prea răsfățați sau capricioși. Ei, pur și simplu, descoperă viața și se bucură de ea deoarece au mai multe bucurii decât pretenții. Ei cred că acum

totul este bine și că va fi și mai bine. Abia după aceea încep să apară eșecurile, ei încep să înțeleagă că nu toate visurile se împlinesc, că unii oameni trăiesc mai bine și că pentru un loc sub soare trebuie să te lupți. Cu timpul, pretențiile devin mai mari decât speranțele. Nemulțumirea și văicărelile sunt acea forță motrice care-l împinge pe om spre liniile nefericite ale vieții. Exprimându-ne în termenii Transurfingului, omul începe să emită energie negativă și această energie îl comută pe acele linii de viață care corespund cu parametrii negativi.

Viața devine cu atât mai rea, cu cât gândiți mai rău despre ea. În copilărie, nimeni nu se gândea în mod special că viața e bună sau e rea, ci o lua ca atare. Abia începeați să descoperiți lumea și nu făceați exces de critică. Cele mai mari nemulțumiri erau adresate celor apropiați care, de exemplu, nu v-au cumpărat jucăria dorită.

După aceea, ați început să vă supărați în mod serios pe lumea înconjurătoare. Ea a început să vă satisfacă din ce în ce mai puțin. Și cu cât aveți mai multe pretenții, cu atât rezultatul era mai rău. Toți cei care și-au trăit tinerețea și au ajuns la maturitate știu că înainte multe lucruri erau mai bune.

Iată un paradox dăunător: sunteți confruntat cu o împrejurare care vă necăjește, vă exprimați nemulțumirea și, drept urmare, situația neplăcută se adâncește. Nemulțumirea dumneavoastră se întoarce ca un triplu bumerang. În primul rând, potențialul excedentar al nemulțumirii îndreaptă împotriva dumneavoastră forțele de echilibrare. În al doilea rând, nemulțumirea constituie canalul prin care

pendulul sugere energia din dumneavoastră. În al treilea rând – generând energie negativă, vă transferați pe liniile respective ale vieții.

Obişnuința de a reacționa negativ s-a înrădăcinat într-atât, încât oamenii și-au pierdut superioritatea față de ființele inferioare vii – și anume rațiunea. Stridia reacționează și ea negativ. Dar omul, spre deosebire de stridie, poate să-și regleze în mod conștient reacția față de lumea exterioară. Cu toate acestea, el nu se folosește de această superioritate și răspunde prin agresivitate la cel mai mic inconvenient. Agresiunea o interpretează în mod greșit, ca fiind forța sa, când de fapt el se zbate neputincios în plasa pendulilor.

Considerați că viața a devenit mai rea. Totuși acelora care acum sunt tineri viața li se pare admirabilă. De ce se întâmplă așa? Oare pentru că nu știu cât era de bine atunci când erați de vârsta lor? Dar și atunci trăiau oameni mai vârstnici decât dumneavoastră care, de asemenea, se plângeau de viață. Cauza constă nu doar în însușirea psihicului uman de a șterge din memorie răul și de a păstra doar binele. Doar nemulțumirea este îndreptată către cele existente acum, pentru că zice-se ar fi mai rău decât era înainte.

Rezultă că, dacă acceptăm faptul că viața devine cu fiecare an tot mai rea, înseamnă că lumea demult ar fi trebuit să se facă țândări. Câte generații au trecut de la începutul istoriei omenirii? Și fiecare consideră că lumea este tot mai rea. De exemplu, oricare om în vârstă va spune, cu siguranță, că înainte Coca-Cola era mai bună. Totuși, Coca-Cola a fost inventată în 1886. Vă imaginați ce oribilă

este ea acum! Să fie vorba despre simțul gustativ care a început să se deprecieze. Pentru cei în vârstă și alte lucruri nu mai au aceeași calitate ca pe vremuri – mobila și obiectele de îmbrăcăminte, de exemplu.

Dacă lumea ar fi fost una singură pentru toți, după succedarea a câteva zeci de generații, ea s-ar fi transformat în infern. Cum să înțelegi această paradoxală afirmație că *lumea nu este una singură pentru toți*? Noi toți trăim în una și aceeași lume a realizării materiale a variantelor. Dar variantele ei sunt diferite pentru fiecare om: bogații și săracii, cei realizați și cei decăzuți, fericiți și nefericiți. Cu toții trăiesc într-o singură lume, dar fiecare are lumea sa. Aici s-ar părea că totul este clar, așa cum există cartiere bogate și sărace.

Nu doar scenariile destinelor și rolurile sunt altele, ci și decorurile. Această deosebire nu poate fi sesizată clar. Unul privește lumea prin fereastra automobilului său elegant, iar altul din tomberonul de gunoi. Într-o zi de sărbătoare, unul este vesel, iar altul este copleșit de problemele sale. Unul vede un grup vesel de tineri, iar altul o bandă deșănțată de huligani. Toți privesc unul și același lucru, dar vederea lor este diferită așa cum este diferit un film color de un film alb-negru. *Fiecare om este reglat pe propriul său sector din spațiul variantelor, de aceea fiecare trăiește în lumea sa. Toate aceste lumi se suprapun una peste alta, în straturi, formând ceea ce noi numim spațiul în care trăim.*

Probabil vă e greu să vă reprezentați acest lucru. Un strat nu poate fi diferențiat de altul. Fiecare om își formează

ză, prin gândurile sale, realitatea sa și în același timp această realitate se intersectează și interacționează cu lumea înconjurătoare.

Imaginați-vă Pământul fără nicio ființă vie. Suflă vântul, plouă, erup vulcanii, curg râuri – lumea există. Se naște un om și începe să observe. Energia gândurilor lui generează realizarea materială într-un anumit sector al spațiului variantelor – viața acestui om în această lume. Viața lui reprezintă un *strat* nou al acestei lumi. Se mai naște un om – apare încă un strat. Moare un om – stratul dispare sau, poate, se transformă în funcție de ce se întâmplă acolo, dincolo de pragul morții.

Omenirea realizează vag că există și alte ființe vii care s-ar găsi zice-se în anumite lumi paralele. Să presupunem pentru o clipă că în lume deocamdată nu există alte ființe vii. Atunci ce energie a generat realizarea materială a spațiului în care nu există nicio ființă vie? Putem face doar niște presupuneri. Sau poate dacă va muri și ultima ființă vie, va dispărea și lumea? Cine poate afirma că lumea există dacă în lume nu mai există nimeni? Dacă nu este nimeni, cine poate spune că lumea, în accepțiunea noastră, există? Înseamnă că despre lume ca atare, în general nici nu poate fi vorba.

Ajunge, să lăsăm toate acestea, să nu intrăm într-o fundătură. Nu uitați că Trasurfing-ul este doar unul dintre multiplele modele existente. *Toate* reprezentările oamenilor cu privire la lumea înconjurătoare și viața în această lume nu reprezintă altceva decât modele. Amintiți-vă de importanță și nu construiți o importanță exterioară pentru

Transurfing. Altminteri, puteți deveni apologetul unei idei nefolositoare, să dovediți tuturor veridicitatea propriei dumneavoastră concepții despre viață. Adevărul este o abstracție. Nouă ne este dat să cunoaștem doar câteva manifestări și legități. Iar scopul nostru constă doar în *a trage cât mai mult folos practic* din modelul nostru.

Ne întoarcem la lumile generațiilor. În decursul vieții, fiecare om se reglează ba pentru un sector al spațiului variantelor ba pentru altul și astfel își transformă stratul lumii sale. Întrucât el își exprimă mai degrabă nemulțumirea și emite mai multă energie negativă decât pozitivă, apare tendința de înrăutățire a calității vieții sale. Cu vârsta, omul poate să acumuleze bunăstare materială, dar nu devine mai fericit. Pentru el culorile decorurilor pălesc și viața îl bucură tot mai puțin. Atât reprezentantul generației vârstnice, cât și tânărul vor bea una și aceeași coca-cola, se vor scălda în aceeași mare, vor schia pe aceeași pantă a muntelui – s-ar părea că totul este precum a fost cu mulți ani în urmă. Totuși vârstnicul e convins că înainte era mai bine, iar pentru tânăr acum totul este pur și simplu minunat. Când tânărul va îmbătrâni, istoria se va repeta.

În această tendință se remarcă devieri atât în latura bună a lucrurilor, cât și în cea rea. Se întâmplă ca omul, odată cu vârsta, să înceapă să simtă gustul vieții, dar tot așa se poate întâmpla ca o persoană bine realizată să se prăbușească. Dar, în mare, generațiile sunt de comun acord cu faptul că viața se înrăutățește. În felul acesta are loc o deplasare a straturilor fiecărei generații. Stratul generației vârstnice se deplasează spre rău iar stratul tinerei ge-

nerații, deși cu întârziere, ajunge tot acolo. Această deplasare se face treptat, de fiecare dată, pornindu-se de la poziția optimistă. Tocmai de aceea lumea nu se transformă în infern. Fiecare își are stratul său pe care și-l alege singur. Omul are într-adevăr posibilitatea să-și aleagă stratul, ceea ce și face. Pentru dumneavoastră se clarifică treptat situația și înțelegeți cum omul poate să-și facă singur rău.

Despre felul în care să nu-ți faci un infern în propriul strat, am vorbit în capitolele anterioare. Dar cum putem să ne întoarcem la viața pe care am avut-o anterior, la culorile vii și la speranță, ca în copilărie și în tinerețe? Putem să rezolvăm și această problemă prin tehnica Transurfingului. Dar, pentru început, trebuie să înțelegem cum am părăsit acele linii ale viții, binefăcătoare și pline de speranțe, și am ajuns să fim întrebați: „Cum de ați ajuns să aveți o astfel de viață?”

Sorbul pendulului

Psihicul omului este astfel alcătuit încât reacționează mai puternic la excitanții negativi. Aceștia pot fi: informații neplăcute, acțiuni dușmănoase, pericole sau, pur și simplu, energie negativă. Desigur, și acțiunile pozitive pot să provoace emoții puternice. Dar frica și mânia depășesc cu mult, prin forța lor, bucuria și veselia. Cauza acestei inegalități se află în trecuturi foarte îndepărtate, când frica și mânia erau factori hotărâtori pentru supraviețuire. Ce rost

avea bucuria? Ea nu te ajută nici să te aperi, nici să eviți pericolul, nici să-ți obții hrana. Și după aceea viața, plină de greutate și lipsuri, a produs pe tot parcursul istoriei mai multă suferință și spaimă decât bucurie și veselie. De aici și înclinația oamenilor de a se lăsa mai ușor în voia gândurilor triste și a depresiei și să lase bucuria să treacă repede. Ați auzit vreodată ca un om normal să sufere de prea multă bucurie? Pe când stres și depresii întâlniți la tot pasul.

De aceste particularități ale percepției umane profită activ pendulii, în speță, mijloacele de informare în masă. În programele informative, foarte rar veți auzi vești plăcute. De obicei, se procedează astfel: se alege un oarecare fapt negativ, este întors pe toate fețele, apoi se adaugă noi detalii, se savurează totul și se dramatizează cât mai mult posibil.

După același principiu ne sunt oferite și alte știri negative: catastrofe, dezastre naturale, atacuri teroriste, conflicte armate și așa mai departe. Să observați că modalitatea este aceeași. Evenimentele se desfășoară întocmai ca o spirală: mai întâi se face urzeala, apoi se răsucesc ațele, crește tensiunea, se ajunge la punctul culminant, emoțiile puternice sunt generale și, în sfârșit, urmează deznodământul – toată energia acumulată se propagă în spațiu și urmează o perioadă de acalmie. Amintiți-vă cum se sparg valurile la mal. Pe acest principiu se construiesc interminabilele seriale de televiziune. Din punct de vedere obiectiv, nu au nimic deosebit, tot „dramatismul” este scos din burtă. Este suficient să urmărești două-trei episoade și te-a captivat. De ce oare? Că doar în aceste creații lacrimogene

nu se petrece ceva nemaipomenit de interesant! Pentru că pendulul serialului a prins frecvența de emisie mentală și astfel atenția individului s-a fixat pe acest sector.

Să urmărim mecanismul de răsucire al spiralei amintite mai sus. La început, individul se află în fața unui fapt care în mod teoretic poate să-l emoționeze sau nu. Să spunem că e o știre despre un eveniment negativ, petrecut undeva, în altă țară. Este primul impuls al pendulului distructiv. Dacă știrea îl impresionează pe individ, el începe să reacționeze: își exprimă atitudinea, e cuprins de emoții și deci, ca răspuns, începe să emită energie de același tip ca primul impuls și pe aceeași frecvență. Individul în cauză, ca și alte multe mii de cazuri, a reacționat la impulsul pendulului prin interesul manifestat și prin participare. Emisia sa a intrat în rezonanță cu pendulul și energia acestuia a crescut. Mijloacele de informare în masă își continuă campania. Individul urmărește cu interes cursul evenimentelor și pendulul este din nou alimentat. În felul acesta, pendulul atrage în plasa lui noi adherenți și extrage energia din ei. Persoanele interesate lasă să intre în ele energia negativă, intră în joc, deocamdată ca observatori.

La prima vedere, nu s-a petrecut nimic deosebit. Ce importanță are că individul a cedat o parte din energia sa pentru a alimenta pendulul distructiv? Acest fapt nu s-a repercutat practic asupra sănătății sale. În realitate însă, emițând energie pe frecvențele unui eveniment negativ, individul se transferă pe acea linie a vieții, unde evenimente de acest gen au loc tot mai aproape de el însuși. Omul participă la urzeală și se trezește în zona de acțiune a spi-

ralei care îl învârtește și îl atrage în interiorul său ca o pâlnie. Interacțiunea dintre individ și pendul devine tot mai strânsă, omul începe să creadă că evenimentul respectiv face parte integrantă din viața sa și nu poate fi evitat. Atenția lui începe să lucreze selectiv, pretutindeni i se dezvăluie noi fapte din alte țări. Discută aceste știri cu cunoștințele și apropiații săi, aceștia sunt și ei interesați și participă afectiv. Energia pendulului crește și frecvența de emisie mentală a individului se apropie tot mai mult de acele linii ale evenimentului unde el deja nu mai este un observator, ci un participant direct.

Definim acest fenomen de atragere în sorbul pâlniei ca *transfer indus* pe acea linie a vieții, unde aderentul devine victima pendulului distructiv. Reacția lui la impulsul pendulului distructiv și alimentarea reciprocă cu energie oscilatorie induc transferul pe o altă linie a vieții, care are o frecvență apropiată de oscilațiile pendulului. Drept urmare, evenimentul negativ este inclus în stratul vieții individului respectiv.

Catastrofa

Mulți oameni admit, într-un fel sau altul, posibilitatea teoretică de a fi implicat într-un accident. Dar nu toți lasă ca această posibilitate să intre pe linia lor de viață. Sunt oameni care nu se uită la seriale, nu sunt interesați de știri, nu sunt afectați de evenimentele care au loc undeva anume

și cu cineva anume. Își duc viața pe liniile lor și sunt adepții unor alți penduli. Nu-i afectează faptul că undeva s-a prăbușit un avion. Ascultă știrile despre astfel de evenimente și își continuă indiferenți masa.

Mai supuse transferului indus sunt acele persoane pe care le interesează catastrofele, se agită, se neliniștesc de soarta celor afectați de evenimentele respective. Dacă viața omului nu este copleșită de griji și emoții, el se străduiește să compenseze acest deficit prin transferul atenției sale asupra evenimentelor din alte straturi. Un astfel de ins va citi regulat anumite articole din ziare, sau se va uita la seriale, sau va dori să afle informații noi despre accidente și catastrofe naturale. Cronica bulevardieră și serialele constituie domeniul de activitate al micilor și inofensivilor penduli. Audiența lor se datorează nevoii unora de a-și completa informația, de a avea emoții și trăiri. În schimb, interesul față de pendulii distructivi, preocupați de accidente și dezastre naturale reprezintă un real pericol. Aceștia sunt puternici și foarte agresivi.

Frecvența de emisie mentală a individului interesat de asemenea fenomene este prinsă ca și la seriale. Iar individul interesat de informații negative le va avea întotdeauna cu prisosință. La început, el este pe post de observator inofensiv. Stă în tribună ca spectator și urmărește meciul de fotbal. Jocul îl acaparează tot mai mult și devine un „microbist” activ. Apoi coboară și el pe teren, începe să alerge, dar deocamdată nu primește mingea. Treptat, fără să-și dea seama, este din ce în ce mai acaparat de joc și, în sfârșit, primește și el mingea. Observatorul (spectatorul) a

devenit jucător, altfel spus, victimă a catastrofei.

Cum ar putea fi altfel?! Doar catastrofele au devenit parte a vieții omului; el singur le-a lăsat să intre în stratul său, fără să vrea și-a luat rolul de victimă și a materializat varianta nenorocirii. Desigur, el nu și-a dorit să primească rolul de victimă, dar aceasta nu are importanță. Rolurile le distribuie pendulul, dacă individul a acceptat acest joc. De aceea, dacă pentru mulți alți oameni catastrofa respectivă este doar o conjunctură nefastă, pentru victimă este un sfârșit legic. Probabilitatea pentru eroul nostru de a se afla la locul potrivit și la momentul potrivit, este peste medie.

Dacă veți ignora impulsurile pendulilor respectivi, categoric nu veți fi implicat în nici un accident. Să admitem că probabilitatea este aproape zero. Mi-ați putea răspunde: cum așa? Doar oamenii pier cu miile în accidente sau dezastre naturale! Și ce, toți se gândesc în același timp la catastrofe? Explicația este că nu sunteți singur în această lume. Sunteți înconjurat de o masă de oameni care lucrează în mod activ pentru penduli și emit energie în spectrul acestora. Nimeni nu se poate sustrage la modul ideal influenței acestei emisii. Câmpul de emisie vă include și pe dumneavoastră și, fără să vă dați seama, începeți să emiteți pe aceleași frecvențe. Rădăcinile unui asemenea comportament pornesc din veacuri îndepărtate, când instinctul de turmă îl ajuta pe om să evite pericolele. Tocmai de aceea câmpul energetic al transferului indus are efect de avalanșă și absoarbe totul ca o pâlnie.

Problema este să stăm cât mai departe de centrul pâlniei. Aceasta înseamnă să eviți informațiile referitoare la

accidente și dezastre, să nu te intereseze, să nu participi afectiv, să nu discuți despre ele și în general să le lași să-ți treacă pe lângă ureche. Atenție: fiți informat, dar nu lăsați informațiile să „între” în dumneavoastră. După cum a rezultat din capitolele precedente, să eviți contactul cu pendulul este aidoma cu a-l căuta și a te întâlni cu el. Când sunteți împotriva a ceva, nu doriți acel ceva sau vă exprimați neplăcerea, prin aceasta emiteți activ energie pe frecvența a ceea ce doriți să evitați. A nu lăsa „să între în tine”, înseamnă a ignora, a nu reacționa la informația negativă și să-ți îndrepti atenția spre programele TV și cărțile inofensive.

Dacă această manevră nu vă reușește, atunci nu vă rămâne decât speranța în Îngerul-păzitor. Dacă, de exemplu, vă temeți să călătoriți cu avionul, nu luați avionul! Dacă vă este frică, înseamnă că în spectrul dumneavoastră de emisie există o frecvență care rezonază cu acea linie a vieții, pe care este înscrisă catastrofa aviatică. Aceasta nu înseamnă nicidecum că veți intra taman pe acea linie, cu toate că probabilitatea există. Dacă, pur și simplu, în timpul călătoriei cu avionul nu vă gândiți la pericol, nu aveți de ce să vă temeți. Și invers, dacă aveți o neliniște *nefirească* înaintea zborului, este mai înțelept să renunțați la această cursă. Dacă, în general, nu este posibil să nu călătoriți cu avionul, atunci trebuie să învățați să auziți *murmurul stelelor dimineții*. Ce înseamnă și cum se procedea-ză, veți afla mai târziu.

Războiul

Războiul apare, în esență, la fel ca o bătaie. La început una din părți spune celeilalte care este părerea ei. Acesta are o părere opusă și de aceea enunțarea ei lucrează precum impulsul pendulului distructiv. Celălalt răspunde la primul impuls cu o oarecare agresivitate. Drept răspuns, primul răspunde, la rândul său, cu agresivitate sporită. Și așa, prin escaladare, se ajunge la aplicarea de palme și pumni.

Este imaginea simplă și grăitoare a luptei dintre doi penduli, care ciocnindu-se unul de altul, se balansează tot mai intens. La pregătirea și izbucnirea unui război sau a unei revoluții, participă mulți factori, dar esența este aceeași. Mai întâi, li se spune oamenilor că o duc rău. Rapid, toți sunt de acord – primul balans al pendulului a fost receptat. Apoi se găsește o explicație, că ai noștri nu pot trăi mai bine din cauza altora. Acest fapt provoacă indignare – pendulul își intensifică balansul. Apoi urmează o provocare dintr-o parte sau alta, ceea ce determină o furtună de indignare – pendulul a căpătat forță și războiul sau revoluția pot să înceapă. Fiecare oscilație a pendulului are un răspuns care îi intensifică și mai mult oscilațiile. Are loc transferul cu efect de avalanșă pe acea linie a vieții, unde tensiunea crește.

Situația poate fi schimbată numai la început, pentru că după aceea ea scapă de sub control. În momentul de început al răsucirii spiralei dacă, la prima bătaie a pendulului se răspunde împăciuitoare sau, pur și simplu, partea

opusă se retrage; pendulul va fi doborât sau stins și, prin urmare, trecerea la o a doua spiră, adică pe o altă linie, nu va avea loc. Dacă însă oscilațiile pendulului sunt acceptate de frecvența de emisie a participantului la confruntare se va apropia de parametrii liniei unei noi spire a spiralei.

Din păcate, dacă un participant la evenimente nu reacționează la impulsul pendulului, asta nu oferă garanția că el nu va fi antrenat în război sau în revoluție. Dacă s-a nimerit să se afle într-o vâltoare puternică, oricât ar încerca el să iasă, va fi aproape imposibil. Totuși, în cazul când jocul pendulului nu este acceptat, participantul are cel puțin o șansă în plus să rămână în viață și să aibă cât mai puțin de pierdut. Aici este important să-ți dai seama ce înseamnă să refuzi războiul sau revoluția. Puteți să le urâți sau să luptați activ. Pendulului îi este indiferent dacă sunteți împotriva sau pentru. Îi convine energia de orice semn. Dacă energia este emisă pe frecvența războiului, va avea loc transferul pe această linie. Dacă acceptați războiul, dacă participați la el – vă aflați pe câmpul de luptă. Chiar dacă luptați împotriva războiului, oricum veți fi înghit.

A nu accepta pendulul înseamnă a-l ignora. Desigur, nu este posibil întotdeauna – în asta și constă pericolul transferului indus. Dar măcar să nu fiți nici pe poziția de adept, nici anti război. În toate timpurile au existat state neutre, care, rămânând deoparte, au urmărit cum popoare întregi s-au decimat unele pe altele. Luați seama la demonstrațiile și mitingurile unde oamenii protestează vehement împotriva acțiunilor armate. Pentru pendulul care se străduiește să dezlănțuie lupta contra rivalului său,

acești protestatari sunt aderenți la fel de devotați și de doriți, ca și adepții războiului. Protestul activ este cea mai naturală complicitate în favoarea războiului, deși naivii de susținători sunt convinși de contrariu. Propuneri pașnice și dezvăluirea adevăratei fețe și a motivelor pendulului – iată, acestea sunt acțiunile care sting războiul. Vă amintiți alegoria referitoare la cuibul de albine sălbatice? Pendulul le spune aderenților săi că albinele sunt periculoase și de aceea trebuie distruse. Dar, de fapt, ce vrea el? Poate mie-rea lor!?

Șomajul

După cum s-a spus, se poate participa la jocul pendulului distructiv în diferite feluri : să îl susții sau să îl respingi. Cea de a doua cale poate fi chiar mai periculoasă, întrucât dorința de a evita confruntarea cu pendulul creează un potențial excedentar, care te atrage în sorbul transferului. Toți, sau aproape toți, se tem acum să nu-și piardă locul de muncă. Transferul indus de ieșirea în stradă este foarte perfid. Totul începe de la ceva minor și inofensiv. Poate fi un prim semnal slab: ai auzit că la întreprindere lucrurile nu ar merge la fel de bine ca înainte. Sau că cineva dintre cunoștințele dumneavoastră și-a pierdut locul de muncă, sau se zvonește că se face reducere de personal, sau altceva de genul acesta.

La nivelul subconștientului, fără să vă dați seama, s-a aprins becuțelul roșu. Apoi urmează un alt semnal, de

exemplu, că inflația a crescut. Toate acestea vă pun în gardă, ca de altfel și pe cei din jurul dumneavoastră. Încep discuțiile, iar pendulul șomajului primește un plus de energie. Au apărut deja știri despre variațiile de la bursă. Tensiunea generală crește. Neliniștea este înlocuită rapid de alarmă, iar apoi se transformă în frică. Dumneavoastră sunteți cel care generați din plin energie pe frecvența acelei linii de viață, unde vă și vedeți fără lucru.

Când tot timpul vă e teamă că vă veți afla printre cei concediați, puteți considera că lucrul acesta este suficient de clar pentru toată lumea – e ca și cum v-ați fi atârnat de gât inscripția „Mă puteți concedia!” . Dacă credeți că puteți ascunde această frică, vă înșelați amarnic. Uneori, mici gesturi, nuanțe de intonație în voce spun mai mult decât cuvintele. Pierzându-vă încrederea de sine, nu mai sunteți lucrătorul eficient de odinioară: ce făceați înainte cu ușurință, acum faceți fără spor. Relațiile cu colegii sunt tensionate deoarece și ei sunt în aceeași situație. Veniți nervos acasă, unde în loc de sprijin, aveți parte de învinovățiri. Totul este stresant și deja nu mai sunteți salariat – pe piept vă atârână plăcuța cu inscripția „Sunt pe punctul de a fi concediat!”

Cauza fricii de a nu fi concediat se ascunde în sentimentul de vinovăție care mocnește sau, dimpotrivă, arde ca un foc viguros în subconștientul dumneavoastră. Cine va fi concediat mai întâi? Cei mai slabi. Dacă v-ați permis să vă considerați mai puțin pregătit decât alții, v-ați trecut singur pe lista neagră. Renunțați la sentimentul de vinovăție. Permiteți-vă luxul de a fi dumneavoastră înșivă. Iar

dacă nu reușiți, începeți să vă căutați un alt loc de muncă. Potențialul excedentar al trăirilor negative se va risipi prin acțiune. Unele persoane încep să-și caute un nou loc de muncă chiar imediat ce și-au început activitatea profesională. Nu fac lucrul acesta pentru că intenționează să-și schimbe imediat locul de muncă. Asigurarea le oferă siguranță: „dacă se întâmplă ceva, am o variantă de rezervă”. Dacă nu vă faceți griji pentru viitorul dumneavoastră, acțiunea forțelor de echilibrare nu vă va atinge.

Epidemia

Vă gândiți, probabil, că aici nici nu poate fi vorba despre niște linii ale vieții; omul s-a îmbolnăvit pentru că pur și simplu s-a contaminat. Veți avea dreptate numai în privința faptului că omul și-a permis să se molipsească. Eu în nici un caz nu vreau să spun că bolnavul ar fi trebuit să umble cu o bucată de tifon în dreptul gurii – aceasta nu l-ar fi ajutat. Nu credeți? Ce să-i faci? Prin simple speculații nu pot să dovedesc acest lucru, așa cum de fapt nu pot face nici pentru alte lucruri despre care vorbesc în cartea aceasta. Dar nici dumneavoastră nu veți merge cu tifonul la gură în timpul epidemiei de gripă, ca să verificați. De aceea eu vă voi spune ce știu; dacă mă credeți sau nu e treaba dumneavoastră.

Să vedem deci, care este istoria bolii. Cauza îmbolnăvirii este liberul acord în jocul numit „Epidemie”. Totul începe de la niște zvonuri, cum că epidemia, să spunem de

gripă, este pe undeva și că deja își face de cap. Toți oamenii normali știu că gripa se transmite ușor pe calea aerului, prin urmare dumneavoastră, ca oricare om cu cap, admiteți ideea că oricui i se poate întâmpla. În minte, deja începe să se rotească filmul: aveți temperatură, strănutați și tușiți. Gata! Din acest moment deja ați intrat în joc pentru că emiteți energie mentală pe frecvența pendulului distructiv.

Inconștient, deja căutați confirmarea faptului că epidemia a început și atenția dumneavoastră deja lucrează selectiv. Se nimerește ca în jur să apară persoane care strănută. Oricum erau și înainte asemenea persoane dar, pur și simplu nu le dădeați atenție. La serviciu și acasă, din când în când, cineva aduce vorba despre gripă. Presupunerea dumneavoastră că va fi epidemie își găsește noi confirmări. Chiar dacă nu căutați în mod special o confirmare și chiar dacă tema gripei nu vă preocupă în mod deosebit. Confirmarea vine cumva de la sine.

Dacă de la începutul jocului, v-ați reglat pe frecvența pendulului distructiv, aderența dumneavoastră va fi tot mai puternică, indiferent dacă participați în mod conștient. Dacă nu refuzați ideea că vă puteți îmbolnăvi sau sunteți reglat pe „condamnat” înseamnă că sunteți un aderent foarte activ al pendulului. Sau nu – ați decis să nu vă îmbolnăviți și vă induceți ideea că sunteți absolut sănătos și nu vă veți îmbolnăvi. N-ați făcut nimic cu asta. Vă gândiți la boală – înseamnă că emiteți pe frecvența bolii. Direcția gândurilor – pro sau contra – nu are importanță, cu alte cuvinte, dacă încercați să vă convingeți că n-o să vă îmbolnăviți, admiteți de la bun început posibilitatea de a vă îmbolnăvi.

Cuvintele, pronunțate cu voce tare, înseamnă vibrație a aerului, cuvintele spuse în gând – nu înseamnă nimic, în general, iar încrederea este o energie uriașă, deși noi n-o auzim. Nu vă veți salva chiar dacă vă veți vaccina. Oricum veți face gripă, într-o formă sau alta. Primul simptom al bolii vă pune în fața alegerii: în final, vă veți îmbolnăvi sau nu? Vă împotriviți nițel și vă împăcați cu ideea bolii. Aceasta aduce corecția finală în emisia dumneavoastră și vă transferați pe acea linie a vieții, unde boala se va desfășura conform programului.

Transferul indus a început din momentul în care ați acceptat pendulul. Dacă, într-adevăr, puțin vă pasă de această epidemie, transferul nu va avea loc. Sau dacă sunteți în concediu, nu vorbiți cu nimeni, nu ascultați știrile și nu știți de gripă, pendulul nu se va atinge de dumneavoastră. El își va pierde forța, întocmai ca într-un pustiu.

Nu v-ați pus întrebarea, de ce doctorii nu se contaminează de la bolnavi? Mulți dintre ei au curaj și nu folosesc masca de tifon. Și nu pentru că s-au vaccinat. Nu te poți vaccina pentru a te proteja de absolut orice boală. De fapt și medicii iau parte la jocul pendulului bolii, dar lor li se rezervă un cu totul alt rol. Prin analogie, urmăriți, când aveți ocazia, comportamentul stewardeselor de pe aeronave. Aceste zâne bune recomandă tuturor să-și prindă curelele, iar ele plutesc ca și cum, în caz de pericol, ar putea, precum pasărea colibri, să atârne în aer.

„Dar cum stau lucrurile cu copiii nou născuți care sunt contaminați cu SIDA? – mă va întreba un cititor pedant. „Și ei emit energie de transfer?” În primul rând, noi

discutăm aici problema epidemiei ca tendință. În al doilea rând, eu nu încerc să dovedesc că n-ar exista niciun fel de contaminare și că există numai emisie de energie mentală pe frecvența bolii. Transurfingul nu este o dogmă și nici ultima instanță a adevărului. Nu trebuie absolutizată nicio idee! Putem doar să avem în vedere că există niște legități. Iar adevărul, acesta se află totdeauna „unde va pe aproape”, dar unde anume – nu știm.

Panica

Panica este transferul indus cel mai rapid și cel mai intens. Ea subliniază în modul cel mai contrastant toate particularitățile transferului indus. În primul rând, răsucrirea spiralei este foarte dură, deoarece semnalul referitor la existența unui pericol real este totdeauna extrem de convingător, și individul intră imediat în jocul pendulului distructiv. Din același motiv și oscilațiile pendulului cresc foarte rapid, practic ca o avalanșă.

În al doilea rând, individul își pierde total controlul și se transformă într-un receptor sensibil și, în același timp, într-un retransmițător activ al oscilațiilor pendulului. Și, în sfârșit, pendulul însuși își găsește materializarea ideală sub formă de mulțime. Din păcate, toți acești factori complică foarte mult problema căderii sau stingerii pendulului. Într-un astfel de moment, omului nici nu-i trece prin minte să se gândească la o modalitate de a lupta cu pendulii.

Totuși, dacă te stăpânești și nu te lași cuprins de pa-

nică, e posibil, cu o mare doză de probabilitate, să-ți salvezi viața ta și pe a celor apropiați. De exemplu, pe un vas care se scufundă toți se îngrămădesc lângă cele câteva șalupe de salvare aflate chiar lângă vas în timp ce celelalte stau goale. Și nu e nevoie decât de o clipă pentru a arunca o privire în jur. Dar tocmai în aceasta și constă perfidia transferului indus: el se manifestă ca o pâlnie care absoarbe tot ce se toarnă în ea.

Sărăcia

Dacă judecăm rațional, cum poate să se îmbogățească un individ născut într-o cocioabă? Nu vom analiza calea de crimă organizată și nici frumoasele istorioare despre milionari. Prin urmare, judecățile bazate pe bunul simț nu vor duce la nimic. Atunci care ar mai fi folosul unei logici firești? Transurfingul nu se încadrează în limitele bunului simț, în schimb el ne dă posibilitatea să facem ce ar părea imposibil.

Acționând logic, oamenii obțin rezultate corespunzătoare. Dacă omul s-a născut în sărăcie, el se află în sfera sărăciei, s-a și obișnuit cu lucrul acesta și este înclinat să genereze energie pe frecvența liniei vieții sale de sărman. Să se mute pe linia îndestulării este foarte greu, dacă simte numai ură față de propria sărăcie, invidie față de bogați și dorința de a deveni și el un individ cu stare. Sau nu! – aș zice eu, având doar aceste trei lucruri, îi este practic imposibil să se transfere pe linia propriei bogății. Să ne lămurim de ce.

Probabil, una din primele trei descoperiri pe care le fac toți copiii atunci când pornesc în viață este următorul

fapt: dacă nu vrei ceva, asta încă nu înseamnă că nu-l vei avea. Uneori se aude un strigăt de disperare, rupt parcă din suflet: „Dar eu nu vreau asta! Pur și simplu îl urăsc! De ce nu mă lasă în pace? De ce mi se întâmplă numai mie lucrul acesta?”

O asemenea întrebare, irupând de indignare, și-o pun nu doar copiii, ci și adulții. Într-adevăr, este greu să te împaci cu o astfel de situație, că dacă nu vrei ceva anume, acel ceva oricum se va întâmpla, iar dacă urăști lucrul respectiv, el te va urmări fără greș. Poți să urăști propria-ți sărăcie, propriile defecte fizice, profesia, vecinii, vagabonzii străzilor, alcoolicii, drogații, câinii, hoții, bandiții, tineretul obraznic, guvernul... Cu cât le veți urî mai mult, cu atât le veți întâlni mai des în viață. Și dumneavoastră știți de ce: vă marchează, vă gândiți la lucrurile acestea, înseamnă că emiteți pe frecvența liniei de viață unde obiectul nemulțumirii dumneavoastră este prezent cu prisosință. N-are importanță ce polaritate are această emisie: „vă place” sau „nu vă place”. În al doilea rând, chiar mai eficient, pentru că emoțiile sunt mai puternice. Pe de altă parte, ceea ce nu vă place constituie pentru dumneavoastră un pendul distructiv și de aceea îi amplificați balansul cu emoțiile dumneavoastră. Și, în sfârșit, dacă urăți în mod activ, înseamnă că generați un potențial excedentar. Forțele de echilibrare sunt orientate împotriva dumneavoastră pentru că lor le este mai simplu să îndepărteze un adversar, decât să schimbe lumea, care nu le convine unora. Imaginați-vă câți factori dăunători sunt împricinați în atitudinea negativă asupra lumii.

Să ne întoarcem la individul născut în sărăcie. Visul lui este să devină bogat. Dar simpla dorință, după cum se știe, nu schimbă nimic. Poți să stai tolănit pe canapea și să-ți exprimi alene dorința „Ar fi bune niște căpșuni! Dar de unde să le iei, suntem în plină iarnă.” Cam în felul acesta își dorește săracul să devină bogat.

Dacă individul nu este dispus să acționeze pentru a putea primi cele dorite, nici nu le va avea. Dar el nu acționează, din convingerea că orice ar face nu va reuși nimic. Iată un cerc vicios. Dorința nu are niciun fel de putere. Ea nu te ajută nici măcar să miști un deget. Lucrul acesta îl poate face intenția, adică hotărârea de a acționa. Intenția include în sine și hotărârea de a avea. Individul va putea spune: „Asta nu mi-o poți lua. Nu-ți va fi așa de simplu pentru că eu vreau să devin bogat!”

Nu, nici așa nu e. Din nou, între „a dori” și „sunt gata să devin...” se cascadează o adevărată prăpastie. De exemplu, săracul nu se simte în largul său printre bogați sau într-un magazin scump, chiar dacă se străduiește din toate puterile să se convingă pe sine și pe alții de contrariu. În adâncul sufletului, el consideră că nu e demn de așa ceva. Bogăția nu intră în zona de confort a săracului și nu pentru că a fi bogat nu e confortabil, ci pentru că el este destul de departe de toate astea. Fotoliul nou este mai comod, în schimb cel vechi este mai confortabil.

Săracilor le e cunoscută doar partea exterioară a bogăției: case elegante, automobile scumpe, podoabe, cluburi... Dacă îl instalezi pe omul sărac într-o asemenea ambianță, el va simți un disconfort. Dă-i un geamantan cu

bani și el va face fel de fel de prostii și îi va pierde. Frecvența energiei pe care el o translează se află în disonanță totală cu o astfel de viață. Și atâta timp cât săracul nu lasă să pătrundă atributele bogăției în zona sa de confort, atâta timp cât nu se deprinde să se simtă stăpânul unor lucruri scumpe, el va rămâne tot sărman, chiar dacă va găsi o comoară.

Încă o barieră în calea bogăției este invidia. După cum se știe, a invidia înseamnă a-ți fi ciudă pe reușitele altora. În acest sens, acest sentiment nu are nimic constructiv. În schimb, are un element distructiv foarte puternic. Psihologia omului este construită astfel: dacă invidiază pe cineva pentru ceea ce ar dori să aibă și el, se va strădui din răspuțeri să-i minimalizeze valoarea. Iată logica „invidiei negre”: „nu am ce are el și mă îndoiesc că voi avea vreodată. Dar cu ce îi sunt inferior? Înseamnă că lucrul pe care-l are el nu face doi bani și n-am de ce să mi-l doresc.”

Vedeți, așadar, ce forțe tenace îl ținutuesc pe individ pe linia săracă a vieții. Și mai dramatic se derulează evenimentele în cazul transferului indus, când se trece de pe linia bogăției pe linia sărăciei. Se întâmplă ca un individ bine situat să piardă totul și să se trezească în stradă. Toată perfidia transferului indus spre sărăcie constă în faptul că spirala transferului se răsuțește, la început, lent, abia vizibil, apoi tot mai impetuos, încât nu mai ai cum s-o oprești.

Această spirală începe cu dificultăți financiare temporare. Remarcați, dificultăți financiare temporare pot exista întotdeauna și la oricine. Este o inevitabilitate cu-

rentă, cum ar fi, să zicem ploaia în ziua în care ați plănuit un picnic. Dacă, din acest motiv, nu vă apucă furiile, depresia, neliniștea sau necazul pe viața asta, atunci oscilațiile pendulului distructiv, dacă nu mai sunt alimentate, se sting. Transferul indus începe în cazul în care v-ați agățat de capătul spiralei. Ca spirala să se învârtască este necesar ca dumneavoastră să răspundeți pendulului distructiv.

Prima dumneavoastră reacție este nemulțumirea. Pentru pendul, aceasta este, deocamdată, o prea slabă susținere și dacă, cu asta, emoțiile dumneavoastră încetează, el se va stinge. Altă reacție – indignarea; aceasta e deja mai puternică și pendulul prinde viață și vă transmite informația că cineva este vinovat de dificultățile dumneavoastră financiare. La acest al doilea impuls răspundeți prin acțiuni negative la adresa vinovaților. În acest moment, pendulul distructiv s-a învigorat simțitor și începe o nouă răsucire, o nouă spirală a spiralei: primiți la proximu salariu și mai puțini bani sau prețurile au crescut sau a sosit scadența ca dumneavoastră să vă plătiți o datorie.

Atenție! În această etapă, încă nu sunteți conștient de faptul că deja s-a declanșat un proces. S-ar putea să vi se pară că e vorba despre niște neplăceri mai urâte. De fapt, acesta este un proces direcționat, indus chiar de dumneavoastră, ca răspuns la balansurile pendulului. Frecvența emisiei dumneavoastră energetice se reglează tot mai mult de pe liniile unde erați o persoană realizată pe linia unde sunteți una marcată și iritată. De aceea vă și mutați pe liniile care corespund acestor parametri.

Și iată, situația dumneavoastră se acutizează tot mai

mult. De pretutindeni, încep să vină vești proaste: prețurile cresc, treburile la întreprinderea dumneavoastră nu merg grozav. Începeți să comentați activ aceste vești negative cu cunoștințele și cu cei apropiați. De regulă, discuțiile sunt în notă distructivă, adică – tânguieri, nemulțumiri și agresivitate la adresa presupușilor vinovați. Toate acestea se manifestă mai pregnant la întreprinderile unde lucrurile merg foarte rău. Acolo, ziua începe cu postulatul „nu sunt bani”, în loc de rugăciunea de dimineață.

În această etapă sunteți prins total de spirală, emisia dumneavoastră este reglată pe frecvența pendulului distructiv. Întrucât lucrurile merg tot mai rău, sunteți cuprins de neliniște. Energia neliniștii, deși nu este mare, este captată cu ușurință de către pendul, care se obrăznicește tot mai mult. În această stare, în mod inevitabil, începeți să creați în jurul dumneavoastră potențiale excedentare: nemulțumire, agresiune, depresie, apatie, ciudă și altele. Acum, când la pendulul distructiv s-au conectat și forțele de echilibrare, situația iese de sub control și începe să se dezvolte ca o avalanșă.

Parcă ați fi fost prins de mâini și învârtit iar după aceea aruncat brusc. Ați zburat cât acolo, ați căzut și ați rămas întins într-o stare de șoc. Înfricoșătoare imagine! Și totul a început de la niște mici dificultăți financiare. Pendulului nu-i trebuie banii dumneavoastră; pe el îl interesează energia negativă pe care o emiteți. În final, când spirala s-a format, nefericitul, în cel mai bun caz, a pierdut mult, în cel mai rău caz – a pierdut totul. Pentru pendulul distructiv, el nu mai prezintă interes – nu mai are ce să-i ia.

Mai departe, evenimentele se pot desfășura diferit: amărâ-tul fie rămâne pe linia nefericită a vieții, fie începe să se cațere cu greu. Un astfel de transfer indus poate să aibă loc cu o singură persoană sau cu un întreg grup de oameni. În al doilea caz, așa cum cred că înțelegeți, nu mai este vorba de o simplă spirală, ci de un adevărat vârtej, de unde este foarte greu să mai ieși la liman.

Singura modalitate de a evita transferul indus este să nu te prinzi de capătul spiralei, să nu intri în jocul pendu-lului distructiv. Nu este suficient numai să știi cum func-tionează acest mecanism. Trebuie să îți aduci în perma-nență aminte de el: Supraveghetorul dumneavoastră nu trebuie să doarmă. Trageți-vă de mânecă de fiecare dată, când din obișnuință, ca în somn, acceptați jocul pendulului, adică vă demonstrați nemulțumirea, indignarea, neliniștea, participați la discuții distructive, etc. Țineți minte: tot ceea ce vă determină să aveți o reacție negativă, reprezintă con-secința unor acțiuni provocatoare din partea pendulilor distructivi. În somn se întâmplă la fel : până când nu vă dați seama că este doar vis, sunteți o marionetă într-un joc străin și puteți avea coșmaruri. Imediat ce v-ați trezit, v-ați scuturat de halucinația avută, v-ați dat seama despre ce fel de joc este vorba și gata, sunteți stăpân pe situație și nu veți deveni o victimă a circumstanțelor, în timp ce toți cei-lalți se află în stare de zombi.

Rezumat

Fiecare om își creează un strat aparte al lumii în care trăiește.

Lumea omenească se compune în ansamblu din straturi suprapuse unele peste altele.

Emițând energie negativă, individul își înrăutățește stratul lumii sale.

Agresiunea este interpretată în mod greșit ca fiind forță, iar nemulțumirea ca o reacție normală.

Reacția de răspuns la un eveniment negativ induce transferul pe liniile negative ale vieții.

Transferul indus include un eveniment negativ în stratul unui individ.

Nu lăsați să pătrundă în stratul lumii dumneavoastră nici o informație negativă.

A nu lăsa – nu înseamnă a evita, ci a ignora, intenționat, a nu te interesa.

Capitolul VI

Cursul variantelor

De unde provin presentimentele, intuiția, prezicerile, descoperirile și capodoperele? Rațiunea umană este cea care le creează? Cursul variantelor este un dar fastuos pentru rațiune, dar omul nu bănuiește acest lucru. Dar ce sunt „semnele” și de ce apar?

*Dacă urmați cursul variantelor,
lumea vă vine în întâmpinare*

Câmpul informațional

Spațiul variantelor reprezintă un câmp informațional sau o matrice energetică – **șablonul a ceea ce este și cum trebuie să fie**. Când energia este reglată pe un anumit sector al matricei, îl „luminează” și atunci șablonul se materializează. Apare întrebarea: se poate folosi această informație, atâta timp cât ea nu s-a materializat?

Se poate spune că asta și facem în fiecare zi. Rațiunea nu știe să citească informația din spațiul variantelor. În schimb, subconștientul iese direct în câmpul informațional. De aici provin presimțirile, intuițiile, previziunile, descoperirile precum și operele de artă?

Informația îi parvine rațiunii fie din lumea exterioară, ca interpretare a datelor exterioare, fie din subconștient, la nivel intuitiv. Datele înscrise în câmp sunt, grosier vorbind adevărul în formă pură. Cu alte cuvinte, informație obiectivă, fără interpretări. Când trece prin filtrul rațiunii, adevărul se transformă în interpretare, adică în cunoaștere. Toate ființele vii primesc adevărul în interpretare proprie. Găina vede și înțelege lumea în cu totul alt mod decât omul. Chiar și oamenii, diferiți fiind, pot vedea și înțelege

unele și aceleași lucruri în mod diferit. De aceea cunoașterea este, în mai mică sau mai mare măsură, o formă de adevăr denaturat.

Datele din câmpul informațional sunt prezentate sub forma unei structuri energetice complexe. Acolo este înscris tot ceea ce face ca materia să se miște după anumite legi. La început, datele din câmpul informațional sunt percepute de subconștient (suflet) apoi conștientul (rațiunea) le traduce prin cuvinte sau simboluri. Așa se naște descoperirea sau se creează noul – muzica, operele de artă, adică ceea ce omul nu a putut să vadă sau să afle în mod nemijlocit. În același mod apar cunoștințele intuitive sau sentimentele.

E posibil ca toate acestea să vă șocheze și să vă facă neîncredători. Să rezulte că rațiunea nu poate să creeze ea singură ceva nou, și că pur și simplu primește date din câmpul informațional? Nu este chiar așa. Rațiunea poate să construiască un nou obiect sau să rezolve o problemă, operând cu obiecte cunoscute și raționamente logice. Cu alte cuvinte, rațiunea poate să compună o casă nouă din cuburi vechi. Dar nu poate să obțină ceva principial nou, adică ceva ce nu se poate construi din vechi.

Descoperirile principiale din știință nu vin ca un rezultat al judecăților logice, ci ca o iluminare, ca niște cunoștințe de niciunde. Același lucru se poate spune și despre invențiile geniale. O muzică bună se compune nu prin potrivirea notelor ci vine cumva de la sine. Capodoperele se creează nu ca urmare a unei execuții tehnice profesionale, ci se nasc din inspirație. Un tablou executat într-o teh-

nică ideală nu va deveni în mod obligatoriu o capodoperă. Acel ceva ce se află în spatele execuției tehnice creează capodopera. Poezia care ne face sufletul să vibreze nu este o adunătură rațională de rime potrivite, ci vine din profunzimea sufletului.

Toată creația fondată pe inspirație și iluminare nu are nimic comun cu rațiunea. Abia după aceea rațiunea face ca produsele acestei creații să devină atributele sale. De exemplu, rațiunea poate în mod ideal să copieze o veche capodoperă. Dar nu e capabilă să creeze o alta nouă. Rațiunea analizează datele obținute de conștient din câmpul informațional și le îmbracă într-o interpretare simbolică sub formă de tablouri, melodii, versuri, formule, scheme, etc.

Deocamdată nu ne este dat să aflăm în ce mod subconștientul are acces la câmpul informațional. Noi putem fi doar martori ai modului cum se manifestă acest acces. Un exemplu îl constituie clarviziunea, cu alte cuvinte capacitatea de a percepe evenimente care fie s-au petrecut în trecut, fie nu s-au petrecut încă, fie cele care se petrec în afara câmpului vizual al clarvăzătorului. Noi nu înțelegem mecanismul unor asemenea fenomene și le declarăm paranormale. Pendulii științei fundamentale, nedorind să-și recunoască neputința, nu le tratează cu seriozitatea cuvenită. Dar numai pentru că noi nu ni le putem explica, ele nu încetează să existe ca atare și nu le putem respinge așa de simplu.

Sunt persoane care văd evenimente în câmpul informațional așa de clar ca și cum s-ar petrece sub ochii lor în

lumea realizării materiale. Asemenea indivizi au capacitatea să se regleze pe sectoarele realizate din spațiul variantelor. De exemplu, pentru a se regla pe sectorul unde a dispărut un individ este suficient pentru clarvăzător doar să se uite la o fotografie a acestuia sau să atingă un obiect care i-a aparținut. De serviciile unor asemenea clarvăzători se servește uneori chiar și poliția.

Nu toți pot vedea atât de clar, nici pe departe și de aceea apar greșeli. Sunt două cauze ale greșelilor. Prima cauză este atunci când clarvăzătorul se reglează pe un sector care nu a fost și nici nu va fi realizat. Unele sectoare, în funcție de distanța relativă dintre ele, pot să fie mai puternice sau mai slabe prin scenariile și decorurile lor. O a doua cauză constă în interpretarea datelor. De exemplu, prezicătorii din timpuri străvechi și prorocii, observând scene neobișnuite din viitor, le interpretau corespunzător nivelului lor de cunoaștere. De aceea prezicerile lor sunt adesea inexacte.

Dacă să credeți sau nu în toate aceste fapte este alegerea dumneavoastră. Nu uitați că Transurfingul este doar un model care permite folosirea legilor lumii în interesul dumneavoastră și nu pentru descrierea structurii acestei lumi. De asemenea, transurfingul nu este un monument de granit cu inscripția „Aici a fost îngropat câinele”. Adevărul, după cum se știe, este totdeauna undeva pe aproape. Afirmația că individul este capabil să sintetizeze tot ceea ce e nou cu ajutorul rațiunii sale este doar un tipar. Pur și simplu, ne-am obișnuit demult cu acest model și el este comod pentru noi. Trebuie să menționăm că această sche-

mă obișnuită a vieții este la fel de nedemonstrabilă ca și modelul Transurfingului. Dacă așa se petrec lucrurile sau nu, pentru noi, în principiu, nu are importanță. Este un fapt indubitabil că date din spațiul variantelor ajung într-un fel sau altul până la noi sub forma unor semne, viziuni, iluminări, și noi trebuie, după posibilități, să le înțelegem semnificația.

Cunoașterea venită de nicăieri

Aceste date din câmpul informațional pot fi „citite” clar numai de foarte puține persoane, unice în felul lor. Majoritatea oamenilor primesc doar ecouri ale acestor date sub forma unor presentimente fugare și cunoștințe neclare. Oamenii din domeniul științei și creației ajung la iluminare după zile dacă nu după ani îndelungați de reflecție și cugețări. Este greu să descoperi noul deoarece, orice am crede noi, frecvența de emisie mentală se reglează cel mai ușor pe sectoarele deja realizate ale spațiului variantelor. În principiu, noul se află totdeauna în sectoarele nerealizate. Dar cum să te reglezi pe ele? Deocamdată, nu ne este dat să știm acest lucru.

Când căutarea unei noi soluții în sectoarele realizate nu dă rezultat, subconștientul intră cu totul întâmplător într-un sector nerealizat. Astfel de date nu ni se înfățișează în forma interpretărilor simbolice obișnuite și de aceea conștientul le percepe ca pe o informație vagă și confuză. Dacă creierul reușește să prindă esența acestei informații,

apare iluminarea și înțelegerea clară.

În mecanismele activității conștientului și subconștientului sunt multe neclarități și contradicții. Nu ne vom ocupa de aceste probleme, ci vom analiza numai unele aspecte. Ca să nu ne încurcăm în terminologie și semantică, pentru simplitate, vom denumi tot ceea ce are legătură cu conștientul – rațiune, iar cu subconștientul – suflet.

Dacă rațiunea ar înțelege tot ceea ce vrea să-i spună sufletul, omenirea ar avea acces liber la câmpul informațional. Este greu de imaginat ce înălțimi ar atinge civilizația noastră în acest caz. Dar rațiunea nu numai că nu poate să asculte, dar nici nu dorește. Atenția individului este în permanență ocupată fie cu obiectele lumii exterioare, fie cu meditația și cu trăirile interioare. Monologul interior nu conține aproape niciodată și se află sub controlul rațiunii. Iar acesta nu aude semnalele slabe ale sufletului și în mod autoritar și le impune pe ale sale. Când rațiunea „gândește”, ea operează cu categorii prin care a definit însușirile obiectelor vizibile din sectoarele realizate. Cu alte cuvinte, ea gândește cu ajutorul unor reprezentări convenționale: simboluri, cuvinte, noțiuni, scheme, reguli și așa mai departe. Ea încearcă să așeze orice informație pe raftulețul respectiv.

Tot ce există în lumea înconjurătoare primește o reprezentare: cerul e albastru, apa e udă, păsările zboară, tigrii sunt periculoși, iarna este frig și așa mai departe.

Dacă informațiile venite dintr-un sector nerealizat nu au reprezentări firești, logice, rațiunea le percepe ca pe un fel de cunoștințe neclare. Dacă reușește să le adauge și alte

noi caracteristici apare o descoperire.

În principiu, este foarte dificil să găsești reprezentări adecvate pentru cunoștințele noi. Imaginați-vă o persoană care aude pentru prima oară muzică. Muzica este tot o informație – sub formă de sunete. Când rațiunea primește această informație, ea știe că este muzică, dar nu o înțelege. Deocamdată nu știe cum să și-o reprezinte. Înțelegerea apare mai târziu, după ce a ascultat muzică de mai multe ori, după ce i s-au explicat unele semnificații și i s-au arătat unele detalii: muzicanți, instrumente, note, cântece. Dar când a ascultat muzica pentru prima oară, pentru rațiune a fost o cunoaștere reală, dar în același timp și o taină de nepătruns.

Încercați să-i explicați unui copil mic o definiție de genul „laptele e alb”. Copilul abia începe să folosească categoriile abstracte și de aceea el va pune o sumedenie de întrebări. E clar că înțelege ce înseamnă lapte. Dar ce înseamnă *alb*? Este o culoare. Dar ce este culoarea? Este o însușire a unor obiecte. Dar ce este însușirea? Dar obiectul? Și tot așa, la nesfârșit. Este mai ușor nu să explici, ci să arăți obiecte de diferite culori. Atunci rațiunea copilului va înțelege ce anume diferențiază obiectele sub aspectul categoriei abstracte de culoare. În felul acesta el va defini și își va reprezenta tot ceea ce îl înconjoară și apoi va gândi folosind aceste reprezentări. Sufletul, spre deosebire de rațiune, nu folosește reprezentări. Cum va putea el să-i explice copilului că „laptele este alb”?

Din momentul în care rațiunea a început să gândească cu ajutorul unor categorii abstracte, legătura dintre ea și

suflet s-a atrofiat treptat. Sufletul nu folosește aceste categorii. El nu gândește și nu vorbește, el simte sau știe. El nu poate să exprime prin cuvinte și simboluri ceea ce știe. De aceea rațiunea nu se poate înțelege cu sufletul. Să presupunem că sufletul s-a reglat pe un sector nerealizat și a aflat ceva ce încă nu există în lumea materială. Cum poate el să transmită această informație rațiunii?

În plus, rațiunea vrea în permanență să spună ceva, să vorbească. Ea consideră că totul poate fi explicat rațional și de aceea controlează în permanență toată informația. De la suflet îi vin doar niște semnale confuze pe care ea nu totdeauna le poate defini cu ajutorul categoriilor sale. Simțăminte și cunoștințe vagi ale sufletului pot să fie acoperite de tumultul gândurilor asurzitoare. Când controlul rațiunii slăbește, atunci pot să se strecoare spre rațiune anumite simțăminte și cunoștințe intuitive.

Acestea se manifestă ca presentimente confuze, cunoscute și sub denumirea de voce interioară. Când rațiunea „adoarme”, în acel moment puteți să simțiți ce știe și ce simte sufletul. Acesta este *murmurul stelelor dimineții* – glas fără cuvinte, reverie fără gânduri, sunet fără sonoritate. Ceva-ceva înțelegeți, dar confuz. Nu gândiți, ci simțiți intuitiv. Fiecare dintre noi a simțit măcar o dată ce înseamnă intuiția. De exemplu, simțiți că cineva trebuie să sosească sau că ceva trebuie să se întâmple sau *știți pur și simplu ceva, fără alte explicații*.

Rațiunea este ocupată în permanență cu gândirea. Vocea sufletului este literalmente estompată de acest „amalgam” de gânduri și de aceea cunoștințele intuitive

sunt greu accesibile. Dacă oprim goana gândurilor și pur și simplu contemplăm vidul (nu ne gândim la nimic), putem să auzim **murmurul stelelor dimineții** – glasul, vocea interioară fără cuvinte. Sufletul poate găsi răspuns la multe întrebări dacă îi ascultăm atent glasul.

Este greu să-ți înveți sufletul să se regleze pe sectoarele nerealizate și să-ți obligi rațiunea să asculte ce vrea să-i spună sufletul. Să începem cu ce-i mai ușor. Sufletul are două simțiri destul de clare: confortul sufletesc și disconfortul. Rațiunea își reprezintă aceste sentimente prin: „mi-e bine” și „mi-e rău”, „sunt convins” și „mă tem”, „îmi place” și „nu-mi place”.

În viață, la fiecare pas, ești nevoit să iei hotărâri – să faci cutare sau cutare lucru. Realizarea materială se transferă în spațiul variantelor și rezultă ceea ce noi numim viața noastră. În funcție de gândurile și de acțiunile noastre, se realizează un sector sau altul. Sufletul are acces la câmpul informațional. Într-un anume fel, el vede ce se află în față, în sectoarele încă nerealizate, dar care se întrevăd. Dacă el se reglează pe un sector nerealizat încă, știe ce îl așteaptă acolo: ceva plăcut sau neplăcut. Aceste sentimente ale sufletului sunt percepute de rațiune ca niște senzații confuze de confort sau disconfort sufletesc.

De cele mai multe ori, sufletul știe ce îl așteaptă. Și cu o voce slabă el încearcă să-i comunice acest lucru rațiunii. Dar aceasta aproape că nu îl aude sau nu dă atenție unor presentimente confuze. Rațiunea este acaparată de penduli, este prea preocupată de rezolvarea problemelor și este convinsă de corectitudinea acțiunilor sale. Ia decizii

volitive, ghidându-se după logică și după bunul simț. Cu toate acestea, se știe bine că judecățile logice nu ne garantează în niciun caz că soluțiile sunt cele corecte. Sufletul, spre deosebire de rațiune, nu gândește – el simte și știe și de aceea nu greșește. De câte ori nu ne dăm seama prea târziu: „Doar am știut că nu va ieși nimic bun din asta!”

Problema este să învățăm să determinăm ce anume îi spune sufletul rațiunii în momentul luării unei decizii. Nu e chiar așa de complicat. Este necesar doar să-l atenționăm pe Supraveghetor să acorde atenție stării de confort a sufletului. Iată, luați o hotărâre. Rațiunea dumneavoastră este acaparată total de pendul sau este concentrată pe rezolvarea unei probleme. Nu e complicat să puteți auzi murmurul stelelor dimineții: este suficient să vă *amintiți* la timp că trebuie să acordați atenție stării dumneavoastră sufletești, să ascultați ce vă spune sufletul. Este atât de banal, încât nu mai trebuie să insistăm. Problema este doar să *acorzi atenție* propriilor simțuri. Oamenii sunt mai înclinați să se încreadă în argumente raționale decât în propriile lor simțuri. De aceea s-au dezobișnuit să mai acorde atenție stării de confort sufletească.

Mimați în minte una din cele două variante de rezolvare. În acest moment, rațiunea se ghidează nu după sentimente, ci după raționamente corecte. Dacă ați reușit să vă *amintiți*, fiți atenți la ceea ce *simțiți*. Ce anume vă ține în tensiune, ce vă neliniștește, ce vă face să vă fie teamă sau ce nu vă place? Ați decis deja. Spuneți-i rațiunii să tacă pentru o clipă și întrebați-vă din nou: „Mi-e bine sau mi-e rău?” Acum orientați-vă spre cealaltă variantă de re-

zolvare și întrebați-vă din nou: „Mi-e bine sau mi-e rău?”

Dacă nu aveți un simțământ clar, înseamnă că rațiunea dumneavoastră nu aude bine. Supraveghetorul dumneavoastră va trebui să vă atragă mai des atenția asupra stării de confort sufletesc. S-ar putea însă ca însuși răspunsul la întrebare să nu fie unul singur. În acest caz, înseamnă că nu vă puteți bizui pe datele acestea atât de nesigure. Rămâne să acționați după cum vă sugerează rațiunea. Sau simplificați întrebarea și vedeți ce se întâmplă.

Dacă ați reușit să obțineți un răspuns cert „da, mi-e bine” sau „nu, nu-mi e bine” înseamnă că ați auzit murmurul stelelor dimineții. Acum, știți răspunsul. Aceasta nu înseamnă că veți face doar ce vă îndeamnă inima. Nu întotdeauna suntem liberi în alegerile noastre. Dar cel puțin vom ști ce ne așteaptă în sectorul nerealizat.

Solicitantul, Năpăstuitul și Luptătorul

Există două extreme de comportament în situațiile de viață: să te lași dus de val, precum o corăbioară de hârtie sau să tragi la rame împotriva curentului.

Dacă individul pur și simplu nu face nimic, nu are inițiativă, nu are năzuințe, ci pur și simplu există, atunci viața îl dirijează pe el. În acest caz, individul devine marioneta pendulilor și aceștia dispun de soarta lui după cum vor. Având o asemenea poziție, el refuză să-și orânduiască soarta. Alegerea lui înseamnă că soarta i-a fost sortită: „ce

ți-e scris, în frunte ți-e pus”. Acceptând o asemenea poziție, el va spune că nu poți fugi de soartă. Și are perfectă dreptate întrucât, pentru el, în spațiu există și o asemenea variantă. După o astfel de alegere, nu-i rămâne decât să se plângă neputincios de soartă și să tragă speranță în Cel de Sus.

Lăsându-și soarta pe mâini străine, omul are două căi pe care poate merge. Dacă merge pe prima, se poate resemna și cere îndurare pentru viața sa, rugându-se fie la penduli, fie unor forțe superioare. Pendulii îl vor obliga să lucreze și toată viața el își va încovoia spinarea pentru a primi modeste mijloace de trai. Solicitantul va implora forțele superioare, dar acestora puțin le pasă.

Solicitantul își declină răspunderea pentru soarta sa, zicând: „Voința Cerească e în toate”. Iar dacă lucrurile stau așa, atunci să cerem cum trebuie și Domnul e milostiv și bun și se va îndura. „Munți și văi, Râuri și mări! O, cerule! O, lume! Mă plec în fața măreției voastre! M-a copleșit credința și m-a ostoit venerația. Cred că mă veți ajuta și îmi veți cumpăra ziarul mâine dimineată!” Ce spuneți? Am forțat nota? Deloc, pentru că pentru atotputernicele forțe de sus orice este posibil, fie că e vorba despre ziarul de dimineată, fie că este vorba despre un palat! Înseamnă că n-am cerut bine! Nu-i nimic! Voi cere mai departe!

Există un banc. Unul stătea, întins pe divan și se ruga: „Doamne, ajută-mă să mă îmbogățesc! Că doar Tu poți orice! Eu cred în măreția Ta! Nădăjduiesc în milostenia Ta!” Iar Domnul, îi răspunde cu năduf: „Omule, cumpără-ți măcar un bilet la loterie!” – Iată ce comodă poziție:

să nu ai nici măcar o responsabilitate și în același timp să te amăgești cu propria ta importanță. Unde e importanța asta? Omul s-a imaginat pe sine ca pe un personaj atât de important, încât presupune că Dumnezeu, în toată mărirea și mila Sa, se va îngriji de bunăstarea lui. Dumnezeu și așa i-a dat foarte mult – i-a dat libertatea de a alege, iar el, din cauza infantilismului său, nu acceptă acest dar și este veșnic nemulțumit.

Infantilismul își găsește justificarea în faptul că în drumul lui către scop există o mulțime de obstacole. Veșnic ceva îl împiedică. Îl împiedică forțele de echilibrare și pendulii care au apărut ca urmare a potențialelor exceden-tare create de el însuși. Rezultă ceva în genul unui joc de copii: „Gâște, gâște!” – „Ga, ga, ga!” – „Mâncărică vreți cumva?” – „Da-da-da!” – „Ia, zburați! Veniți încoa!” – „Am veni dar nu se poate. Lup hain vrea să ne pape!”

Dacă pe individ nu-l aranjează rolul de Solicitant, el își poate alege a doua cale: rolul Năpăstuitului, adică să-și arate nemulțumirea și să pretindă ceea ce, chipurile, i s-ar cuveni. Cu astfel de pretenții, Năpăstuitul aduce un prejudiciu și mai mare sorții sale. Pentru exemplificare vom recurge din nou la o alegorie. Un individ vine la o expozi-ție de tablouri; nu-i place expoziția și consideră că are dreptul să-și exprime nemulțumirea. Începe să bată din picioare, să amenințe, să pretindă, ba chiar să distrugă unele exponate. Evident, urmează pedeapsa. Individul se înfu-rie și mai tare, este indignat: „Păi cum? Țștia ar fi trebuit să facă pe dracu în patru pentru a-mi face mie pe plac!” Nici nu-i trece prin minte că este un simplu musafir în

această lume.

Din perspectiva Transurfingului, ambele căi sunt complet absurde. Transurfingul propune o cale complet nouă: *nu cere și nu pretinde, ci du-te și ia-ți.*

Ce este nou aici? Așa procedează individul care a făcut o altă alegere: își ia soarta în propriile mâini. El începe să se lupte cu lumea pentru un loc sub soare. Având o poziție rigidă, intră într-un adevărat război cu pendulii, intră în concurență, dă din coate. În general, viața este o *luptă* neconținută pentru existență. Omul alege lupta și această variantă nu există și ea în spațiul variantelor.

Știm cu toții că atât resemnarea, cât și nemulțumirea ne fac dependenți față de penduli. Amintiți-vă ce am spus în capitolul despre potențialele create de importanță și totul vă va fi clar. Solicitantul creează potențialul propriei vinovății și de bunăvoie se dă pe mâna pendulilor. Cel care cere, presupune apriori că va fi considerat vinovat dacă cere sau așteaptă – că poate i s-o da. Năpăstuitul creează potențialul nemulțumirii, atrage forțele de echilibrare împotriva sa și în mod activ își strică viața.

Luptătorul, care ales lupta, ocupă o poziție mai productivă, dar viața lui este grea și îi răpește multă energie. Oricât s-ar împotrivi, se încurcă și mai mult în plasa păianjenului. I se pare că luptă pentru soarta sa dar de fapt își irosește energia în van. Uneori obține o victorie, dar cu ce preț! Victoria este arătată tuturor și toată lumea se convinge încă o dată că nu e chiar așa de simplu să obții cununa de lauri. Așa se creează părerea unanimă: pentru ca să obții ceva trebuie să muncești din greu sau să te lupți cu vite-

jie.

De fapt, opinia publică este formată practic de penduli. Potențialele importanței sunt doar „copaia” pendulilor. Scopul – importanța exterioară – este greu accesibil. El poate fi atins numai de o personalitate care dispune de calități ieșite din comun – importanța interioară. În drumul său spre scop omul i se va lua și pielea de pe el. Este posibil să fie lăsat să ajungă până la final. El va fi foarte mulțumit, neînțelegând că și-a cheltuit energia nu atât pentru scopul în sine, cât pentru birul plătit pendulilor.

Rezultă un tablou cam de genul acesta. Ca să ajungă la țelul său, omul este nevoit să treacă printr-o mulțime de cerșetori. Toți urlă, fac gălăgie, îi barează calea, îl prind de mâini. Omul încearcă să se justifice, să se scuze, să le dea bani, să se împingă, să scape. În sfârșit, cu mare greutate ajunge la scopul său. Energia pierdută pentru atingerea propriu-zisă a scopului reprezintă doar o mică parte și se consumă doar pentru a *te urni din loc*. Restul de energie s-a pierdut în lupta cu cerșetorii înrăiți.

Rupându-se de lanțurile pendulilor, omul își capătă libertatea. Milogii îl vor lăsa în pace și se vor lua de alții. După cum vă amintiți, ca să te eliberezi de penduli, este necesar să renunți la importanța interioară și exterioară. Dacă veți face acest lucru, obstacolele din drumul către scop vor cădea de la sine. Abia atunci veți putea nu să cereți, *nu să pretindeți și nu să luptați, ci pur și simplu să vă duceți și să luați*.

Acum apare întrebarea: cum poate fi înțeles enunțul: „să te duci și să-ți iei” și ce trebuie să faci pentru asta?

Partea rămasă din carte, este dedicată în întregime răspunsului la această întrebare și în curând veți afla totul. Deocamdată am prezentat strategia generală pentru a-ți alege soarta. Rolurile de Solicitant, Năpăstuit și Luptător nu ni se potrivesc. Ce credeți, ce rol atribuie Transurfingul celui care se consideră stăpânul propriei sorți în jocul cunoscut sub denumirea de viață. Aceasta va fi tema dumneavoastră pentru acasă.

Deocamdată vom analiza modalitățile tactice de comportament în anumite situații de viață.

Cum să mergi prin viață

Solicitantul și Năpăstuitul se vor lăsa duși de val pe cursul vieții. Luptătorul, dimpotrivă, va încerca să se lupte, să înoate contra curentului. Desigur, nu există tipuri pure de astfel de oameni. Din când în când fiecare își asumă un rol sau altul, într-o măsură mai mare sau mai mică. Jucând aceste roluri, omul acționează extrem de inefficient. Dar dacă nu se poate nici să lupte și nici să nu se lase dus de val, ce mai rămâne?

Mai sus, am arătat cum rațiunea își dictează, în mod autoritar, voința, fondată pe judecata sănătoasă, pe bunul simț. Mulți oameni judecă foarte lucid și în același timp nu pot să facă față problemelor. Bunul simț ne este, oare, de mare folos? Rațiunea nu poate să ne garanteze că soluția este sigură. Rațiunii i se pare că gândește lucid dar, de fapt, ea este în răspăr cu pendulii. Nu poate fi vorba de nici un

progres atâta timp cât individul interpretează rolurile de Solicitant, Năpăstuit și Luptător. Nici măcar Luptătorul nu are mai multă libertate de exprimare a voinței decât corăbioara de hârtie.

Cum evoluează Luptătorul pe cursul vieții? Pendulii îl provoacă la luptă, iar el vâslește împotriva curentului, neînțelegând că e mai simplu și mai avantajos să se lase folosit. Rațiunea îi este confiscată de penduli, dar Luptătorul este ferm în hotărârea sa și, luând hotărâri volitive, în loc să facă mișcări line și calme se agită din toate puterile.

Iar acum imaginați-vă că nu vă împotriviți curentului și nu provocați vârtejuri inutile, dar nici nu plutiți la întâmplare, ca bărcuța de hârtie. Înaintați intenționat împreună cu el, vedeți prundișurile ce vă ies în cale, obstacolele, sectoarele primejdioase și vă mențineți pe direcția aleasă doar făcând niște mișcări line. Cârma este în mâna dumneavoastră.

Dar, la modul general, putem privi viața ca pe un curs de apă? Și de ce nu se poate nici să plutești la întâmplare și nici să înoți contra curentului? Pe de o parte, informația există în spațiul variantelor sub formă de matrice. Dar, în același timp, structura informației este organizată în lanțuri de legături cauză – efect. Legăturile cauză – efect generează *cursul variantelor*. Despre acest curs va fi vorba în continuare.

Cauza principală, din ale cărei rațiuni nu trebuie să i te împotrivești curentului, constă în aceea că este inefficient sau chiar dăunător să se piardă o cantitate de energie. Dar ne putem bizui pe cursul variantelor? S-ar putea ca el

să ne ducă într-o lagună liniștită, dar și într-o cascadă. Tocmai pentru a evita neplăcerile, trebuie să ne corectăm deplasarea prin mișcări line. Desigur, pentru început, este necesar să alegem direcția generală a acestui curs. Direcția este determinată de scopul ales și de modalitatea de realizare a acestuia. După ce direcția a fost aleasă, trebuie să ne bazuim la maximum pe curent și să nu facem mișcări bruște.

Fiecare își imaginează cu aproximație direcția generală a cursului său. De exemplu, acum eu merg la școală, studiez, apoi îmi voi găsi de lucru, îmi voi încheia o familie, voi avansa în carieră, apoi îmi voi construi o casă și așa mai departe. Pe drumul lor, mulți comit o grămadă de greșeli și apoi, uitându-se în urmă, regretă. Dar nu se mai poate repara nimic, lucrurile au fost deja făcute. Cursul s-a îndepărtat mult de scopul propus. Rațiunea lucidă nu te mai salvează. Rămâne să regreti că „dacă aș fi știut că o să cad, mi-aș fi pregătit o saltea”.

Fiecare vrea să știe ce îl așteaptă dincolo de cotitură. Nu toți iau în serios ghicitoarele și astrologii, dar pe mulți îi interesează, cel puțin din curiozitate. O prognoză sau o previziune astrologică optimistă aprinde scânteia speranței. Iar prognozele neplăcute poți să nu le bagi în seamă. Modelul Transurfingului nu intră în contradicție cu astrologia. Prognozele au în spate o bază reală – spațiul variantelor. Astrologia există nu doar pentru că oamenii sunt curioși să privească în viitor. Dacă procentul de potriviri ar fi foarte mic, nimeni nu s-ar bizui pe predicții efemere. Cu toate acestea, existența cursului variantelor permite într-adevăr

ca, bazându-te pe anumite legități, să arunci o privire în sectoarele nerealizate ale spațiului. Calculele astrologice ca și clarviziunea nu pot, evident, să dea garanții sută la sută, dar asta este cu totul altceva.

Fiecare hotărăște cât se poate bizui pe previziuni și pe prognoze astrologice. Noi lăsăm la o parte, cu respect, această temă și încercăm să vedem ce folos putem extrage din cunoașterea cursului variantelor. Principala problemă este cât de mult ne putem lăsa în voia cursului, dacă direcția de bază este corect aleasă și, în general, de ce trebuie să ne lăsăm.

Cum s-a arătat anterior, rațiunea se află în permanență sub presiunea unei importanțe creată artificial, și de aceea ea nu poate lua hotărâri eficiente. În esență, sursa principală a problemelor este importanța interioară și exterioară. Acțiunea forțelor de echilibrare se manifestă sub formă de praguri și vârtējuri în calea curentului de apă. Dacă se renunță la importanță, cursul se va transfera pe o albie mult mai liniștită. Întrebarea dacă trebuie să ne lăsăm în voia curentului este și ea o chestiune de importanță (pe care o dăm). Importanța exterioară obligă rațiunea să caute soluții complicate la probleme simple. Importanța interioară convinge rațiunea că ea gândește sănătos și că ia singura decizie corectă.

Dacă lăsăm la o parte importanța, rațiunea va răsufla ușurată pentru că ea se eliberează de influența pendulilor și de presiunea problemelor create în mod artificial. Ea, rațiunea, va putea să ia cele mai obiective și adecvate decizii. Dar toată frumusețea constă în faptul că rațiunea,

eliberată de importanță, nu va avea nevoie de un intelect puternic. Desigur, pentru rezolvarea sarcinilor de zi cu zi va fi nevoie și de gândire logică, și de cunoștințe și de un aparat analitic. Dar pentru toate acestea se va pierde mult mai puțină energie. Existența cursului variantelor este un cadou fastuos pentru rațiune de care ea aproape că nu se folosește.

Cursul variantelor deja conține soluțiile pentru toate problemele. Dar și cea mai mare parte a problemelor este creată artificial tot de rațiune. Neliniștita rațiune simte în permanență impulsurile pendulilor și se apucă să rezolve toate problemele, încercând să țină situația sub control. Hotărârile ei volitive înseamnă, în majoritatea cazurilor, a da din mâini în mod haotic, a te agita irațional. Aproape toate problemele, în special cele mărunte, se rezolvă de la sine, dacă nu împiedici cursul variantelor.

Un intelect puternic nu-și are rostul, dacă soluția există deja în spațiu. Dacă nu intri într-o fundătură și nu deranjezi cursul variantelor, rezolvarea vine de la sine. Optimul există deja chiar în structura câmpului informațional. Este vorba despre faptul că legăturile cauză – efect generează și alți curenți în cursul de apă și alte curenți în cursul variantelor. Aceste curenți reprezintă căile optime de mișcare a cauzelor și a efectelor. În spațiul variantelor există tot, dar cu o mai mare probabilitate se realizează tocmai acele variante care sunt optime și care cer un volum mai mic de energie. Natura nu pierde energie în zadar. Oamenii merg cu picioarele și nu cu urechile. Toate procesele tind să meargă pe calea celor mai mici consumuri de

energie. De aceea curenții variantelor sunt organizați pe calea minimei rezistențe. Aici se află soluțiile optime. Rațiunea, anexată de penduli, acționează în interesul acestora și în permanență se rupe de curenți. Cu alte cuvinte, rațiunea intră în fundătură – caută soluții complicate la probleme simple.

Toate aceste considerații s-ar putea să vi se pară excesiv de abstracte. Dar vă puteți convinge în practică, cât de reală este existența curenților. *Aceștia sunt într-adevăr un dar bogat pentru rațiune.* În orice problemă sunt codificate cheile de rezolvare. Prima cheie este să mergi pe calea minimei rezistențe. De regulă, oamenii caută soluții complicate pentru că ei percep problemele ca fiind obstacole, iar acestea, după cum se știe, se depășesc prin depunere de eforturi. Este necesar să ne facem obișnuința de a alege cea mai simplă variantă de rezolvare care ne este la îndemână.

Noi toți va trebui fie să învățăm câte ceva din nou, fie să facem lucruri deja cunoscute și obișnuite. Întrebare: cum anume să facem și una și alta într-un mod cât mai eficient? Răspunsul este atât de simplu, încât e greu de crezut în eficiența lui: *conform principiului de a merge în direcția valului totul trebuie făcut astfel încât să fie cel mai ușor și cel mai simplu.*

Există variante optime ale oricăror acțiuni sunt organizate în curenți. Aceștia sunt alcătuiți din circuite optime de cauză și efect. Când luați hotărârea de a face următorul pas în acțiunea dumneavoastră, alegeți următoarea verigă din lanț. Rămâne să stabiliți ce verigă este un element al

curentului? Ce face individul în aceste cazuri? El ia o decizie logică, care din punctul de vedere al bunului simț și al experienței de zi cu zi, este cea mai bună.

Rațiunea ia o decizie de voință. Ea consideră că este capabilă să ia în calcul și să explice totul. Totuși nu este așa, iar dumneavoastră înșivă puteți confirma de câte ori nu v-ați amintit ceva într-un târziu și ați înțeles că ați fi putut proceda cu totul altfel. Nu e vorba de lipsă de concentrare sau de insuficientă istețime a minții. Rațiunea nu poate să aleagă totdeauna varianta optimă și pentru motivul că verigile curentului nu coincid întotdeauna cu construcțiile lui logice.

Oricât v-ați strădui, rareori veți reuși să alegeți varianta optimă numai prin deducții logice. De regulă, rațiunea se află sub presiunea stresului, grijilor, depresiei sau surescitării. Cu alte cuvinte, rațiunea este permanent săcâită de penduli. De aceea ea întotdeauna acționează agitat și forțează atacul frontal asupra lumii exterioare.

Pentru a alege următorul circuit al curentului trebuie să scăpați total de sforile pendulilor și pur și simplu să urmați calea acestui curent. Adică trebuie să aveți echilibru și să nu creați potențiale excedentare. Pentru a nu crea potențiale excedentare este necesar să urmăriți în permanență nivelul de importanță.

Când ați intrat în starea de echilibru cu lumea înconjurătoare, pur și simplu urmați curentul. Veți vedea multe semne care vă vor conduce. Lăsați situația să curgă, nu fiți participant ci doar observator. Nici rob și nici stăpân ci, simplu executant. Însărcinați-l pe Supraveghetor să vă

atenționeze când rațiunea încearcă să ia o decizie volitivă „înțeleaptă”. Arendați-vă în calitate de executant și urmăriți lucrarea de pe margine. *Totul se face mult mai simplu decât vi s-ar părea. Acceptați această simplitate. Rațiunea este cea care te conduce la o cascadă și nu curgerea variantelor.*

De exemplu, trebuie să găsiți la magazin un lucru ce vă e necesar. Dar nu știți unde poate fi găsit. Rațiunea vă sugerează varianta cea mai înțeleaptă, dar complicată. Cătreierați jumătate din oraș, dar în final găsiți obiectul respectiv chiar lângă casa dumneavoastră. Dacă importanța problemei ar fi fost mai mică, rațiunea n-ar fi căutat o soluție complicată.

Un alt exemplu. Aveți în față o listă cu o mulțime de treburi ce urmează să le faceți. Ce să alegeți mai întâi și ce anume – după? Nu trebuie să vă gândiți. Dacă, în principiu, ordinea nu are importanță, faceți exact cum se face. Mișcați-vă împreună cu curentul, eliberați-vă mintea de influența pendulilor. Este vorba nu despre cum să te transformi într-o corăbioară abandonată în voia valurilor, ci să nu îți pui bețe în roate dacă este suficient să faci mișcări line, ușoare și simple. Nu voi continua lista exemplurilor. Veți descoperi singur o mulțime de lucruri folositoare, uimitoare dacă numai în cursul unei singure zile veți încerca să vă lăsați dus de curent. De fiecare dată când veți avea nevoie să găsiți o soluție puneți-vă întrebarea: care dintre căi este mai ușoară pentru a găsi soluția? De fiecare dată când ceva sau ceva încearcă să vă abată sau să vă întoarcă din drumul pe care ați plecat, nu vă grăbiți să vă opuneți activ

sau să fiți evaziv. Încercați să vă dați în arendă și vedeți ce va fi mai departe. De fiecare dată când aveți de făcut ceva puneți-vă întrebarea: cum ar fi cel mai simplu? Lăsați treaba să se facă așa cum știe ea să se facă mai ușor. Când vi se propune ceva sau când cineva își argumentează punctul de vedere, nu vă grăbiți să refuzați discuția și să contraziceți. Poate că rațiunea dumneavoastră nu înțelege ce este avantajos pentru ea și nu vede alternativele. Activați-l pe Supraveghetor. La început stați în expectativă și abia după aceea acționați. Imaginați-vă că sunteți actor, nu vă grăbiți să vă țineți sub control, lăsați jocul să se desfășoare de la sine, cât se poate, dar țineți-l sub observație. Nu vă puneți bețe în roate. Lăsați-vă în voia valului și veți vedea cât de ușor vă va fi.

Repererele călăuzitoare

Cum să deosebim prundul care se apropie sau cascade de o cotitură normală în curent? Ne putem orienta în lumea înconjurătoare cu ajutorul unor semne perfect sesizabile. Lumea ne arată în permanență asemenea repere.

Cele mai multe și mai răspândite dintre ele sunt semnele. Există semne rele și semne bune. Dacă ați văzut un curcubeu este un semn bun. Dacă v-a tăiat calea o pisică neagră – vă așteaptă un necaz. Așa se crede. Semnele unanim recunoscute s-au format ca urmare a nenumărate observații și comparații. Dacă semnul a funcționat într-un procentaj mai mare, apare o legitate care devine un bun al

opinie publice întrucât oamenii își relatează în mod permanent unul altuia despre fenomenele stranii. Totuși semnele nici pe departe nu se adevăresc totdeauna. De ce se întâmplă așa?

Ce se întâmplă când individul a uitat ceva și este nevoit să se întoarcă? El se gândește: dacă mă întorc – e semn rău. Poate că nici nu crede în semne, dar stereotipul bine înrădăcinat aruncă totuși o umbră în subconștient. În gânduri, apare ideea că trebuie să te aștepți la ceva neplăcut. Sau nu, gândește individul, nu mă întorc! Dar nici această intenție nu ajută pentru că nu a mai fost respectat cursul uniform și individul a ieșit, într-o oarecare măsură, din echilibru. Așteptarea unui necaz induce anumite corective în parametrii emisiei mentale și individul se transferă pe acele linii de viață care corespund acestor parametri. El primește exact lucrul de care s-a temut. El însuși a admis această posibilitate în scenariul său. Tocmai de aceea probabilitatea ca acest semn să lucreze a crescut.

După cum vedeți, semnul unanim acceptat, nu poate constitui în sine o lege și nici cel puțin o legitate. De ce tocmai pisica neagră este *pentru toți* un semn rău standardizat? Sau de unde până unde o pisică neagră poate să ne influențeze viața? Nu pisica, ci atitudinea dumneavoastră față de semne o influențează. Dacă credeți în semne, ele vor participa la formarea evenimentelor din viața dumneavoastră. Dacă nu credeți, dar aveți multe îndoieli, influența semnelor va slăbi, totuși va rămâne. Dacă nu credeți și nu le acordați atenție, ele nu vă pot influența viața în niciun caz. Totul e simplu, primiți exact ceea ce admiteți în sce-

nariul vieții dumneavoastră. Omul care consideră semnele niște superstiții, nu are în stratul vieții sale niciun fel de dovezi ale realizării acestora. Semnele funcționează în straturile altor lumi, pentru că acei oameni găsesc pentru sine confirmarea, iar necredinciosul nostru – nu.

Dacă semnele, prin ele însele, nu influențează evenimentele vieții, atunci despre ce indicatoare de drum poate fi vorba? Pisica neagră nu poate să influențeze, dar ea poate fi un semnal de avertizare în legătură cu un eveniment care va avea loc pe parcursul derulării variantelor. Problema este care anume semne le considerăm indicatoare. Dacă ne vom propune drept scop să observăm, putem, în tot ceea ce are loc împrejurul nostru, să vedem numai semne. Și cum să le interpretăm? Nu ne vom ocupa cu interpretarea. Este un lucru ingrat. Prea nesigur și neclar. Singurul lucru ce se poate face este să iei act de prezența lui, să întărești vigilența Supraveghetorului și să fii mai precaut.

Semne călăuzitoare sunt acelea care indică o posibilă întorsătură în derularea variantelor. Cu alte cuvinte, semnul constituie o prevestire a unui eveniment care aduce o schimbare, perfect sesizabilă, în cursul uniform al vieții. Dacă așteptați o întorsătură, oricât de neînsemnată, atunci ar putea să apară semnul care să semnalizeze acest lucru. Dacă se întrevede o schimbare la care nu vă așteptați, de asemenea poate să apară un semn caracteristic. Ce înseamnă caracteristic?

Când cursul variantelor ia o întorsătură, dumneavoastră treceți pe o altă linie de viață. Amintim că această linie

este mai mult sau mai puțin uniformă sub aspectul calității vieții. În curgerea variantelor curentul poate să se intersecteze cu mai multe linii. Liniile vieții se deosebesc unele de altele prin parametrii lor. Schimbările pot fi nesemnificative, dar deosebirea se simte totuși. Iată, această deosebire calitativă o sesizați conștient sau inconștient: ceva parcă nu mai e ca acum un minut.

Astfel, indicatoarele apar numai în cazul când începe transferul pe alte linii ale vieții. Dumneavoastră puteți să nu acordați atenție unui anumit fenomen. De exemplu, a croncănit o cioară, dar acest fapt nu v-a atras atenția, nu ați simțit o deosebire calitativă și prin urmare vă aflați tot pe aceeași linie. Dar dacă ați acordat atenție fenomenului, ați simțit în el ceva neobișnuit, nespecific, acesta poate fi un semn.

Semnul se deosebește de fenomenul obișnuit prin aceea că el semnalizează întotdeauna trecerea pe o altă linie a vieții, substanțial deosebită. De obicei ne atrag atenția fenomenele care au avut loc imediat după ce am trecut pe o altă linie a vieții. Și asta pentru că liniile se deosebesc calitativ una de alta. Aceste deosebiri pot avea caractere diferite care uneori nu se pot explica: *senzația că ceva nu e în regulă*. Când are loc o trecere, simțim intuitiv acest lucru și, uneori, remarcăm anumite schimbări evidente sub formă de semne. Noi remarcăm parcă cu coada ochiului sau presupunem că în curs a apărut ceva nou. Semnele servesc drept indicatoare, ele ne spun: ceva s-a schimbat, ceva se petrece.

Un fenomen care se petrece pe linia în curs a vieții,

de regulă, nu ne pune în gardă. El are aceeași calitate ca și celelalte fenomene de pe această linie. Deși, dacă omul ignoră tot ceea ce se petrece în jurul său, el nu va observa nici semnele evidente. Trecerea pe o linie substanțial diferită se face de obicei în etape, prin linii intermediare. Semnele de pe aceste linii pot apărea ca avertismente cu grade diferite de gravitate. Se întâmplă uneori ca individul să ignore primul avertisment. Trecerea continuă, urmează al doilea avertisment, apoi al treilea și dacă el nu se oprește, se va întâmpla ce trebuie să se întâmple pe linia finală.

Cum s-a mai spus, este foarte complicat să interpretezi într-un singur fel semnele. Nu există nici certitudinea că fenomenul care a atras atenția asupra sa ar fi un semn. Putem doar să luăm la cunoștință faptul că lumea vrea să-ți comunice ceva. Pe noi ne interesează, înainte de toate, prundișurile și pragurile care se apropie. Uneori îți dorești ca cel puțin să ți se sugereze ce urmează să se întâmple. În majoritatea cazurilor, întrebarea se poate formula astfel ca să rezulte un răspuns bipolar, da sau nu. De exemplu: va ieși ceva sau nu, o să reușesc sau nu, voi putea sau nu, e bine sau rău, e periculos sau nu și așa mai departe. *Interpretarea semnului trebuie să se limiteze doar la a sugera o versiune de răspuns de tip „pozitiv” sau „negativ”*. Să nu ne așteptăm la o precizie mai mare.

Semnul poartă în sine o *aluzie* la calitatea schimbării viitoare. Dacă semnul se asociază cu senzații neplăcute, insuflă temere, neîncredere, uluire, neliniște, disconfort, înseamnă că el semnalizează o întorsătură negativă a evenimentelor. Dacă senzațiile sunt echivoce, atunci nu are

rost să interpretezi semnul pentru că aprecierea nu va fi certă. În orice caz, nu are sens să vă neliniștiți prea tare și să dați prea mare importanță. Dar, dacă i-ați dat atenție, nu trebuie nici să-l ignorați. S-ar putea ca el să semnalizeze un avertisment că trebuie să fiți atent sau să vă schimbați comportamentul, sau să vă opriți la timp, sau să alegeți altă cale.

Semnele pot avea cele mai diferite forme. Trebuie doar să faceți diferența – ce înseamnă au: pozitivă sau negativă. De exemplu, mă grăbesc și îmi blochează drumul o bătrână care merge greu și nu pot să o ocolesc. Ce trebuie să semnifice acest semn? Mai mult ca sigur că o să întârzii. Sau autobuzul meu, care de obicei merge fără să se grăbească, azi, nu știu de ce, zboară ca vântul. Probabil, am întins coarda undeva și trebuie să fiu mai atent. Sau ceea ce am plănuțit nu merge, apar tot felul de obstacole, treaba scârțâie. Poate că eu am ales un drum care duce într-o fundătură și n-am de ce să merg într-acolo.

Calitatea cea mai importantă a semnelor constă în aceea că ele sunt capabile să vă trezească din timp la realitate și să vă facă să înțelegeți că e posibil ca dumneavoastră să acționați în interesele unui pendul distructiv și în detrimentul propriu. Deseori, omul face greșeli fatale atunci când se află sub acțiunea drogului de tip zombi dat de pendul, ca apoi să-și amintească faptul că nu a luat în seamă și că nu a fost precaut. În asemenea cazuri, este utilă interpretarea ca fiind niște avertismente chiar unele semne nevinovate. Precauția și estimarea lucidă a ceea ce se întâmplă nu strică niciodată. Important este ca precauția

să nu se transforme în neliniște și ipohondrie. Trebuie să ai grijă fără să te neliniștești. Dacă v-ați dat în arendă, acțiunea este ireversibilă.

Oricât ar părea de ciudat, cele mai clare și mai precise semne indicatoare sunt frazele pe care oamenii le aruncă spontan, fără o gândire prealabilă. Dacă cineva vrea, în mod conștient, să-și impună părerea, lăsați ca spusele lui să vă treacă pe lângă ureche. Dar dacă v-a aruncat o frază spontană, prin care vă recomandă să faceți ceva sau să procedați într-un anumit fel, luați lucrurile cât se poate de în serios.

Frazele spontane sunt acelea pe care le spui fără să te gândești deloc. Știți cum e atunci când răspundeți imediat la replica cuiva, fără să vă gândiți. E ca și cum răspunsul ar exista undeva în străfundurile conștientului și zboară de pe buzele dumneavoastră, ocolind aparatul analitic al rațiunii. În același mod, se aruncă fraze incoerente, când rațiunea fie moțâie, fie este ocupată cu altceva. Când rațiunea moțâie, vorbește sufletul și se adresează direct câmpului informațional. De exemplu, cineva vă spune la întâmplare: „Ia-ți fularul că o să răcești”. Dacă nu-l ascultați, cu siguranță veți regreta după aceea. Sau: sunteți preocupat de o problemă și cineva vă aruncă din mers o recomandare care nu vi se pare importantă. Nu vă grăbiți să o respingeți. Ascultați-l. Sau, sunteți convins că aveți dreptate și cineva, printre altele, nu intenționat, vă spune că nu este așa. Nu vă încăpățânați și vedeți dacă nu cumva vă puneți singur bețe în roate.

Disconfortul sufletesc este și el un semn clar, numai

că, de regulă, nu se prea ține seama de el. Dacă trebuie să luați o decizie, nimeni nu știe mai bine ca sufletul dumneavoastră ce trebuie făcut. Foarte des este greu de înțeles ce anume ne spune inima. Dar, așa cum am spus mai sus, putem să știm dacă decizia pe care a luat-o rațiunea îi place sau nu. Când trebuie să luați o hotărâre, opriți-vă și ascultați murmurul stelelor dimineții. Iar dacă rațiunea a luat deja o hotărâre și v-ați amintit de murmur cu întârziere, străduiți-vă să **vă reamintiți** ce simțăminte ați avut atunci când ați luat acea hotărâre. Simțămintele acelea le puteți caracteriza prin „mi-e bine”, „nu mi-e bine”. Dacă ați luat hotărârea fără plăcere, dacă ați avut un simțământ apăsător, atunci acesta are o singură semnificație „e rău”. În acest caz, dacă puteți schimba hotărârea, faceți-o fără ezitare!

Nu este dificil să vă definiți starea de confort sufletească. Este greu să **vă amintiți** la timp că trebuie să vă ascultați simțămintele; doar știți că rațiunea judecă autoritar și nu e dispusă să asculte pe nimeni, în afară de ea. Tunetul tumultos al bunului simț nu înăbușă numai șoapta sufletului. Rațiunea se străduiește în permanență să fundamenteze și să dovedească pe orice cale că ea are dreptate. Iată, trebuie să faceți o alegere: „da” sau „nu”. Sufletul încearcă timid să spună „nu”. Rațiunea își dă seama că sufletul spune „nu” și atunci se preface că n-a auzit și își argumentează convingător „da”-ul său bazându-se pe judecăți raționale. După ce veți fi citit aceste rânduri, puneți-le într-un sertăraș al memoriei pentru ca data viitoare, când veți lua o hotărâre, să vă amintiți de ele. Vă veți convinge că lucrurile stau exact așa.

Vă propun să rețineți bine un algoritm simplu și sigur pentru definirea „nu”-ului sufletesc: **dacă sunteți nevoit să vă convingeți și să vă lăsați înduplecat să spuneți „da” înseamnă că sufletul spune „nu”**. Țineți minte: **când sufletul spune „da”, nu este cazul să mai persistați în a vă convinge**. Vom reveni ulterior la acest algoritm.

Trebuie să urmărim în permanență ce semnale ne dă lumea înconjurătoare. Dar nu e cazul să încercăm să vedem semne peste tot. „De exemplu, păsările zboară în înaltul cerului. Ce să însemne asta?” „Zboară pentru că nu se tem de înălțime și n-au decât să zboare”. Este de-ajuns să băgăm de seamă că există niște semne și **să ținem minte** că ele ar putea fi niște indicatoare. Cum uităm de ele, imediat pendulii pun ghiara pe noi și putem deveni victime sigure ale circumstanțelor.

Cu deosebită scrupulozitate trebuie să ne verificăm dorințele și faptele care pot să ne schimbe radical soarta. Dacă dorința generează un anumit disconfort și există posibilitatea să renunțăm la ea, atunci să renunțăm. Ea pornește nu de la suflet, ci de la rațiune. Dorințele rațiunii sunt întotdeauna impuse de penduli. Același lucru se poate spune și despre fapte. Dacă vom ignora confortul sufletesc, nu se va întâmpla nimic îngrozitor dar s-ar putea, la un moment dat, să regretăm amarnic. De aceea, pe cât este posibil, este bine **să renunțăm** la acele dorințe și fapte care ne creează disconfort sufletesc, dubii, temeri și un sentiment de vinovăție. În felul acesta ne vom simplifica viața și vom fi scutiți de o sumedenie de probleme.

Este adevărat, există un „dar”. Dacă drept urmare a unor fapte necugetate s-a format un nod de probleme, principiul renunțării nu este totdeauna potrivit. În unele cazuri, va trebui să facem lucruri care nu ne vor fi pe plac, cum ar fi de exemplu, să spunem un neadevăr sau să mergem la un loc de muncă, care ne repugnă. După ce aceste noduri se vor descurca, veți putea să vă ghidați cu curaj după principiul refuzului.

Asta e tot ce se poate spune despre semnele călăuzitoare în cadrul modelului Transurfing. Semnele proprii le puteți observa și interpreta numai dumneavoastră înșivă. Nu trebuie să vă învăț cum să procedați. Veți înțelege singur, dacă vă veți ține sub observație și veți fi atent și la ce se întâmplă în jur. Nu trebuie să acordați o prea mare atenție unor semne care nu sunt suficient de clare, și să nu includeți interpretări negative în scenariul vieții dumneavoastră ca să nu eșuați; este suficient să nu creați potențiale excedentare. Vă puteți descurca și fără semne. Și totuși nu ne este dat să le deslușim clar semnificația. Singurul semn căruia trebuie să-i acordăm o atenție deosebită este starea de confort sufletesc în momentul luării deciziilor. Merită totuși să ne ascuțim auzul pentru a surprinde murmurul stelelor dimineții.

A da cale liberă situației

Existența unor curenți în curgerea variantelor eliberează rațiunea de două greutăți insurmontabile: necesitatea

de a rezolva rațional problemele și de a ține în permanență situația sub control. Desigur, cu condiția ca ea să permită să fie eliberată. Pentru ca rațiunea să permită acest lucru, îi trebuie o explicație mai mult sau mai puțin rațională. După cum ați remarcat, în această carte sunt multe lucruri iraționale care nu concordă cu pozițiile bunului simț. Și deși scopul Transurfingului nu îl constituie explicarea structurii lumii înconjurătoare, într-un fel sau altul îmi revine sarcina de a fundamenta toate aceste concluzii care șochează rațiunea.

Cum ar putea fi altfel? Este foarte greu să zdruncini monolitul modului sănătos de a judeca al bunului simț. Rațiunea nu s-a obișnuit să accepte totul pe încredere. Ea pretinde dovezi și argumentări. Argumentele le veți avea dumneavoastră înșivă dacă veți verifica în practică principiile Transurfingului. Eu pot doar să vă ofer câteva argumente pentru a vă liniști rațiunea neîncrezătoare. Dacă n-o fac, nu numai că nu veți verifica aceste principii, dar nici nu veți mai continua să citiți. Și este abia începutul! În continuare, vă așteaptă multe descoperiri uimitoare.

Două dintre greutățile enunțate v-au fost inoculate în rațiune încă din copilărie. Ați fost în permanență învățați: „Gândește cu propriul tău cap! Îți dai seama ce faci? Explică-mi de ce ai făcut așa!? Învață-ți lecțiile, numai cu mintea poți obține ceva bun în viață! Cap sec ce ești! O să înțelegi, sau nu?” Educatorii și circumstanțele vieții au făcut din rațiune „soldatul” gata să găsească în orice moment o explicație, să dea un răspuns la întrebarea pusă, să evalueze situația, să ia o decizie, să țină sub control tot ce

se întâmplă. Rațiunea a fost învățată să acționeze potrivit cu judecata sănătoasă, cu bunul simț.

Să nu vă gândiți că m-am pornit, așa deodată, încât sunt gata să dau de pământ cu rațiunea. Dimpotrivă, rațiune înseamnă un set minim necesar de reguli despre felul cum trebuie să te porți în viață ca să supraviețuiești. Greșeala rațiunii constă însă în faptul că ea se ține ad-litteram de acest cod și mult prea rigid. Închistarea în bunul simț împiedică rațiunea să privească în jur și să vadă ce nu este în concordanță cu aceste reguli.

Lucruri care nu concordă cu bunul simț există foarte multe. Confirmarea o constituie incapacitatea rațiunii de a explica totul și de a-l feri pe individ de probleme și de neplăceri. Există totuși o ieșire foarte simplă din această situație: să te lași în voia curenților din cursul variantelor. Fundamentarea este și ea foarte simplă: în respectivii curenți se află exact ceea ce caută rațiunea – oportunitatea. După cum știți, curenții de apă își aleg calea prin locurile unde nu întâlnesc mari obstacole – calea minimei rezistențe. Rațiunea vrea să judece sănătos și logic, bizuindu-se pe legăturile cauză – efect. Dar imperfecțiunea rațiunii nu-i permite să se orienteze fără greș în lumea înconjurătoare și să gândească doar soluții corecte.

Natura, dintotdeauna a fost perfectă, de aceea curenții dintr-un curs de apă au mai multă oportunitate și mai multă logică decât cele mai înțelepte judecăți de valoare. Și oricât ar fi rațiunea de convinsă că judecă corect, oricum ea va greși. În trecut fie spus, rațiunea va face greșeli în orice situație, dar va face mult mai puține dacă își va

modera fervoarea și, după posibilități, va lăsa problemele să se rezolve de la sine, fără amestecul ei activ. Acest lucru înseamnă să lași **cale liberă situației**. Cu alte cuvinte, trebuie slăbită strânsoarea, trebuie diminuat controlul, să nu pui piedici cursului, să dai mai multă libertate lumii înconjurătoare.

Știți deja că presiunile exercitate asupra lumii sunt fără folos și chiar dăunătoare. Împotrivindu-se curentului, rațiunea creează potențiale excesive. Transurfingul propune o cu totul altă cale. În primul rând, piedicile ni le creăm noi înșine, favorizând potențialele excedentare. Dacă diminuăm importanța, piedicile dispar de la sine. În al doilea rând, dacă piedicile nu cedează, nu trebuie luptat cu ele ci, pur și simplu, trebuie ocolite. Ne vor ajuta semnele călăuzitoare.

Necazul cu rațiunea este că ea nici nu e dispusă să perceapă evenimentele care nu se încadrează într-un scenariu ca fiind piedici/obstacole. De obicei, Rațiunea planifică, calculează totul în prealabil, iar apoi, dacă se întâmplă ceva neprevăzut, începe să lupte activ pentru a încadra evenimentele respective în scenariul ei. Drept urmare, situația se înrăutățește. Se înțelege că rațiunea nu poate să planifice în mod ideal evenimentele. Aici se impune să i se lase cursului mai multă libertate. Cursul evenimentului nu are niciun interes să vă distrugă soarta. Lucrul acesta este și el de bun simț. Rațiunea ne poate distruge soarta prin acțiunile ei iraționale.

Din punct de vedere al rațiunii, oportunitatea apare atunci când totul decurge potrivit scenariului planificat.

Tot ce nu concordă, este perceput ca o problemă de nedorit. Iar problema trebuie rezolvată, ceea ce și face, cu mare osârdie rațiunea, generând noi probleme. În felul acesta, rațiunea își adaugă în calea sa o sumedenie de piedici.

Gândiți-vă și dumneavoastră: când sunt oamenii fericiți? Când au satisfacții și sunt mulțumiți de ei? Când totul decurge conform planului. Orice abatere de la scenariu este percepută ca o nereușită, ca un eșec. Importanța interioară nu-i permite rațiunii să accepte posibilitatea unei abateri. Rațiunea gândește cam așa: „Eu am planificat totul din timp, mi-am făcut toate socotelile. Eu știu cel mai bine ce este bine și ce este rău pentru mine. Sunt rațională”. Adesea, viața le oferă oamenilor daruri pe care aceștia le primesc fără plăcere, pentru că nu le-au planificat. „Eu nu am vrut jucăria asta!” Realitatea este că rar primim chiar jucăriile planificate și de aceea umblăm așa de posomorâți și nemulțumiți. Iar acum imaginați-vă cât de plină de încântare ar deveni viața dacă rațiunea și-ar diminua importanța și ar recunoaște dreptul la derogări de la scenariu!

Fiecare își poate regla nivelul de fericire. La majoritatea indivizilor, ștacheta de jos a acestui nivel este artificial înălțată și de aceea ei se consideră nefericiți. Nu vă îndemn să vă mulțumiți cu ceea ce aveți. Formula îndoielnică de tipul „vrei să fii fericit – fii fericit” nu este potrivită pentru Transurfing. Vă veți primi jucăria, dar despre asta vom vorbi mai târziu. Acum discutăm despre cum anume să evităm obstacolele și să micșorăm numărul problemelor.

Refuzul rațiunii de a permite devieri de la scenariu nu o lasă să se folosească de soluțiile deja disponibile în

curentul cursului variantelor. Mania rațiunii de a ține totul sub control transformă viața într-o continuă luptă cu curentul. Cum așa? Poate ea, oare, să lase curentul să-și urmeze calea fără să se supună voinței ei? Iată aici ne-am apropiat de principala greșeală a rațiunii. *Rațiunea vrea să dirijeze nu evoluția sa pe curent, ci însuși curentul.* Aceasta este una din principalele cauze de iscare a problemelor și neplăcerilor de tot felul.

Un curent cu un scop bine conturat, care se deplasează pe calea minimei rezistențe, nu poate genera probleme și piedici – pe acestea le generează neghioaba de rațiune. Activați-vă Supraveghetorul și observați, măcar o singură zi, cum rațiunea încearcă să dirijeze cursul. Vi se propune ceva, dumneavoastră refuzați; se încearcă să vi se comunice ceva – dumneavoastră dați din mână a lehamite. Cineva își spune punctul său de vedere – dumneavoastră îl contraziceți; cineva acționează așa cum crede de cuviință – dumneavoastră îi spuneți care este calea cea adevărată. Vi se propune o hotărâre, dumneavoastră obiectați. Așteptați ceva – iese altceva; și vă exprimați nemulțumirea. Cineva vă împiedică și sunteți cuprins de furie. Ceva se pune de-a curmezișul scenariului dumneavoastră –dumneavoastră îl atacați frontal ca să orientați cursul pe făgașul necesar. Poate că, pentru dumneavoastră personal, lucrurile se petrec altfel, dar un grăunte de adevăr există totuși. Este adevărat, nu-i așa?

Iar acum, încercați să vă diminuați controlul și acordați mai multă libertate cursului evenimentelor. Nu vă propun să fiți de acord cu toate și să acceptați tot. Pur și

simplicu schimbați tactica: mutați centrul de greutate de pe control pe observare. Străduiți-vă să observați mai mult decât să controlați. Nu vă grăbiți să respingeți, să obiectați, să discutați în contradictoriu, să dovediți că aveți dreptate, să vă substituiți rolul altcuiva, să criticați. Dați-i situației șansa de a se rezolva fără amestecul sau riposta dumneavoastră! Veți fi dacă nu năuciți, buimăciți, oricum veți fi uimiți – asta e sigur. Și se va produce un lucru absolut paradoxal. *Renunțând la control, veți avea un control și mai mare asupra situației, decât înainte.* Observatorul de pe margine are totdeauna un avantaj față de participantul nemijlocit. Iată de ce repet continuu: arendați-vă!

Când veți privi în urmă vă veți da seama că exercitarea controlului dumneavoastră s-a desfășurat împotriva curentului. Propunerile celorlalți nu au fost lipsite de sens. Nu ați avut de ce să discutați în contradictoriu. Intervenția dumneavoastră a fost de prisos. Tot ceea ce ați considerat a fi piedici nu s-a adevărit. Problemele și așa se rezolvă favorabil fără ca dumneavoastră să știți. Ceea ce ați obținut, fără planificare expresă, nu este chiar așa de rău. Cuvințele spuse la voia întâmplării au într-adevăr forță. Disconfortul dumneavoastră sufletească a fost un avertisment. N-ați pierdut energia fără rost și ați fost în câștig. Acesta este acel dar generos al cursului rațiunii despre care am vorbit anterior.

Și, în final, ca o completare la toate cele spuse, să ne amintim de „prieteni” noștri. Pendulii ne împiedică să mergem în direcția curentului. Aceștia ne creează tot felul de provocări, obligându-ne să ne bălăcim în apă, în loc să

înaintăm pe direcția curentului. Prezența torentului îi displace pendulului din simplul motiv că acesta se deplasează în direcția unor minime pierderi de energie. Energia consumată de individ când merge împotriva curentului generează potențiale excedentare și îi alimentează pe penduli. Singurul control căruia merită să-i acordăm atenție este controlul asupra importanței interioare și exterioare pe care noi o dăm. Rețineți că importanța este cea care împiedică rațiunea să se lase în voia situației.

În multe cazuri, a lăsa lucrurile să curgă este mai eficient și mai util decât a insista în susținerea propriei păreri. Tendința oamenilor de autoafirmare încă din anii copilăriei generează obișnuința de a-și demonstra importanța. De aici vine și înclinația, păguboasă în toate privințele, de a dovedi cu orice preț că ai dreptate. Această tendință creează un potențial excedentar și intră în contradicție cu interesele altor oameni. Adesea, oamenii se străduiesc să demonstreze că au dreptate chiar și atunci când verdictul, într-un sens sau altul, nu le afectează direct interesele.

Unii oameni au acest sentiment al propriei importanțe atât de hipertrofiat încât au tendința să o țină pe a lor chiar și în cele mai mărunte lucruri. Exacerbarea ego-ului devine o manie de a ține totul sub control. „Le voi dovedi tuturor că am dreptate, orice s-ar întâmpla”. E un obicei păgubos care complică foarte mult chiar viața susținătorului adevărului respectiv.

Dacă interesele dumneavoastră nu sunt afectate serios lăsați lucrurile să curgă și dați-le și altora dreptul să înoate! Dacă procedați astfel în mod conștient, imediat o

să vă simțiți mai bine, chiar mai ușurați decât dacă ați fi reușit să vă demonstrați punctul de vedere. Veți avea satisfacția că v-ați ridicat pe o treaptă mai sus: că nu ați etalat importanța, cum făceați de obicei, și că ați procedat întocmai ca un părinte înțelept cu copiii lui care fac uneori prostii.

Încă un exemplu. Sânguinta excesivă la locul de muncă este la fel de păguboasă ca și neglijența. Să presupunem că v-ați angajat să lucrați într-un loc de prestigiu, la care năzuiți de mult timp. Vă impuneți niște criterii severe întrucât sunteți obligat să arătați cât sunteți de capabil. Este corect, dar muncind cu atâta zel nu veți rezista mult timp, mai ales dacă sarcinile sunt complexe. În cel mai bun caz, munca dumneavoastră va fi inefficientă, iar în cel mai rău –veți ceda nervos. Veți putea chiar să ajungeți la convingerea falsă că nu sunteți capabil să vă descurcați.

Mai este posibilă și o altă variantă. La serviciu sunteți excesiv de activ și lucrând în această manieră dereglați ordinea prestabilită. Vi se pare că multe lucruri pot fi perfecționate și sunteți ferm convins că procedați bine. Dar dacă noile rânduieli, pe care le-ați introdus, tulbură ordinea firească a vieții colaboratorilor dumneavoastră, să nu vă așteptați la nimic bun. Este, în speță, cazul în care inițiativa este amendată. Vi s-a oferit un loc pe un curs lin, liniștit, echilibrat, dar dumneavoastră dați din mâini din toate puterile și încercați să înotați mai repede.

Acum rezultă oare că n-ar trebui să roștiți niciun cuvânt împotriva și că, în general, nu e cazul să vă evidențiați? Nu! Nici chiar așa de drastic. Puteți să abordați pro-

blema din punct de vedere mercantil: vă puteți manifesta indignarea, puteți să vă luați la ceartă, numai în cazul în care ceva v-a afectat direct sau în cazul în care critica dumneavoastră poate schimba lucrurile în bine. Nu criticați niciodată un fapt care a avut deja loc sau ceva ce nu mai poate fi schimbat. În rest, principiul plasării pe cursul evenimentelor trebuie aplicat nu ad-litteram, în sensul de a fi de acord cu toți și cu totul, ci doar schimbând centrul de greutate de pe control pe urmărirea situației. Urmăriți cu o mai mare atenție și nu vă grăbiți să dețineți controlul absolut. Simțul măsurii va veni de la sine, să nu vă faceți griji în privința aceasta.

Rezumat

Rațiunea interpretează informația cu ajutorul unui set de reprezentări consacrate.

Sufletul nu gândește și nu vorbește; el simte și știe.

Rațiunea este capabilă să creeze doar o versiune relativ nouă, cum ar fi o casă nouă din cuburi vechi.

În principiu, noile descoperiri vin din sectoarele încă nerealizate.

Sufletul este un intermediar între informația principal nouă și rațiune.

Sufletul percepe informația nerealizată ca pe o cunoaștere obiectivă, fără interpretări.

Când rațiunea reușește să interpreteze informația su-

fletului, atunci apare o descoperire.

Rațiunea reușește să determine univoc starea de confort sufletesc.

Învățați-vă să acordați atenție confortului sufletesc.

Renunțați la importanță și veți avea libertatea de a vă alege soarta.

Libertatea de a alege vă permite nu să cereți, să pre-tindeți sau să luptați, ci să mergeți și să luați.

Structura informației este organizată în lanțuri de legături cauză – efect.

Legăturile cauză – efect generează cursul variantelor.

Căile de minimă rezistență sunt organizate pe curen-te în șuvoaie.

Curentele din cursul variantelor conțin deja în sine soluția tuturor problemelor.

Importanța interioară și exterioară scoate rațiunea din curentul optim.

La cascadă vă conduce rațiunea și nu curenții din cursul variantelor.

Totul are loc mult mai simplu decât pare. Lăsați-vă în voia acestei simplități.

Funcționează nu semnul în sine, ci atitudinea dumneavoastră față de el.

Semnele călăuzitoare din drumul dumneavoastră vă indică o posibilă schimbare a direcției în cursul variante-lor.

Liniile vieții se deosebesc calitativ unele de altele.

Semnele sunt o avertizare deoarece apar la trecerea de pe o linie pe alta.

Semnele se deosebesc prin aceea că ele creează senzația că ceva nu este în regulă.

Frazele spontane pot fi considerate ca un ghid de acțiune.

Starea de disconfort sufletesc este un semnal clar.

Dacă vă străduiți să vă convingeți că e necesar să faceți un lucru, înseamnă că sufletul spune „nu”.

Dacă există posibilitatea să refuzați o decizie neconfortabilă, refuzați-o.

Nu vă încrâncenați, fiți mai relaxat și luați evenimentul neprevăzut așa cum este el în scenariul lui.

Importanța este cea care ne oprește să acceptăm posibilitatea de a ne abate de la scenariu.

Rațiunea vrea să dirijeze nu deplasarea pe curs, ci însuși cursul.

Mutați centrul de greutate de pe control pe observație.

Renunțând la control, veți obține adevăratul control asupra situației.

Dacă veți evolua pe cursul variantelor, lumea vă va veni în întâmpinare.

Cuprins

Cuvânt înainte	5
Capitolul I	
Modelul variantelor.....	7
<i>În acest capitol se face o introducere teoretică în Transurfing. Baza conceptuală a Transurfingului este modelul variantelor – o viziune în principiu nouă asupra construcției lumii noastre. Omul nu știe că poate nu doar să obțină prin strădanii, ci chiar să capete lucrul dorit. Cum e posibil așa ceva?</i>	
Murmurul stelelor dimineții	8
Ghicitoarea Supraveghetorului.....	16
Rezumat.....	41
Capitolul II	
Pendulii.....	43
<i>Grupuri de oameni care au gândurile orientate în aceeași direcție, formează o structură energo-informațională și îi vor numi penduli. Aceste structuri încep să se dezvolte independent și să-i subordoneze pe oameni legilor lor. Oamenii nu realizează faptul că fără voia lor acționează în interesul pendulilor. Cum să ne trezim din această halucinație tenebroasă?</i>	
Pendulii distructivi	44
Lupta pendulilor	52
Sforile marionetelor.....	56
Primiți ceea ce nu doriți	62
Defectarea pendulului	65
Stingerea pendulului.....	70
Rezolvări simple ale unor probleme complicate	77

Stare suspendată	80
------------------------	----

Rezumat.....	82
--------------	----

Capitolul III

Valul succesului	85
------------------------	----

Metafora „pasărea albastră” și „roata succesului” au o bază materială. Se știe că succesul și insuccesul urmează unul după altul întocmai ca niște benzi albe și negre. Cum pot fi excluse benzile negre din propria viață?

Antipodul pendulului.....	86
---------------------------	----

Bumerangul	90
------------------	----

Translația.....	94
-----------------	----

Ritualurile magice	100
--------------------------	-----

Rezumat.....	101
--------------	-----

Capitolul IV

Echilibrul	103
------------------	-----

Oamenii își creează singuri probleme și piedici, iar apoi își consumă energia pentru a le depăși. Contrar punctului de vedere unanim acceptat, Transurfingul ne arată că adevăratele cauze ale problemelor să află într-un cu totul alt plan. Cum să excludem problemele din viața noastră?

Potențiale excedentare.....	104
-----------------------------	-----

Nemulțumirea și judecarea.....	112
--------------------------------	-----

Relațiile de dependență	118
-------------------------------	-----

Idealizarea și supraaprecierea.....	121
-------------------------------------	-----

Dispreț și vanitate.....	128
--------------------------	-----

Superioritatea și inferioritatea	131
--	-----

Dorința de a avea și a nu avea	138
--------------------------------------	-----

Sentimentul de vinovăție	143
--------------------------------	-----

Banii	152
-------------	-----

Perfecțiunea	156
--------------------	-----

Importanța	159
------------------	-----

De la luptă la echilibru	165
--------------------------------	-----

Rezumat.....	171
Capitolul V	
Transferul indus	178
<i>De ce fiecare generație matură consideră că înalte viața era mai bună? Câte generații au trecut deja de la începuturile istoriei omenirii! Și fiecare generație este convinsă că lumea nu este mai bună. Rezultă oare că lumea are tendința să se degradeze? Dacă ar fi așa, atunci omenirii i-ar fi fost suficiente câteva zeci de generații pentru ca totul să se ducă naibii. Ce se întâmplă totuși?</i>	
Succesiunea generațiilor.....	176
Sorbul pendulului	183
Catastrofa	186
Războiul	190
Șomajul	192
Epidemia.....	194
Panica	197
Rezumat.....	205

Capitolul VI

Cursul variantelor	207
---------------------------------	------------

De unde provin presentimentele, intuiția, prezicerile, descoperirile și capodoperele? Rațiunea umană este cea care le creează? Cursul variantelor este un dar fastuos pentru rațiune, dar omul nu bănuiește acest lucru. Dar ce sunt „semnele” și de ce apar?

Câmpul informațional	208
Cunoașterea venită de nicăieri.....	212
Solicitantul, Năpăstuitul și Luptătorul	218
Cum să mergi prin viață	223
Reperetele călăuzitoare	231
A da cale liberă situației.....	240
Rezumat.....	249

Au apărut:

În colecția „*Lotus*”

1. **„În zarea nemuririi”** de Prentice Mulford
2. **„Karma yoga”** de Swami Vivekananda
3. **„Știința respirației în yoga”** de Yog Ramacharaka
4. **„Energia psihică”** de Aleksandr Klizovski
5. **„Tratamentul ocult”** de Yog Ramacharaka
6. **„Upanișadele”** de Swami Prabhavananda
7. **„Dumnezeu există”** de Swami Sivananda
8. **„Ce ar face Confucius?”** de E. N. Berthrong, PhD
9. **„Medic de trei corpuri după douăzeci de ani”**
de Dr. Janine Fontaine
10. **„Învățăturile lui Confucius”** (Analectele),
trad. Traian Călin Uba
11. **„Incursiuni în Atlantida”** de Florentina Mateescu
12. **„Medic de trei corpuri”** de Janine Fontaine
13. **„Eliberarea de materialismul spiritual”** de Chögyam
Trungpa
14. **„Viața vine din afară”** de Janine Fontaine
15. **„Medicina chakrelor”** de Janine Fontaine
16. **„Suferințe disprețuite”** de Janine Fontaine
17. **„Apa, miracolul vieții. Terapii interne cu apă”**
de Mihăiță Toma
18. **„Dezintoxicarea fizică și psihică. Tehnici și produse”**
de Mihăiță Toma
19. **„Sistemul imunitar – cheia sănătății”**
de Mihăiță Toma
20. **„Mesaje de la maeștrii ascensionați. O misiune im-**